

PREGLED TEKSTOVA (COMPENDIUM) O CARINSKOJ VRIJEDNOSTI

Izdanje 2022

*Taxation and
Customs Union*

Predgovor

Zbirka pravnih odredbi i popratnih tekstova koji se odnose na primjenu zakonodavstva o utvrđivanju carinske vrijednosti posljednji je put objavljen 2018. u pročišćenom obliku. Od tada su se uključili brojni događaji, tj. donesena su dodatna mišljenja i zaključci te je došlo do promjena u određenim provedbenim odredbama.

Riječ je o ažuriranoj i revidiranoj verziji Zbirke tekstova o carinskoj vrijednosti u pogledu instrumenata koje su zaključili Odbor za Carinski zakonik i Carinska stručna skupina – Odjel za vrijednost.

Ova zbirka tekstova pripremljena je prvenstveno za države članice, ali bi trebala biti dostupna i svim zainteresiranim stranama.

Instrumenti Zbirke tekstova rezultat su razmatranja Odbora i Stručne skupine. U slučaju komentara, daju se smjernice o tome kako primijeniti određenu odredbu. Zaključci su rezultat ispitivanja određenih praktičnih slučajeva. U njima se odražava stajalište Odbora za Carinski zakonik i Carinske stručne skupine – Odjel za vrijednost te se podupire ujednačeno tumačenje i primjena. Međutim, gospodarskim subjektima savjetuje se da se savjetuju sa svojim nacionalnim carinskim upravama u pogledu konkretnih odluka u pojedinačnim slučajevima.

Uključen je sažetak presuda Suda Europske unije.

Radi cjelovitosti uključen je i odjeljak u kojem se navode instrumenti koje je donio Tehnički odbor za carinsku vrijednost Svjetske carinske organizacije.

Autentični tekstovi EU Uredbi i Direktiva objavljeni su u Službenom listu EU. U pogledu presuda Suda pravde Europske unije autentični tekstovi su sadržani u izvješćima o predmetima pred Sudom Europske unije.

Sadržaj

ODJELJAK A: PRAVNI TEKSTOVI EU O CARINSKOJ VRIJEDNOSTI	7
Paket CZU	8
Ostale odredbe CZU koje se odnose na utvrđivanje carinske vrijednosti.....	8
Ostale odredbe EU zakonodavstva vezane uz utvrđivanje carinske vrijednosti.....	9
ODJELJAK B: NAPOMENE ZA PRIMJENU CARINSKE VRIJEDNOSTI	11
Metoda transakcijske vrijednosti.....	12
Metode istovjetne i slične robe	17
Deduktivna metoda (jedinične cijene)	18
Metoda izračunate vrijednosti.....	21
Alternativna metoda	23
ODJELJAK C: KOMENTARI ODBORA ZA CARINSKI ZAKONIK I CARINSKE STRUČNE SKUPINE.....	24
Komentar br. 1: Primjena članka 71. stavka 1. (b) CZU-a o utvrđivanju vrijednosti robe za carinske svrhe.....	25
Komentar br. 2: Primjena članka 132. PU CZU	27
Komentar br. 3: Učestalost tantijema i naknada za licenciju u carinskoj vrijednosti	32
Komentar br. 4: Devizni tečajevi koji će se koristiti pri utvrđivanju carinske vrijednosti	35
Komentar br. 5: Procjena određenih elemenata koje treba uključiti ili isključiti iz carinske vrijednosti uvezene robe.....	36
Komentar br. 6: Dokumenti i informacije koje carina može zahtijevati kao dokaz za utvrđivanje carinske vrijednosti	39
Komentar br. 7: Izbrisano	43
Komentar br. 8: Postupak s popustima iz članka 70 CZU i članka 130 PU CZU	44
Komentar br. 9: Raspodjela troškova zračnog prijevoza (prema Prilogu 23 – 01 PU CZU)	46
Komentar br. 10: Vrednovanje besplatne robe koja se dostavlja zajedno s robom koja se plaća ...	47
Komentar br. 11: Izbrisano	48
Komentar br. 12: Postupanje s troškovima prijevoza (pomorski i zračni prijevoz)	49
Komentar br. 13: Smjernice vezane uz članke 128 i 136 PU CZU	51
Komentar br. 14: Carinska vrijednost lovačkih trofeja.....	74
Komentar br. 15: Procjena vrijednosti otpada	77
Komentar br. 16: Naknade za licencije i tantijeme – postupak vanjske proizvodnje	83
Komentar br. 17: Raspodjela licencijskih naknada u skladu s člankom 136(3) UCC IA.....	87
Komentar br. 18: Vrednovanje žetvenog sjemena. Utvrđivanje vrijednosti pomoćnih sredstava sukladno članku 71 (1) (b) (i) CZU	92
ODJELJAK D: ZAKLJUČCI ODBORA ZA CARINSKI ZAKONIK I CARINSKE STRUČNE SKUPINE.....	97
Zaključak br. 1: Izbrisan	98

Zaključak br. 2: Izbrisan	99
Zaključak br. 3: Inženjerstvo, razvoj, umjetnički rad i dizajn izrađeni u Uniji	100
Zaključak br. 4: Troškovi za radnje koje se poduzimaju nakon uvoza	101
Zaključak br. 5: Uvozi od strane podružnica	102
Zaključak br. 6: Podjela troškova prijevoza za robu koja se prevozi željeznicom	103
Zaključak br. 7: Troškovi zračnog prijevoza povezani s nekomercijalnim uvozom	104
Zaključak br. 8: Naknade za zračni prijevoz	105
Zaključak br. 9: Raspodjela troškova prijevoza	106
Zaključak br. 10: Izbrisan	107
Zaključak br. 11: Kupnja izvoznih kvota – tekstilni proizvodi	108
Zaključak br. 12: Carinska vrijednost uzoraka u zračnom prijevozu	109
Zaključak br. 13: Troškovi alata	110
Zaključak br. 14: Uvozi preko ugovornih agenata	111
Zaključak br. 15: Naknade za kvote zatražene u vezi s certifikatima o autentičnosti	112
Zaključak br. 16: Utvrđivanje vrijednosti robe prodane preko podružnice deduktivnom metodom	113
Zaključak br. 17: Prednost prema deduktivnoj metodi	114
Zaključak br. 18: Naknada za dangubninu	115
Zaključak br. 19: Izbrisan	116
Zaključak br. 20: Izbrisan	117
Zaključak br. 21: Naknade za testiranje	118
Zaključak br. 22: Izbrisan	119
Zaključak br. 23: Izbrisan	120
Zaključak br. 24: Izbrisan	121
Zaključak br. 25: Izbrisan	122
Zaključak br. 26: Softver i povezana tehnologija: postupanje prema članku 71(1)(b) Carinskog zakonika Unije (CZU)	123
Zaključak br. 27: postupanje s naknadama vezanim uz ulaznu skraćenu deklaraciju kod carinskog vrednovanja	125
Zaključak br. 28: Proizvodni inputi pod točkama (ii) i (iv) članka 71(1)(b) Carinskog zakonika Unije	127
Zaključak br. 29: Konverzija valuta. Cijena fakturirana u inozemnoj valuti s fiksnim tečajem	131
Zaključak br. 30: Primjena članaka 71(1)(b) i 71(1)(c) Carinskog zakonika Unije	133
Zaključak br. 31: Određivanje vrijednosti pokvarljivog voća i povrća — prodaja na konsignaciju. 139	
Zaključak br. 32: Postupak s troškovima prijevoza u specifičnim slučajevima (Procjena takozvanih “troškova nadoknade”)	143
Zaključak br. 33: Postupanje s određenim troškovima za vaganje kontejnera	145

Zaključak br. 34: Postupanje s troškovima skladištenja	147
Zaključak br. 35.: Roba kupljena na internetskim aukcijama (penny auctions)	149
Zaključak br. 36: Premije za prekomjerne emisije CO2.....	151
Zaključak br. 37: Postupanje s plaćanjima za aktiviranje dodatnih softverskih funkcija robe nakon puštanja u slobodan promet	154
ODJELJAK E: PRESUDE EUROPSKOG SUDA PRAVDE	156
Slučaj 7/83 – Ospig Textilgesellschaft KG W. Ahlers protiv Hauptzollamt Bremen-Ost	157
Slučaj 290/84 – Hauptzollamt Schweinfurt protiv Mainfrucht Obstverwertung GmbH	158
Slučaj 65/85 – Hauptzollamt Hamburg – Ericus protiv Van Houten International GmbH	159
Slučaj C-183/85 – Hauptzollamt Itzehoe protiv H.J. Repenning GmbH	160
Slučaj 357/87 – Firma Albert Schmid protiv Hauptzollamt Stuttgart-West	161
Slučaj C-219/88 – Malt GmbH protiv Hauptzollamt Dusseldorf.....	162
Slučaj C-11/89 – Unifert Handels GmbH, Warendorf protiv Hauptzollamt Munster	163
Slučaj C-17/89 – Hauptzollamt Frankfurt am Main-Ost protiv Deutsche Olivetti GmbH	165
Slučaj C-79/89 – Brown Boveri & Cie AG protiv Hauptzollamt Mannheim	166
Slučaj C-116/89 – BayWa AG protiv Hauptzollamt Weiden	167
Slučaj C-299/90 – Hauptzollamt Karlsruhe protiv Gebr. HEPP.GmbH & Co KG.....	168
Slučaj C-16/91 – Wacker Werke GmbH & Co. KG protiv Hauptzollamt Munchen-West	169
Slučaj C-21/91 – Firma Wunsche Handelsgesellschaft International (GmbH & Co.) protiv Hauptzollamt Hamburg-Jonas	171
Slučaj C-59/92 – Hauptzollamt Hamburg-St. Annen protiv Ebbe Sonnichsen GmbH.....	172
Slučaj C-29/93 – KG u Firma OSPIG Textil-Gesellschaft W. Ahlers GmbH & Co protiv Hauptzollamt Bremen-Freihafen.....	173
Slučaj C-340/93 – Klaus Thierschmidt GmbH protiv Hauptzollamt Essen.....	174
Slučaj C-93/96 – Industria e Comercio Textil SA (ICT) protiv Fazenda Publica	175
Slučaj C-142/96 – Hauptzollamt Munchen protiv Wacker Werke GmbH	176
Slučaj C-15/99 – Hans Sommer GmbH & Co. KG protiv Hauptzollamt Bremen	177
Slučaj C-379/00 – Overland Footwear Ltd protiv Commissioners of Customs & Excise.	178
Slučaj C-422/00 – Capespan International plc protiv Povjerenika Carine & Trošarina.....	179
Slučaj C-468/03 – Overland Footwear Ltd protiv povjerenika carine & trošarina.....	180
Slučaj C-306/04 – Compaq Computer International Corporation protiv Inspecteur der Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem.....	181
Slučaj C- 491/04 – Dollond & Aitchison Ltd protiv Commissioners of Customs & Excise	182
Slučaj C- 263/06 – Carboni e derivati Srl protiv Ministero dell’Economia e delle Finanze, Riunione Adriatica di Sicurta Spa.....	184
Slučaj C-256/07 Mitsui & Co. Deutschland GmbH protiv Hauptzollamt Dusseldorf.....	185
Slučaj C- 354/09 Gaston Schul BV protiv Staatssecretaris van Financien	186

Slučaj C-116/12 – Ioannis Christodoulou, Nikolaos Christodoulou, Afi N. Christodoulou AE protiv Elliniko Dimosio	187
Slučaj C-430/14 – Valsts ienemumu dienests protiv Arturs Stretinskis	188
Slučaj C-173/15 – GE Healthcare GmbH protiv Hauptzollamt Dusseldorf	189
Slučaj C-291/15 – Euro 2004 Hungary Kft protiv Nemzeti Ado- es Vamhivatal Nyugat-dunantuli Regionalis Vam- es Penzugyori Foigazgatóság.....	191
Slučaj C-661/15 – X BV protiv Staatssecretaris van Financiën.....	192
Slučaj C-46/16 – Valsts ienemumu dienests protiv LS LS Customs Services	193
Slučaj C- 59/16 – Shirtmakers BV protiv Staatssecretaris van Financiën	195
Slučaj C-529/16 – Hamamatsu Photonics Deutschland GmbH protiv Hauptzollamt Munchen	196
Slučaj C-1/18 – Oribalt Riga SIA protiv Valsts ienemumu dienests.....	197
Slučaj C-76/19 – Curtis Balkan EOOD protiv Direktor na Teritorialna direktsiya Yugozapadna Agentsiya „Mitnitsi“	199
Slučaj C-213/2019 – European Commission v United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland	202
Slučaj C-509/19 – BMW Bayerische Motorenwerke AG protiv Hauptzollamt Munchen.....	204
Slučaj C-775/19 – 5th Avenue Products Trading GmbH protiv Hauptzollamt Singen	205
Slučaj C-75/20– UAB „Lifosa“ protiv Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansu ministerijos	206
Predmet C-599/2020 – „Baltic Master“ UAB protiv Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos.....	207
Predmet C-187/2021 – FAWKES Kft. protiv Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága	209
ODJELJAK F: KAZALO TEKSTOVA TEHNIČKOG ODBORA ZA CARINSKU VRIJEDNOST WCO	211

**ODJELJAK A: PRAVNI TEKSTOVI EU O
CARINSKOJ VRIJEDNOSTI
(REFERENCE)**

Paket CZU

CZU

Uredba (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. listopada 2013. o Carinskom zakoniku Unije

Članci 69. – 76.

DU CZU

Delegirana uredba Komisije (EU) 2015/2246 od 28. srpnja 2015. o dopuni Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. listopada 2013. o Carinskom zakoniku Unije

Članak 71.

PU CZU

Provedbena uredba Komisije (EU) 2015/2447 od 24. studenoga 2015. (PU CZU o utvrđivanju detaljnih pravila za provedbu određenih odredbi Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. listopada 2013. o Carinskom zakoniku Unije

Članci 127. – 146.

Prilozi 23 – 01 i 23 – 02

PRIJELAZNI DELEGIRANI AKTI

Delegirana uredba Komisije (EU) 2016/341 od 17. prosinca 2015. o dopuni Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. listopada 2013. u pogledu prijelaznih pravila za određene odredbe Carinskog zakonika Unije dok odgovarajući elektronički sustavi još nisu operativni te o izmjeni Delegirane Uredbe 2015/2246

Članak 6.

Prilog 8.

Ostale odredbe CZU koje se odnose na utvrđivanje carinske vrijednosti¹

a) Carinske formalnosti

Članak 5. – Definicije

Članak 15. – Informacije koje se pružaju carinskim tijelima

Članak 18. – Carinski zastupnik

Članci 22. – 30. - Odluke koje se odnose na primjenu carinskog zakonodavstva

Članak 51. – Čuvanje isprava i drugih informacija

---

¹ Popis je ograničen na odredbe CZU-a koje su najrelevantnije za utvrđivanje carinske vrijednosti. Ove se odredbe primjenjuju ili dopunjuju, ovisno o slučaju, u skladu s odgovarajućom dodjelom provedbenih ovlasti ili delegiranjem ovlasti, dodatnim odredbama PU CZU i DU CZU

Članak 53. – Konverzija valuta

Članci 77. – 80. – Nastanak uvoznog carinskog duga

Članak 85. – Opća pravila za izračun iznosa uvozne ili izvozne carine

Članak 86. – Posebna pravila za izračun iznosa uvozne carine

Članak 87. – Mjesto nastanka carinskog duga

Članak 127. – Podnošenje ulazne skraćene deklaracije

b) Opća pravila o carinskim postupcima

Članak 162. – Sadržaj standardne carinske deklaracije

Članak 163. – Priložene isprave

Članak 166. – Pojednostavljena deklaracija

Članak 167. – Dopunska deklaracija

Članak 172. – Prihvatanje carinske deklaracije

c) Puštanje u slobodan promet i posebni postupci

Članak 201. — Puštanje u slobodan promet – područje primjene i učinak

Članak 226. – Vanjski provoz

Članak 240. – Smještaj u carinskim skladištima

Članak 250. – Privremeni uvoz

Članak 254. – Postupak uporabe u posebne svrhe

Članak 256. – Područje primjene unutarnje proizvodnje

Članak 259. – Područje primjene vanjske proizvodnje

Ostale odredbe EU zakonodavstva vezane uz utvrđivanje carinske vrijednosti

a) Vrijednost uvoza u svrhu PDV-a

DIREKTIVA VIJEĆA 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost – članak 85.

b) Statistika vanjske trgovine

Provedbena uredba Komisije (EU) 2020/1197 od 30. srpnja 2020. o utvrđivanju tehničkih specifikacija i dogovora u skladu s Uredbom (EU) 2019/2152 Europskog parlamenta i Vijeća o europskoj poslovnoj statistici kojom se stavlja izvan snage 10 pravnih akata u području poslovne statistike – Prilog V., Poglavlje 2., Odjeljak 10

c) Mjere u području Zajedničke poljoprivredne politike

UREDBA (EU) br. 1308/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. prosinca 2013. o uspostavljanju zajedničke organizacije tržišta poljoprivrednih proizvoda – članak 181.

PROVEDBENA UREDBA KOMISIJE (EU) br. 543/2011 od 7. lipnja 2011. o utvrđivanju detaljnih pravila za primjenu Uredbe Vijeća (EZ) br. 1234/2007 za sektore voća i povrća te prerađevina voća i povrća – Članci 133.-137

Strojni prijevod

ODJELJAK B: NAPOMENE ZA PRIMJENU CARINSKE VRIJEDNOSTI (WTO Sporazum o carinskoj vrijednosti)

Napomena: U ovom se odjeljku preuzimaju Napomene za primjenu Sporazuma o primjeni članka VII. Općeg sporazuma o carinama i trgovini iz 1994. (koji se naziva i „WTO Sporazum o carinskoj vrijednosti” ili „Sporazum”), čiji su sastavni dio. Sporazum je obvezujući za sve članice WTO-a i mora se odražavati u njihovu zakonodavstvu.

Ove napomene za primjenu sada su grupirane prema metodi utvrđivanja vrijednosti na koju se odnose, uz navođenje relevantnih zakonskih EU odredbi EU-a ispred svake od njih.

Metoda transakcijske vrijednosti	
Odredbe CZU i PU CZU	Napomene
<p><i>Članak 70. stavci 1. i 2. CZU</i></p> <p><i>Članak 129. PU CZU</i></p>	<p>Stvarno plaćenom ili plativom cijenom smatra se cijena uvezene robe. Iz toga slijedi da dividende ili druga plaćanja od strane kupca prodavatelju, a koje se ne odnose se na uvezenu robu, nisu dio carinske vrijednosti.</p> <p>Primjer neizravnog plaćanja u smislu članka 129. PU CZU bio bi dogovor da kupac podmiri dug prodavatelja, djelomično ili u cijelosti.</p>
<p><i>Članak 70. stavak 3. (a) (iii) CZU</i></p>	<p>Primjer za ovu vrstu ograničenja bio bi slučaj, u kojemu prodavatelj zahtijeva od kupca automobila da ih ne prodaje ili ne izlaže prije točno određenog datuma, koji predstavlja početak godine proizvodnje modela.</p>
<p><i>Članak 70. stavak 3. (b) CZU</i></p> <p><i>Članak 133. PU CZU</i></p>	<p>Neki od tih primjera uključuju:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) Prodavatelj određuje cijenu uvezene robe pod uvjetom da će kupac kupiti i druge robe u određenim količinama; b) Cijena uvezene robe ovisi o cijeni ili cijenama po kojima kupac uvezene robe prodaje druge vrste roba prodavatelju uvezene robe; c) Cijena je utvrđena zbog oblika plaćanja koji je nebitan za uvezenu robu, kao u slučaju kada se radi o uvozu poluproizvoda, nabavljenih od prodavatelja, ali pod uvjetom da prodavatelj primi određenu količinu gotovih proizvoda <p>U svakom slučaju, uvjeti ili dogovori koji se odnose na proizvodnju ili reklamu uvezene robe neće rezultirati neprihvatanjem njene transakcijske vrijednosti. Na primjer, činjenica da kupac opskrbljuje prodavatelja projektiranjem i planovima koji su nastali u Uniji neće rezultirati neprihvatanjem transakcijske vrijednosti pozivanjem na članak 70. CZU.</p>
<p><i>Članak 70. stavak 3. (d) CZU</i></p> <p><i>Članak 134. PU CZU</i></p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. U članku 134. PU CZU predviđeni su različiti načini utvrđivanja prihvatljivosti transakcijske vrijednosti. 2. Stavak 1 osigurava, kad su kupac i prodavatelj povezani, da se ispituju okolnosti vezane uz prodaju te da se prihvati transakcijska vrijednost kao carinska vrijednost pod pretpostavkom da taj odnos nije utjecao na cijenu. Time se ne misli da istraživanje okolnosti treba biti provedeno u

	<p>svim slučajevima u kojima su kupac i prodavatelj povezani. Takva će istraga biti potrebna samo onda kad postoji sumnja u prihvatljivost cijene. Kad carinska tijela nemaju sumnju oko prihvatljivosti cijene, ona bi se trebala prihvatiti bez traženja daljnjih podataka od deklaranta. Na primjer, carinska tijela mogu prethodno ispitati njihov odnos, ili mogu već raspolagati detaljnijim podacima vezanim uz kupca i prodavatelja te se iz tih istraživanja ili podataka mogu uvjeriti da povezanost nije utjecala na cijenu.</p> <p>3. U slučaju kad carinska tijela ne mogu prihvatiti transakcijsku vrijednost bez njezine daljnje provjere, deklarantu bi trebalo dati mogućnost da podnese dodatne detaljne informacije, koje bi omogućile provjeru okolnosti vezanih uz prodaju. U tom smislu, carinska tijela trebaju biti spremna ispitati bitne aspekte transakcije, uključujući i način na koji kupac i prodavatelj organiziraju svoje trgovačke odnose te način na koji su došli do cijene koja se provjerava, kako bi se utvrdilo je li povezanost utjecala na cijenu. Tamo gdje se pokaže da kupac i prodavatelj, iako su povezani prema odredbama članka 127. PU CZU, kupuju jedan od drugoga i prodaju jedan drugome kao da nisu u takvom odnosu, isto će upućivati da na cijenu nije utjecao njihov međusobni odnos. Kao primjer je slučaj u kojemu se pokazuje da je cijena prikladna jer osigurava pokriće svih troškova i dobiti koja odgovara ukupnoj dobiti poduzeća ostvarenoj prodajom robe iste kakvoće ili vrste tijekom određenog razdoblja (npr. tijekom godine dana), upućuje na to da nije bilo utjecaja na cijenu.</p> <p>4. Stavak 2 pruža mogućnost deklarantu da pokaže kako se transakcijska vrijednost približava "ispitanoj" ("test") vrijednosti ranije prihvaćenoj od strane carinskih tijela te je zato prihvatljiva u skladu s odredbama članka 70. CZU. Ako test iz stavka 2 zadovoljava, nije potrebno istraživati pitanje utjecaja navedeno u stavku 1. Ako carinska tijela imaju već dostatan broj podataka i informacija tako da su zadovoljni i bez daljnjih istraživanja te ako je jedno od ispitivanja predviđenih stavkom 2 već zadovoljilo, nema razloga od deklaranta zahtijevati da pokaže da bi ispitivanje moglo zadovoljiti.</p> <p>5. Kod utvrđivanja je li neka vrijednost "gotovo jednaka" drugoj vrijednosti, potrebno je uzeti u obzir nekoliko čimbenika. Ti čimbenici uključuju prirodu uvezene robe, prirodu same industrije, sezonu u kojoj se roba uvozi te da li je razlika u vrijednosti važna u trgovinskom smislu. Kako se ovi čimbenici mogu razlikovati od slučaja do slučaja, nemoguće je primjenjivati isti standard, kao što je fiksni</p>
--	--

	<p>postotak, u svakom pojedinom slučaju. Na primjer, neznatna razlika u vrijednosti u slučaju gdje se radi o jednoj vrsti robe može biti neprihvatljiva, dok kod druge vrste robe može biti prihvatljiva i velika razlika prilikom utvrđivanja je li transakcijska vrijednost gotovo jednaka “ispitnim” vrijednostima, objašnjenim u članku 134. stavku 2. PU CZU.</p>
<p>Članak 71. stavak 1. (b) (ii) CZU</p> <p>Članak 135. PU CZU</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Dva su čimbenika uključena u utvrđivanje udjela elemenata navedenih u članku 71. stavak 1. (b) (ii) u uvezenoj robi, i to vrijednost samog elementa i način kako se vrijednosti dijeli na uvezenu robu. Podjelu tih elemenata trebalo bi obaviti na prikladan način koji odgovara okolnostima te u skladu s opće prihvaćenim načelima obračuna. 2. Kada je riječ o vrijednosti elementa, ako kupac po nekome zadanom trošku nabavlja element od prodavatelja koji nije s njim povezan, vrijednost elementa predstavlja taj trošak. Ako je element proizveo sam kupac ili osoba koja je u vezi s njim, vrijednost elementa bio bi trošak njegove proizvodnje. Ako je kupac prethodno upotrebljavao taj element, bez obzira na to je li element nabavio ili proizveo, treba prilagoditi i umanjiti izvorni trošak njegove nabave ili proizvodnje da bi se iskazala ta uporaba te tako doći do vrijednosti elementa. 3. Kad se jednom utvrdi vrijednost elementa, neophodno je tu vrijednost razvrstati na uvezenu robu. Postoje različite mogućnosti. Na primjer, vrijednost se može razvrstati na prvu pošiljku, ako kupac želi platiti carinu odmah, i to na cjelokupnu vrijednost. Druga je mogućnost da kupac zatraži raspodjelu razmjernoga dijela vrijednosti na određeni broj jedinica proizvedenih do vremena isporuke prve pošiljke. Treća je mogućnost da kupac zahtijeva raspodjelu vrijednosti razmjerno raspodjeli na ukupnu predviđenu proizvodnju, što se odnosi na slučajeve kad postoje ugovori ili čvrste obveze tvrtke za takvu proizvodnju. Koja će se metoda razvrstavanja pri tom primijeniti, ovisit će o podnesenoj dokumentaciji kupca. 4. Kao primjer za spomenuti postupak, kupac isporučuje proizvođaču kalup za proizvodnju robe što će biti uvezena te ugovara s proizvođačem kupovinu 10.000 jedinica. U vrijeme prispjeća prve pošiljke što se sastoji od 1.000 jedinica proizvođač je već proizveo 4.000 jedinica. Uvoznik može zahtijevati da carinska služba raspodijeli vrijednost kalupa na 1.000 jedinica, na 4.000 jedinica ili na 10.000 jedinica

<p>Članak 71. stavak 1. (b) (iv) CZU</p> <p>Članak 135. PU CZU</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Dodaci za elemente navedene u članku 71. stavak 1. (b) (iv) morali bi se temeljiti na objektivnim i mjerljivim podacima. Da bi opterećenje obiju strana, i deklaranta i carinskih tijela, pri utvrđivanju vrijednosti koje treba dodati bilo svedeno na najmanju moguću mjeru, trebalo bi se, gdje god je moguće, koristiti dostupnim podacima koje kupac ima pohranjene u svojem trgovačkom sustavu. 2. Za elemente što ih kupac isporučuje, a prethodno ih je kupio ili zakupio, dodatak bi bio trošak te kupovine ili zakupa. Dodatka ne bi bilo kad bi se radilo o elementima koji su javno dostupni, osim troška za pribavljanje njihovih preslika 3. Jednostavnost obračunavanja vrijednosti što ih treba dodati ovisit će o strukturi pojedine tvrtke, o načinu kako se njome rukovodi i o metodama obračuna kojima se ona koristi. 4. Moguće je, primjerice, da tvrtka koja uvozi različite proizvode iz nekoliko zemalja ima pohranjene podatke svojeg centra za dizajn, a koji se nalazi izvan zemlje uvoza na takav način da može točno pokazati troškove koji se pripisuju konkretnom proizvodu. Tada se može provesti izravnu prilagodbu sukladno odredbama članka 71. 5. Tvrtka, pak, na drugoj strani može voditi troškove svog centra za dizajn izvan zemlje uvoza kao opće režijske troškove, a da ih ne raspoređuje na pojedine proizvode. Tada bi se mogla provesti odgovarajuća prilagodba, u odnosu na uvezenu robu, sukladno odredbama članka 71., i to raspodjelom ukupnoga troška centra za dizajn na ukupnu proizvodnju koja je imala koristi od centra za dizajn te dodajući tako raspodijeljeni trošak po jedinici uvoza. 6. Inačice gore opisanih okolnosti zahtijevat će, razumljivo, da se u obzir uzmu različiti čimbenici pri utvrđivanju odgovarajuće metode raspoređivanja. 7. Kad je u proizvodnji elementa o kojemu je riječ uključen veći broj zemalja, i to u duljem razdoblju, prilagodbu treba ograničiti na onu vrijednost što je stvarno dodana tom elementu izvan Unije.
<p>Članak 71. stavak 1. (c) CZU</p> <p>Članak 136. PU CZU</p>	<p>Plaćanja za licencije i tantijeme iz članka 71. stavka 1. (c) mogu, među ostalim, uključivati i plaćanja za patente, zaštitne znakove i autorska prava.</p>
<p>Članak 71. stavak 2. CZU</p>	<p>Kad nema objektivnih i mjerljivih podataka, u vezi s dodacima što ih zahtijevaju odredbe članka 71., transakcijska vrijednost ne može se utvrditi temeljem odredaba članka 70. Kao primjer</p>

	<p>navodimo tantijeme plaćene na osnovi prodajne cijene koja u zemlji uvoza vrijedi za litru određenoga proizvoda, a isti je uvezen u kilogramima i tek nakon uvoza pretvoren u otopinu. Ako se tantijeme temelje dijelom na uvezenoj robi, a dijelom na drugim čimbenicima koji nemaju nikakve veze s uvezenom robom (kao što je slučaj kad se uvezena roba miješa s domaćim sastojcima, pa se više ne može zasebno prepoznati ili kad se tantijeme ne mogu razlikovati od posebnih financijskih ugovora između kupca i prodavatelja), ne bi bilo primjereno pokušati dodati tantijeme. Ako se, međutim, iznos za tantijeme temelji samo na uvezenoj robi i ako je količinski jednostavno odrediv, može biti dodan stvarno plaćenoj cijeni ili cijeni koju je potrebno platiti.</p>
--	--

Strojni prijevod

Metode istovjetne i slične robe	
Odredbe CZU i PU CZU	Napomene
<p>Članak 74. stavak 2. (a) i (b)</p> <p>CZU</p> <p>Članak 141. PU CZU</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Kod primjene ovih odredbi, kada je moguće, carinska tijela će se koristiti, vrijednošću istovjetne ili slične robe, prema potrebi, prodane na istoj trgovinskoj razini i u pretežito istoj količini kao roba koja se vrednuje. Ako se takva prodaja ne može pronaći, može se koristiti prodajom istovjetne ili slične robe koja potpada pod bilo koji od sljedeća tri uvjeta: <ol style="list-style-type: none"> a) prodaja na istoj trgovinskoj razini, ali u različitoj količini; b) prodaja na različitoj trgovinskoj razini, ali u jednakoj količini; c) prodaja na različitoj trgovinskoj razini i u različitoj količini. 2. U članku 141. stavku 1. PU CZU izraz “ i/ili “ dopušta mogućnost uporabe prodaje i potrebnu prilagodbu prema bilo kojem od tri gore opisana uvjeta 3. Ako postoji prodaja obavljena pod bilo kojim od ova tri uvjeta, ona će se prilagoditi, ovisno o slučaju, za : <ol style="list-style-type: none"> a) Količinski čimbenik; b) Čimbenik trgovinske razine; ili c) Prema oba čimbenika i trgovinskoj razini i količini. 4. Uvjet za prilagodbu, zbog različitih trgovinskih razina ili različitih količina, je da se takvu prilagodbu, neovisno o tome uzrokuje li povećanje ili smanjenje vrijednosti, može obaviti samo na osnovi podnesenih dokaza što jasno ukazuju na razumnost i točnost učinjene prilagodbe, npr. valjanih cjenika koji sadrže cijene vezane uz različite razine ili različite količine. Kao primjer toga, ako se vrednuje uvezena roba koja sadrži 10 jedinica, a uvoz jedine istovjetne ili slične robe za koju postoji transakcijska vrijednost je sadržavao 500 jedinica, pri čemu je prihvaćeno da prodavatelj odobrava količinski popust, tražena prilagodba može se postići primjenom prodavateljevog cjenika na količine od 10 jedinica. Time se ne zahtijeva da ta prodaja treba biti obavljena u količinama po 10 jedinica, sve dok se s pomoću obavljene prodaje drugih količina može utvrditi da je cjenik utvrđen u dobroj vjeri. Kad, međutim, takvog objektivnog mjerila nema, utvrđivanje carinske vrijednosti na osnovi odredbi članka 74. stavaka 1. i 2. nije primjereno.

Deduktivna metoda (jedinične cijene)	
Odredbe CZU i PU CZU	Napomene
<p>Članak 74. stavak 2. (c) CZU</p> <p>Članak 142. PU CZU</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. U članku 142. stavak 5. (a) PU CZU riječi “dobit i opći troškovi” treba promatrati kao cjelinu. Brojku za potrebe tog oduzimanja treba odrediti na osnovu informacija pribavljenih od deklaranta, osim ako njegove brojke nisu u skladu s brojkama dobivenim na osnovi prodaje uvezene robe iste kakvoće ili vrste u Uniji. Kad brojke pribavljene od deklaranta nisu u skladu sa tim brojkama, iznos za dobit i opće troškove može se temeljiti i na drugim bitnim informacijama, osim onih pribavljenih od deklaranta. 2. Pri utvrđivanju bilo provizije bilo uobičajene dobiti i općih troškova, prema ovim odredbama, mora se određivati od slučaja do slučaja je li određena roba iste vrste kao druga roba, uzimajući u obzir postojeće okolnosti. Potrebno je istražiti prodaju najbliže skupine roba ili asortiman već uvezene robe iste kakvoće ili vrste u zemlji uvoza, što uključuje i robe koje su bile procijenjene i za koje se mogu pribaviti potrebne informacije. U primjeni ovih odredbi, “roba iste vrste ili skupine proizvoda” uključuje kako robu uvezenu iz iste zemlje iz koje je i roba koja se vrednuje tako i robu uvezenu iz drugih zemalja. 3. U slučaju da se koristi ova metoda, napravljeni odbici za dodanu vrijednost za daljnju obradu temeljit će se na objektivnim i mjerljivim podacima vezanim uz trošak takvog rada. Prihvaćene industrijske formule, recepti, metode izvedbe i ostali industrijski postupci formirali bi osnovu za izračun. 4. Ova metoda vrednovanja obično ne bi bila primjenjiva kada bi, kao rezultat daljnje obrade, uvezena roba izgubila svoj identitet. No, može biti slučajeva u kojima se, iako je identitet uvezene robe izgubljen, vrijednost dodana preradom može točno utvrditi bez nekih neopravdanih poteškoća. <p>Mogući su, na drugoj strani, i primjeri u kojima uvezena roba zadržava svoj identitet, ali čini tako malen udio u robi prodanoj u Uniji da bi primjena ove metode procjene bila neopravdana. U smislu gore navedenog, svaka se situacija ove vrste treba razmatrati od slučaja do slučaja.</p>
<p>Članak 74. stavak 2.(c) CZU</p> <p>Članak 142. PU CZU</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Kao primjer pojma “najveća ukupna količina”, roba koja se prodaje prema cjeniku koji odobrava povoljne jedinične cijene za kupovinu u većim količinama.

Prodajna količina	Jedinična cijena	Broj prodaja	Ukupna količina prodana po pojedinoj cijeni
1 do 10 jedinica	100	10 prodaja od 5 jedinica 5 prodaja od 3 jedinice	65
11 do 25 jedinica	95	5 prodaja od 11 jedinica 1 prodaja od 30 jedinica	55
Iznad 25 jedinica	90	1 prodaja od 50 jedinica	80

Najveći broj prodanih jedinica po nekoj cijeni iznosi 80; stoga je jedinična cijena u najvećoj ukupnoj količini 90.

2. Kao drugi primjer za to navodimo dvije obavljene prodaje. U prvoj prodaji prodano je 500 jedinica, svaka po cijeni od 95 valutnih jedinica. U drugoj prodaji prodano je 400 jedinica, svaka po cijeni od 90 valutnih jedinica. U tome primjeru najveći broj jedinica prodanih po nekoj određenoj cijeni iznosi 500 pa jedinična cijena u najvećoj ukupnoj količini iznosi 95.

3. Treći primjer bila bi situacija u kojoj se različite količine prodaju po različitim cijenama.

a. Prodaja

Količina prodaje	Jedinična cijena
40 jedinica	100
30 jedinica	90
15 jedinica	100
50 jedinica	95
25 jedinica	105
35 jedinica	90
5 jedinica	100

b. Ukupno	
Ukupna količina prodaje	Jedinična cijena
65	90
50	95
60	100
25	105

U ovom primjeru najveći broj jedinica prodanih po određenoj cijeni iznosi 65 stoga je jedinična cijena u najvećoj ukupnoj količini 90.

Strojini prijevod

Metoda izračunate vrijednosti	
Odredbe CZU i PU CZU	Napomene
<p>Članak 74. stavak 2. (d) CZU</p> <p>Članak 143. PU CZU</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Kao opće pravilo, carinska se vrijednost određuje na temelju tih odredbi na osnovi informacija koje su dostupne u Uniji. Kako bi se, međutim, odredilo izračunatu vrijednost, može biti nužno istražiti troškove proizvodnje robe koja se vrednuje te pribaviti druge obavijesti i podatke, i to izvan Unije. Nadalje, u većini slučajeva proizvođač robe bit će izvan nadležnosti tijela države članice. Općenito će primjena metode izračunane vrijednosti biti ograničena na one slučajeve kad su kupac i prodavatelj povezani te kad je proizvođač spreman dostaviti potrebne troškove službenim tijelima zemlje uvoza i osigurati mogućnost bilo kakve provjere što bi im naknadno mogle zatrebati. 2. “Trošak ili vrijednost“ iz članka 74. stavka 2. (d) prve alineje, treba odrediti na temelju podataka u vezi s proizvodnjom robe koja se vrednuje, a koje je isporučio proizvođač ili netko drugi u njegovo ime. Treba se temeljiti na trgovačkim računima proizvođača, pod uvjetom da su ti računi u skladu s opće prihvaćenim računovodstvenim načelima, što ih se primjenjuju u zemlji u kojoj je roba proizvedena. 3. “Iznos dobiti i općih troškova” iz članka 74. stavka 2. (d) druge alineje, treba utvrditi temeljem podataka dobivenih od proizvođača ili u njegovo ime, osim ako iznosi pribavljeni od proizvođača nisu u skladu s uobičajenim iznosima prodaje robe iste kakvoće ili vrste kakva je i roba koja se vrednuje, a koju proizvođači proizvode u zemlji izvoza radi njezina izvoza u zemlju uvoza. 4. Ni jedan trošak ili vrijednost elemenata na koje se odnosi ovaj stavak ne obračunava se dva puta pri utvrđivanju izračunane vrijednosti. 5. Treba napomenuti kako se “iznos dobiti i općih troškova” mora promatrati kao cjelinu. Iz toga slijedi da ako je, u nekom određenom slučaju, proizvođačeva dobit niska, a njegovi opći troškovi visoki, njegova dobit i opći troškovi promatrani zajedno mogu biti u skladu s onima koji se obično odražavaju u prodaji robe iste klase ili vrste. Takva bi se situacija mogla pojaviti, na primjer, ako je proizvod tek pušten na tržište Unije pa proizvođač prihvaća nikakvu ili malu dobit da bi pokrio visoke opće troškove koji su vezani uz probaj proizvoda na novo tržište. Ako proizvođač može dokazati malu dobit od prodaje uvezene robe, prouzročenu

	<p>određenim tržišnim okolnostima, treba uzeti u obzir njegovu stvarnu dobit, pod uvjetom da proizvođač ima valjane tržišne razloge za njihovo opravdanje te da njegova cjenovna politika odražava uobičajenu politiku cijena u industrijskoj grani o kojoj se radi. Takav bi se slučaj mogao pojaviti, na primjer, kada su proizvođači prisiljeni privremeno sniziti svoje cijene zbog nepredviđenog pada potražnje ili ako svoju robu prodaju da bi nadopunili asortiman zemlje uvoza pa prihvaćaju malu dobit kako bi zadržali konkurentnost. U slučaju da iznos dobiti i općih troškova proizvođača nisu u skladu i ne odražavaju uobičajene iznose prodaje robe iste kakvoće ili vrste kakva je i roba koja se vrednuje, a koju proizvođači proizvode u zemlji izvoza radi izvoza u zemlju uvoza, tada se iznos dobiti i općih troškova može temeljiti na relevantnim podacima, osim onih što ih je dostavio sam proizvođač robe ili netko drugi u njegovo ime.</p> <p>6. Je li određena roba "iste kakvoće ili vrste" kao druga roba, treba ustanoviti od slučaja do slučaja, s obzirom na uključene okolnosti. Kod utvrđivanja uobičajene dobiti i općih troškova sukladno članku 74. stavak 2. (d), treba istraživati prodaju za izvoz u zemlju uvoza za najbližu skupinu asortimana robe, što uključuje i robu koja se vrednuje, a za koju se mogu dostaviti potrebne informacije. Za potrebe članka 74. stavka 2. (d) "roba iste kakvoće ili vrste" mora biti iz iste zemlje kao i roba koja se vrednuje.</p>
--	---

Alternativna metoda	
Odredbe CZU i PU CZU	Napomene
<p>Članak 74. stavak 3. CZU</p> <p>Članak 144. PU CZU</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Carinske vrijednosti koje se utvrđuju temeljem odredbi članka 74. stavka 3. trebale bi se, u najvećoj mogućoj mjeri, temeljiti na prethodno već utvrđenim carinskim vrijednostima. 2. Metode utvrđivanja vrijednosti koje treba primijeniti temeljem članka 74. stavka 3. trebale bi biti one navedene u članku 70. i članku 74. stavkama 1. i 2., ali razumna fleksibilnost u primjeni takvih metoda bila bi u skladu ciljevima i odredbama članka 74. stavka 3. 3. Primjeri odgovarajuće fleksibilnosti su: <ol style="list-style-type: none"> a. <i>Istovjetna roba</i> – zahtjev da istovjetna roba treba biti izvezena u isto ili približno isto vrijeme kao i roba koja se vrednuje može se tumačiti prilagodljivo; istovjetna uvezena roba proizvedena u zemlji različitoj od zemlje izvoza robe koja se vrednuje može biti temelj za carinsku procjenu; mogu se upotrijebiti carinske vrijednosti istovjetne uvezene robe koje su prethodno bile utvrđene sukladno odredbama članka 74. stavak 2. (c) i (d); b. <i>Slična roba</i> – zahtjev da slična roba treba biti izvezena u isto ili približno isto vrijeme kao i roba koja se vrednuje može se tumačiti prilagodljivo; slična uvezena roba proizvedena u zemlji različitoj od zemlje izvoza robe koja se vrednuje može biti temelj za carinsku procjenu; mogu se upotrijebiti carinske vrijednosti slične uvezene robe, prethodno već utvrđene sukladno odredbama članka 74. stavak 2. (c) i (d); c. <i>Deduktivna metoda</i> – zahtjev da je roba trebala biti prodana “u istom stanju u kakvom je i uvezena”, iz članka 142. stavak 1. PU CZU i zahtijevanih “90 dana” mogu se primijeniti fleksibilno.

ODJELJAK C: KOMENTARI ODBORA ZA CARINSKI ZAKONIK I CARINSKE STRUČNE SKUPINE (ODJEL ZA VRIJEDNOST)

Napomena: Instrumenti ovog odjeljka ne predstavljaju pravno obvezujuće akte i služe kao objašnjenje. Svrha je osigurati zajedničko razumijevanje i za carinska tijela i za gospodarske subjekte te osigurati alate za olakšavanje ispravne i usklađene primjene od strane država članica.

Pravne odredbe carinskog zakonodavstva imaju prednost pred sadržajem ovih instrumenata i treba ih uvijek konzultirati. Autentični tekstovi pravnih odredbi EU su oni objavljeni u Službenom listu Europske unije.

Komentar br. 1: Primjena članka 71. stavka 1. (b) CZU-a o utvrđivanju vrijednosti robe za carinske svrhe

Uvod

1. Praktična primjena navedenih odredbi trebala bi biti jedinstvena u cijeloj Uniji. Stoga je ovaj komentar napisan radi pružanja smjernica u tumačenju tih odredbi.

Pravna osnova

2. Članak 71. stavak 1. (b) CZU-a primjenjuje se u slučajevima kada:
  - carinska vrijednost robe koja se uvozi utvrđena je člankom 70. CZU-a i onda ako je ugovor samo za obradu ili preradu robe, i
  - kupac robe koja se uvozi isporučio je određenu robu ili usluge (u nastavku “pomoćna sredstva”) bez naknade ili uz umanjenje troškova, za uporabu u vezi s proizvodnjom i prodajom za izvoz robe koja se uvozi

Zemlja iz koje se isporučuju pomoćna sredstva

3. Zemlja iz koje se isporučuju pomoćna sredstva nije relevantna u određivanju jesu li određene robe ili usluge obuhvaćene člankom 71. stavkom 1. (b). Na primjer, predmetna roba može, prije nego što bude isporučena proizvođaču, biti fizički prisutna u zemlji u kojoj se proizvodi roba koja se uvozi; alternativno, mogla je biti prevezena do proizvođača iz neke druge treće zemlje ili iz same Unije. Međutim, u skladu s odredbama članka 71. stavka 1. (b) (iv), vrijednost inženjerstva, razvoja, umjetničkog rada, oblikovnog rada i planova i skica potrebnih za proizvodnju uvezene robe ne mogu se dodati u skladu s člankom 71. stavkom 1. (b) ako su navedeni radovi izrađeni u Uniji.

Troškovi prijevoza i s njima povezani troškovi

5. Na temelju članka 135. PU CZU, vrijednost pomoćnih sredstava je ili trošak njihovog stjecanja ili trošak proizvodnje, po potrebi. Ne postoji posebna odredba koja se odnosi na postupanje s troškovima dostave pomoćnih sredstava proizvođaču uvezene robe. U nastavku su troškovi dostave pomoćnih sredstava:
  - troškovi prijevoza i osiguranja;
  - troškovi utovara, istovara i rukovanja.
6. Stoga, prilikom utvrđivanja vrijednosti sukladno članku 71. stavkom 1. (b), troškovi dostave pomoćnih sredstava proizvođaču uvezene robe ne smiju se dodavati troškovima nabave ili troškovima proizvodnje tih pomoćnih sredstava. Međutim, oni bi bili dio te vrijednosti u mjeri u kojoj su, u slučaju nabave, uključene u cijenu.

Primjer 1.: Tvrtka A u EU-u naručuje proizvodnju majica od tvrtke B u trećoj zemlji X. Tvrtka A opskrbljuje tvrtku B bez naknade tkaninom i pucetima od kojih će majice biti proizvedene. A kupuje tkaninu od tvrtke C u trećoj zemlji Y, s uvjetima isporuke “CIF luka istovara” u zemlji X. A izrađuje puceta u vlastitoj tvornici u trećoj zemlji Z. I tkanina i puceta predstavljaju pomoćna sredstva prema članku 71(1)(b). Vrijednost tkanine u smislu te odredbe je cijena CIF luka istovara. Vrijednost puceta je samo trošak njihove proizvodnje; ne uključuje nikakve troškove isporuke.

Iznos koji će biti uključen u carinsku vrijednost

7. U skladu s člankom 71. stavkom 1. (b), na iznos vrijednosti pomoćnih sredstava koje treba uključiti u carinsku vrijednost uvezene robe utječu dva čimbenika:
- potreba za raspodjelom,
  - u mjeri u kojoj takva vrijednost nije uključena u cijenu uvezene robe.
8. U ugovoru o nabavi uvezene robe i odgovarajućem računu mogu ukazivati u kojoj mjeri vrijednost bilo kojeg pomoćnog sredstva nije uključena u cijenu uvezene robe. Iznos vrijednosti koja nije tako uključen mora se prijaviti carini i mora biti dio carinske vrijednosti. Da bi se utvrdio taj iznos, potrebno je znati i ukupnu vrijednost pomoćnih sredstava i znati kako se ta vrijednost raspodjeljuje.

Primjer 2: Tvrtka A u Uniji od tvrtke B iz treće zemlje X uvozi majice izrađene po narudžbi od materijala tvrtke A. U ugovoru se navodi da su materijali isporučeni od A do B po 40% troškova A. Na fakturi tvrtke B tvrtki A navodi se iznos za "proizvodnju i opskrbu majica". Može se pretpostaviti da je 40 % troškova materijala dio iznosa koji je B fakturirao A. Vrijednost materijala u smislu članka 71. stavka 1. (b) je njihov ukupni trošak. Iznos te vrijednosti koja nije uključena u cijenu za uvezenu robu iznosi 60 % od ukupnih troškova za pomoćna sredstva. Slijedom toga, iznos vrijednosti pomoćnih sredstava koja se tek trebaju uključiti u carinsku vrijednost majica jest potonji iznos.

Primjer 3: Tvrtka A naručuje proizvodnju jakni od tvrtke B. B sama nabavlja sastavne materijale za jakne, ali A kupuje krojeve za jakne od dizajnerske tvrtke u trećoj zemlji Z, dostavlja ih besplatno B. Faktura od B za A pokazuje iznos za "proizvodnju i opskrbu jaknama". Vrijednost dizajna nije uračunata u cijenu uvezene robe. Prema tome, iznos pomoćnih sredstava prema članku 71. stavka 1. (b) koja se uključuju u carinsku vrijednost jakne je ukupna cijena za krojeve.

Napomena: Pogledati i Predmet C-116/89 Suda Europske unije.

Komentar br. 2: Primjena članka 132. PU CZU

Uvod

1. Člankom 132. PU CZU utvrđuje se postupanje u slučaju kad je roba oštećena ili ima u trenutku uvoza.
2. Sukladno članku 132., pravila za utvrđivanje carinske vrijednosti izričito dopuštaju da se uzme u obzir nedostatak robe i prihvatila prilagodba cijene plaćene ili plative za robu, pod uvjetom da je prilagodba u cijelosti u skladu s uvjetima kupoprodajnog ugovora i da se provodi isključivo u svrhu uzimanja u obzir nedostataka robe. U tu svrhu, kupoprodajni ugovor mora sadržavati odredbu koja daje mogućnost prilagodbe cijene.
3. Neispravna roba mora biti obuhvaćena konkretnim i preciznim jamstvenim odredbama na koje se isto upućuje u odredbama koje se odnose na mogućnost prilagodbe cijene. Pojednosto o jamstvenim odredbama mogu se također navesti u zasebnom dokumentu pod uvjetom da su povezani s kupoprodajnim ugovorom i da oba dokumenta čine dio relevantne poslovne transakcije između kupca i prodavatelja.
4. Prilagodba cijene mora dovesti do regularne financijske nagodbe između kupca i prodavatelja, i to na način kojim se utvrđuje da je početna cijena robe prilagođena u skladu s odgovarajućim ugovorom. Time bi se isključili oblici neizravne ili odgođene kompenzacije, npr. plaćanje trećim osobama ili razmjena robe što se ne može smatrati prihvatljivim oblicima prilagodbe cijena.

Priroda robe s nedostacima

5. CZU već sadrži odredbe o robi s nedostacima. Nema određene definicije onoga što čini robu s nedostacima u članku 132. PU CZU. Stanje robe s nedostacima (i po potrebi stanje kada je roba ispravna) određeno je definiranim standardima ili kriterijima, a s obzirom na relevantni kupoprodajni ugovor i jamstvo. Uvoznik je dužan dokazati carinskim tijelima da je uvezena roba imala nedostatke u stvarnom vremenu kada se utvrđivala vrijednost za carinske svrhe.
6. Članak 132. (b) zahtijeva da roba mora biti obuhvaćena jamstvom koje jamči prirodu uvezene robe. Na robu koja se prodaje bez jamstva ova odredba se ne odnosi. Nije pokrivena roba koja se prodaje pod uvjetom osiguranja njezine utrživosti ili roba koja je podložna varijacijama relevantnih pokazatelja (npr. kvaliteta, ujednačena veličina, svježina). Očekivano je da zbog navedenih razloga poljoprivredna roba općenito, nije obuhvaćena ovom odredbom.

Prilagodba cijena

7. Ne dovodeći u pitanje situaciju obuhvaćenu izmjenom u vezi s robom s nedostacima, članak 132. inače ne ukazuje na to da postoji pravna osnova za prihvaćanje mehanizama revizije cijena.

STUDIJA PRIMJERA A: TRANSAKCIJSKA VRIJEDNOST U SLUČAJU JAMSTVA

Činjenice

1. Proizvođač M u trećoj zemlji prodaje motorna vozila neovisnom distributeru D u Uniji. Tvrtka D preprodaje vozila putem mreže lokalnih prodavača krajnjim kupcima.
2. Postoji ugovor o prodaji i distribuciji između M i D. Ugovor o prodaji uključuje odredbe koje se odnose na jamstva. Svakom uvezenom motornom vozilu dodjeljuje se vlastiti identifikacijski broj. M daje jamstvo na pređene kilometre na sva nova vozila. Jamstvo vrijedi od datuma registracije vozila.
3. Prema ovom ugovoru o prodaji i jamstvu M prihvaća da, ako se unutar kilometraže do 100.000 km, pojave nedostaci kao rezultat materijala ili proizvodnih grešaka², M krši ugovor i nadoknadit će distributeru D te nedostatke prilagodbom cijene koja je prvotno plaćena.
4. Postupak jamstvenih zahtjeva je sljedeći:
  - kupac otkriva grešku i vraća vozilo prodavaču na popravak.
  - prodavač ispravlja grešku, vraća vozila kupcu i priprema jamstveni zahtjev na temelju nastalog troška.
  - prodavač šalje zahtjev distributeru D na obradu.
  - D provjerava je li zahtjev valjan i, ako se greška, primjerice, odnosi na nedostatak u proizvodnji, D savjetuje M da je potrebna prilagodba.
  - M provjerava je li zahtjev valjan i ako je M uvjeren da se greška odnosi na nedostatke u proizvodnji, kompenzira D za troškove ispravljanja greške prilagodbom prvotno plaćene cijene.
5. D, kao uvoznik neispravnog vozila, podnosi zahtjev carini za povrat carine za prilagodbu cijene koja je učinjena u roku od 12 mjeseci od dana prihvaćanja deklaracije za puštanje robe u slobodan promet. Carina provjerava postoji li jasan revizijski trag i provjerava relevantne dokumente jamstvenih zahtjeva. Carina posebno ispituje dokaze koji pokazuju da ispravljena greška proizlazi iz nedostataka u proizvodnji. Također je potvrđeno da se iznos koji je platio M odnosi na trošak ispravljanja greške pronađene u uvezenom vozilu za koji je zatražen povrat carine.

Pitanje

6. Mogu li carinska tijela utvrditi da se prilagodba cijene može uzeti u obzir pri određivanju carinske vrijednosti iz članka 70. CZU-a i članka 132. PU CZU?

Zaključak

7. Stranke u prodaji koja služi kao osnova za utvrđivanje carinske vrijednosti temeljile su ukupnu cijenu plaćenu za robu na temelju zajamčenog stanja robe. U ugovornim aranžmanima kojima se utvrđuje prodaja robe postoje odredbe koje preciziraju da je roba određene kvalitete (u skladu s dogovorenim tehničkim normama). Ovo je uvjet prodaje.

---

² Nedostaci koje treba utvrditi na temelju specifikacija proizvođača i tehničkih normi utvrđenih u relevantnoj jamstvenoj dokumentaciji.

8. Prodavatelj i kupac robe utvrdili su da je uvezeno vozilo prilikom puštanja u slobodan promet s nedostatkom zbog kvara u fazi proizvodnje. Carinskim tijelima dokazano je sljedeće:
  - (i) zahtjevi navedene ugovorom,
  - (ii) postojanje i prihvaćanje nedostataka u proizvodnji,
  - (iii) ispravak nedostataka u proizvodnji,
  - (iv) prilagodba cijene u razdoblju od 1 godine od dana prihvaćanja deklaracije za puštanje robe u slobodan promet.
9. Proizvođač je:
  - a) prihvatio i potvrdio postojanje nedostataka u proizvodnji,
  - b) poduzeo potrebne korektivne mjere i
  - c) uskladio je plaćenu cijenu u skladu s ugovorom.
10. Stoga carinska tijela mogu utvrditi da se prilagodba cijene može uzeti u obzir pri određivanju carinske vrijednosti u skladu s člankom 70. CZU-a i člankom 132. PU CZU.

STUDIJA PRIMJERA B: TRANSAKCIJSKA VRIJEDNOST U SLUČAJU JAMSTVA (OPOZIV)

Činjenice

1. Proizvođač M u trećoj zemlji prodaje motorna vozila uvozniku D u Uniji.
2. Postoji ugovor o prodaji i distribuciji između M i D. Ugovor o prodaji uključuje odredbe koje se odnose na jamstva. Svakom uvezenom motornom vozilu dodjeljuje se vlastiti identifikacijski broj. M daje jamstvo na pređene kilometre na sva nova vozila. Jamstvo vrijedi od datuma registracije vozila.
3. Prema ovom ugovoru o prodaji i jamstvu M prihvaća da, ako se unutar kilometraže do 100.000 km, pojave nedostaci kao rezultat materijala ili proizvodnih grešaka³, M krši ugovor i nadoknadiće distributeru D te nedostatke prilagodbom cijene koja je prvotno plaćena.
4. Postupak zahtjeva za jamstvom je sljedeći:
  - Kada je otkriven kvar, D je otklonio kvar i priprema jamstveni zahtjev na temelju nastalih troškova.
  - Ako se kvar, primjerice, odnosi na nedostatak u proizvodnji, D savjetuje M da je potrebna prilagodba.
  - M provjerava je li zahtjev valjan i ako je M uvjeren da se greška odnosi na nedostatke u proizvodnji, kompenzira D za troškove otklanjanja kvara prilagodbom prvotno plaćene cijene.
5. Proizvođač M otkriva da u određenim uvjetima rada komponente sustava ovjesa određenih vozila možda neće raditi na pouzdan način što bi moglo predstavljati rizike u vezi s tehničkom ispravnošću vozila na cesti. Slijedom toga, M traži od vlasnika svih vozila da ih vrate (opoziv) na mjesto kupnje radi pregleda i moguće prilagodbe kao mjeru predostrožnosti.

Ova situacija se pripisuje značajkama zamisli i projektiranja vozila.

Pitanje

6. Mogu li carinska tijela utvrditi da se prilagodba cijene može uzeti u obzir pri određivanju carinske vrijednosti u skladu s člankom 70. CZU-a i člankom 132. PU CZU?

Zaključak

7. Stranke u prodaji koja služi kao osnova za utvrđivanje carinske vrijednosti temeljile su ukupnu cijenu plaćenu za robu na temelju zajamčenog stanja robe. U ugovornim aranžmanima kojima se utvrđuje prodaja robe postoje odredbe koje preciziraju da je roba određene kvalitete (u skladu s dogovorenim tehničkim normama). Ovo je uvjet prodaje.
8. Carinska tijela primila su na znanje sljedeće:
  - (i) potreba za pregledom vozila (i eventualno prilagodbe ili zamjene određenih komponenti) ovisila je o određenim radnim uvjetima kojima bi vozila mogla podlijetati,
  - (ii) proizvođač odobrava provođenje korektivnih mjera kao mjeru predostrožnosti,
  - (iii) situacija se pripisuje značajkama zamisli i projektiranja vozila.

---

³ Nedostaci koje treba utvrditi na temelju specifikacija proizvođača i tehničkih normi utvrđenih u relevantnoj jamstvenoj dokumentaciji.

9. Stoga je Carinska uprava odlučila da ispitivanje i moguća prilagodba kao mjera predostrožnosti nisu činili osnovu za primjenu članka 132. PU CZU budući da su samo stvarno neispravna vozila mogla imati koristi od te odredbe.

Strojini prijevod

Komentar br. 3: Učestalost tantijema i naknada za licenciju u carinskoj vrijednosti

Uvod

1. Praktična primjena načela utvrđenih zakonodavstvom Unije, kojima se uređuje uključivanje iznosa plaćenih kao tantijeme i naknade za licenciju u carinsku vrijednost uvezene robe, trebala bi biti ujednačena u cijeloj Uniji. Ovaj komentar Odbora za carinsku vrijednost je stoga napisan kako bi se pružile neke opće smjernice o toj temi.
2. Pravne odredbe Unije koje se odnose na pojavu tantijema i naknada za licenciju u carinskoj vrijednosti su:
  - Članak 71. (1)(c), 71. (2) i članak 72. (d) i (g) CZU-a;
  - Članak 136. PU CZU

Plaćanje tantijema ili naknada za licenciju

3. Obično su plaćanja za tantijeme i naknade za licenciju u obliku ponavljajućih rata (npr. mjesečne, tromjesečne, godišnje). Ponekad plaćanje može biti u obliku jednog paušalnog iznosa, ili čak početnog paušalnog iznosa (često se naziva i "naknada za otkrivanje") nakon čega slijede ponavljajuće rate. Rate se obično računaju kao postotak prihoda od prodaje licenciranih proizvoda.
4. Definicija "know-how" dana je u odlomku 12. OECD-ovog Komentara na članak 12. Model konvencije OECD-a o dvostrukom oporezivanju dohotka i imovine iz 1977., kako slijedi:

"sve neobjavljene tehničke informacije, bez obzira mogu li se patentirati ili ne, koje su potrebne za industrijsku reprodukciju proizvoda ili procesa, izravno i pod istim uvjetima; s obzirom da se stječe iskustvom, „know how“ predstavlja ono što proizvođač ne može znati samim pregledom proizvoda i poznavanjem napretka tehnike."

Prava i know-how

5. Potreba za ispitivanjem troška tantijema i naknada za licenciju u carinskoj vrijednosti je jasna kada je uvezena roba sama po sebi predmet ugovora o licenciji (tj. to su licencirani proizvodi). Međutim potreba postoji i u slučajevima kada je uvezena roba u sastavni dio ili komponenta licenciranog proizvoda ili gdje uvezena roba (npr. specijalizirani proizvodni strojevi ili industrijski pogon) sama proizvodi licencirane ili manufakturne licencirane proizvode.
6. "Know-how" predviđen ugovorom o licenciji često će uključivati isporuku dizajna, recepata, formula i osnovnih uputa o korištenju licenciranog proizvoda. Ako se takvo znanje i iskustvo (know-how) primjenjuje na uvezenu robu, svako plaćanje tantijema ili naknade za licenciju potrebno je uzeti u obzir za uključivanje u carinsku vrijednost. Međutim, neki ugovori o licenciji (na primjer u području "franšiza") uključuju pružanje usluga kao što je osposobljavanje osoblja primatelja licencije u proizvodnji licenciranog proizvoda ili u korištenju strojeva/postrojenja. Također, može biti uključena i tehnička pomoć u području upravljanja, administracije, marketinga, računovodstva itd. U takvim slučajevima plaćanje tantijema ili naknade za licenciju za te usluge ne bi bilo prihvatljivo za uključivanje u carinsku vrijednost.

7. U mnogim slučajevima pregledavanje ugovora o licenci i kupoprodajnih ugovora pokazat će da se samo dio plaćanja tantijema može gledati kao da potencijalno podliježe naplati carine. Ako su prema ugovoru o licenci prenesene koristi kombinacija elemenata koji potencijalno podliježu ili ne podliježu naplati carine, a primatelj licence zapravo ne koristi elemente koji ne podliježu naplati carine, ipak bi moglo bilo prikladno cjelokupnu naknadu za tantijeme ili licence smatrati prihvatljivom za uključivanje u carinsku vrijednost.

Tantijeme i naknade za licenciju koje se odnose na robu koja će se vrednovati

8. Prilikom određivanja odnosi li se tantijema na robu koja će se vrednovati, ključno pitanje nije način izračuna tantijeme, već za što se plaća, tj. što primatelj licence zapravo dobiva u zamjenu za plaćanje. Stoga se u slučaju uvezene komponente ili sastojka licenciranog proizvoda, ili u slučaju uvezenih proizvodnih strojeva ili postrojenja, plaćanje tantijeme na temelju realizacije prodaje licenciranog proizvoda može odnositi u cijelosti, djelomično ili uopće ne odnositi na uvezenu robu.

Tantijeme i naknade za licenciju plaćene kao uvjet prodaje robe koja će se vrednovati

9. Kada se roba kupuje od jedne osobe, a tantijeme ili licencijske naknade plaćaju se drugoj osobi, plaćanje se ipak može smatrati uvjetom prodaje robe. Može se smatrati da prodavatelj, ili osoba povezana s njim, od kupca zahtijeva plaćanje ako je, na primjer, u multinacionalnoj grupi jedan član grupe kupuje robu, a tantijeme se moraju platiti drugom članu iste grupe. Isto bi vrijedilo i da je prodavatelj primatelj licence, a primatelj tantijema kontrolira uvjete prodaje.

Izračun iznosa koji će biti dodan cijeni stvarno plaćenju ili plativoj kao tantijemi ili naknade za licenciju (članak 71(2) CZU

10. Općenito tantijeme i naknade za licenciju se izračunavaju nakon uvoza robe koja će se vrednovati. U takvim slučajevima konačno utvrđivanje vrijednosti može kasniti. Opća prilagodba se može odrediti na temelju rezultata tijekom reprezentativnog razdoblja i redovito ažurirati. Radi se o dogovoru između uvoznika i carinskih tijela.
11. Kada se smatra da se samo dio tantijema treba uključiti u carinsku vrijednost, posebno je poželjno savjetovanje između uvoznika i carinskih tijela.
12. Osnova za raspodjelu ukupnog plaćanja na elemente koji podliježu naplati carine i one koji ne podliježu ponekad se može naći u samom ugovoru o licenci, kada se na primjer, ukupno 7% tantijema može podijeliti da predstavljaju 3% za prava patenta, 2% za marketinško znanje i iskustvo te 2% za korištenje zaštitnog znaka. Međutim, često se osnova za raspodjelu ne može tako naći. Odgovarajuće vrijednosti za prava i know-how mogu se s vremena na vrijeme utvrditi procjenom u kojoj mjeri se know-how prenosi ili koristi te odbijanjem tog iznosa od ukupne plaćene ili plative naknade za tantijeme.
13. Također, na zajednički zahtjev uvoznika i carine i sam davatelj licence može često biti spreman naznačiti odgovarajuću raspodjelu na temelju vlastitih izračuna.
14. Nadalje, uvidom u korespondenciju između davatelja licence i primatelja licence, uredskih izvještaja o pregovorima koji su prethodili sastavljanju ugovora o licenci ili diskusiji s jednim od pregovarača ugovora o licenci često će osigurati osnove za raspodjelu kada se na prvi pogled raspodjela čini nemogućom.

Iznimke

15. U skladu s člankom 72. (d) i (g) CZU tantijeme i naknade za licenciju ne smiju se dodavati cijeni stvarno plaćenju ili plativoj kada predstavljaju
- (a) naknade za pravo reprodukcije uvezene robe u Uniju; ili
  - (b) plaćanja koja vrši kupac za pravo distribucije ili preprodaje uvezene robe ako takva plaćanja nisu uvjet prodaje za izvoz robe u Uniju.

Strojni prijevod

Komentar br. 4: Devizni tečajevi koji će se koristiti pri utvrđivanju carinske vrijednosti

Pravila o deviznom tečaju koja će se koristiti pri određivanju carinske vrijednosti uvezene robe utvrđena su člankom 146. PU CZU. Oni provode temeljna načela navedena u članku 53. CZU-a.

Devizni tečajevi koji će se koristiti:

- se objavljuju i/ili stavljaju na raspolaganje od strane nadležnih tijela država članica; i
- primjenjuju se tijekom određenog razdoblja.

Devizni tečajevi koji se koriste pri utvrđivanju carinske vrijednosti određuju se mjesečno i ostaju nepromijenjeni za cijeli sljedeći mjesec.

U nastavku se komentiraju odredbe članka 146. PU CZU:

Odlomak 2

Devizni tečajevi zabilježeni na deviznim tržištima predzadnje srijede u mjesecu postaju tečajevi koji će se koristiti tijekom sljedećeg kalendarskog mjeseca. Ovi tečajevi moraju biti objavljeni na dan kada su zabilježeni.

Odlomak 4

Ova odredba bavi se situacijom u kojoj devizni tečaj nije objavljen predzadnje srijede određenog mjeseca (bilo za sve ili za pojedine valute).

Neobjavljivanje može nastati iz razloga kao što su zatvaranje burzovnih tržišta za praznik ili obustave poslovanja u tijeku službenog preusmjeravanja valuta. Suspenzija bi se, primjerice, mogla dogoditi ako vlada treće zemlje namjerava preusmjeriti svoju valutu i zatraži obustavu poslovanja u toj valuti u cijelom svijetu tijekom određenog razdoblja.

Primjer primjene članka 146. (4)

Pribjegavanje najnovijem objavljenom tečaju odnosilo bi se na situaciju kada su tržišta zatvorena u srijedu, a nisu evidentirane stope za taj dan.

Na primjer, ako je 24. prosinca srijeda i tržišta su zatvorena od subote 20. prosinca do četvrtka 1. siječnja, tada će se tečajevi zabilježeni u petak 19. prosinca koristiti od 1. siječnja u skladu s člankom 146. (4).

Komentar br. 5: Procjena određenih elemenata koje treba uključiti ili isključiti iz carinske vrijednosti uvezene robe

Uvod

1. U člancima 71. i 72. CZU-a navode se određeni elementi koje treba uključiti ili isključiti iz carinske vrijednosti uvezene robe. S ciljem jednakog postupanja prema uvoznicima u tom pogledu, praktična primjena tih odredbi trebala bi biti jedinstvena u cijeloj Uniji. Svrha ovog komentara je pružiti smjernice za praktičnu procjenu tih elemenata, ne dovodeći u pitanje posebne odredbe koje se odnose na neke od njih (poput primjera članaka 135. i 136. PU CZU).
2. Kako je navedeno u članku 71. (2) CZU, stvarno plaćena ili plativa cijena uvećava se samo na temelju objektivnih i mjerljivih podataka. Iako je taj zahtjev posebno naveden samo s obzirom na uvećavanje, on se mora smatrati općim načelom vrednovanja, stoga se primjenjuje i na elemente navedene u članku 72. (elementi koje treba isključiti iz carinske vrijednosti).
3. Elementi navedeni u članku 72. CZU su sljedeći:
  - troškovi prijevoza robe nakon njezinog ulaska u carinsko područje Unije
  - troškovi izgradnje, podizanja, sklapanja, održavanja ili tehničke pomoći koji su poduzeti nakon ulaska u carinsko područje Unije
  - troškovi kamata proisteklih iz financijskog sporazuma koji je sklopio kupac i koji se odnosi na kupovinu robe koja se vrednuje;
  - troškovi prava reprodukcije uvezene robe
  - kupovne provizije
  - uvozne carine ili druga davanja plativa u Uniji zbog uvoza ili prodaje robe.

Neki od gore navedenih elemenata također su predmet specifičnih komentara u odlomcima od 9. do 14.

Općenito

4. Za potrebe zadovoljavanja zahtjeva o postojanju objektivnih i mjerljivih podataka na osnovu kojih se dodaju i/ili oduzimaju iznosi, potrebno je da vrijednost ovih elemenata bude jasno prepoznatljiva i odvojena od cijene robe.
5. U tu svrhu potrebno je ne samo podnijeti zahtjev u odgovarajućim poljima deklaracije (ili gdje se još uvijek koristi, izjava o vrijednosti) nego i, prema potrebi, utvrditi prirodu elementa i njihov iznos u novčanom smislu.
6. Bilo koja vrsta komercijalne dokumentacije, uključujući dokumente dugoročne valjanosti koji se odnose na više od jedne uvozne transakcije, (npr. ugovor, račun za robu ili račun za prijevoz) koja se odnosi na robu koja se vrednuje u načelu može poslužiti za utvrđivanje ove "prirode" i "iznosa". U nedostatku takve komercijalne dokumentacije, ovo se može primijeniti i u slučaju troškova prijevoza ako deklarant podnese izjavu koja se odnosi na uobičajene tarife koje se primjenjuju za predmetni način prijevoza i pokazuje kako se došlo do "iznosa". Ako carina zahtijeva, deklarant će također morati dostaviti navedeni cjenik.

Međutim, carine imaju pravo provjeriti da deklarirani "priroda" i "iznos" nisu izmišljeni. Ta bi provjera bila osobito važna u slučajevima kada se traženi odbici temelje isključivo na izjavama koje je sastavio kupac, prodavatelj ili deklarant.

7. Kako bi se olakšalo vrednovanje, deklaranti bi trebali prethodno dogovoriti da dokumentarni dokazi navedeni u odlomku 6 budu dostupni u trenutku prihvaćanja carinske deklaracije. Međutim, ako potrebni dokumenti u to vrijeme nisu dostupni, carina može odobriti razdoblje, određeno u skladu s odredbama o pojednostavljenim deklaracijama, kako bi deklarant mogao pribaviti predmetne dokumente i dostaviti ih Carini.
8. Uobičajeno je da se uvjeti navedeni u odlomcima od 4. do 7. moraju ispuniti prije nego što se dopusti izuzeće pri utvrđivanju carinske vrijednosti.

Carinske pristojbe i ostali porezi

9. Koncept razdvajanja iznosa koji će se odbiti, a vezano uz uvozne pristojbe i druge troškove koji se plaćaju zbog uvoza ili prodaje robe, dano je u Savjetodavnom mišljenju Tehničkog odbora za carinsku vrijednost WCO. Tu se navodi da carinske pristojbe i porezi zemlje uvoznice ne čine dio carinske vrijednosti, ukoliko se po svojoj prirodi mogu razdvojiti od cijene stvarno plaćene ili plative. Oni su u biti javni podatak.
10. Činjenice na kojima se temelji Savjetodavno mišljenje navodi da pristojbe/porezi nisu zasebno prikazani na računu; no, očito je da se u kontekstu Savjetodavnog mišljenja mora pretpostaviti da na računu ili na nekom drugom popratnom dokumentu postoje neke jasne naznake da cijena stvarno plaćena ili plativa uključuje te pristojbe.
11. U skladu s prethodnim stavkom 4., iznos koji treba isključiti iz carinske vrijednosti trebao bi biti naveden u deklaraciji (ili u izjavi o vrijednosti, ako je primjenjivo).

Troškovi kamata

12. Vezano uz isključenje naknade za kamate iz carinske vrijednosti, članak 72. (c) CZU-a propisuje dodatne uvjete koje treba ispuniti. Za očekivati je da će dokument koji sadrži pisani financijski sporazum naveden u toj odredbi poslužiti za utvrđivanje iznosa navedenog na deklaraciji u skladu s prethodnim stavkom 5.

Troškovi prijevoza nakon dolaska na mjesto unosa na carinsko područje Unije

13. Ako se roba uvozi po cijeni koja uključuje dostavu na odredište unutar carinskog područja Unije, možda na računu ili drugim komercijalnim ispravama neće biti odvojeno naveden trošak prijevoza unutar Unije. Vjerojatno će u takvim slučajevima deklarant deklarirati carinsku vrijednost koja ne uključuje troškove prijevoza unutar Unije i taj će trošak navesti u odgovarajućem polju. To, naravno, samo po sebi ne bi bilo dovoljno da se ti troškovi smatraju "razdvojenim". Iznos koji treba isključiti također mora biti utvrđen na način naveden u prethodnom odlomku 6.
14. Brojne metode bile bi prihvatljive u svrhu pokazivanja na koji način se dolazi do iznosa koji treba isključiti.

Na primjer:

- (a) Ako se roba prevozi različitim prijevoznim sredstvima u okviru jedinstvenog prijevoznog dokumenta do točke nakon mjesta unosa na carinsko područje Unije, i ako je dan samo ukupni trošak tog prijevoza, može se, u svrhu članka 72 (a) CZU-a, prihvatiti dio troškova prijevoza

nastalih nakon unosa u Uniju, izračunatih dijeljenjem troškova proporcionalno udaljenostima izvan i unutar carinskog područja Unije.

(b) Ako ukupni trošak prijevoza nije poznat (npr. u slučaju "free domicile" cijene) ili ako se iz nekog drugog razloga raspodjela ne smatra prikladnom, prihvatljivo je od cijene stvarno plaćene ili plative odbiti iznos koji odgovara stvarnom trošku prijevoza nastalom nakon unošenja na carinsko područje Unije ili, u nedostatku toga, uobičajeni trošak za takav prijevoz. U potonjem slučaju razumno je očekivati da dozvoljeni odbici vezani uz unutarnji prijevoz ne bi trebali biti veći od troškova koji odgovaraju uobičajenim tarifama koje se primjenjuju za isti način prijevoza za prijevoz robe u zemlji dotičnog prijevoznika; a iznos tih odbitaka ne smije prelaziti iznos koji odgovara minimalnim tarifama prijevoza Unije.

Strojni prijevod

Komentar br. 6: Dokumenti i informacije koje carina može zahtijevati kao dokaz za utvrđivanje carinske vrijednosti

Uvod

1. Deklarant mora dostaviti potrebne informacije za utvrđivanje carinske vrijednosti uvezene robe. Stupanjem na snagu paketa CZU-a propisano je da se relevantni elementi za utvrđivanje carinske vrijednosti, koji su se prije navodili u DV1 obrascu, sada trebaju direktno uključiti u carinsku deklaraciju.
2. Međutim, člankom 6. Uredbe br. 2016/341 (prijelazni delegirani akt CZU-a) propisano je da se do nadogradnje relevantnog nacionalnog IT sustava podaci koji se odnose na carinsku vrijednost i dalje mogu dostaviti drugim sredstvima osim tehnikama obrade podataka, u obliku koji je u bitnome istovjetan „starom” DV1.
3. Kao i druge deklaracije ili izjave podnesene Carini, informacije koje se odnose na carinsku vrijednost, u kojem god obliku dostavljene, možda će trebati biti potkrijepljene popratnim dokazima. Stoga se podacima koji se odnose na carinsku vrijednost obično prilažu određeni dokumenti (npr. računi) kojima se potkrepljuju deklarirani podaci. Međutim, ako su potrebne informacije, u dokumentarnom ili nekom drugom obliku, kojima se potkrepljuju podaci o carinskoj vrijednosti nedostatne, carina ima pravo zahtijevati od deklaranta da dostavi dodatne podatke ili informacije.

U posebnim okolnostima carina može odustati od zahtjeva za određenim podacima koji se odnose na carinsku vrijednost.

Pravna osnova

4. Opće pravo carine da zahtijeva isprave ili informacije koje potkrepljuju carinsku deklaraciju utvrđeno je u članku 15. Carinskog zakonika Unije.

Dokumenti ili informacije koje Carina može zahtijevati kod utvrđivanja carinske vrijednosti

5. Članak 15. Zakonika propisuje da se sve informacije i dokumenti potrebni za ispunjavanje carinskih formalnosti dostavljaju Carinskim tijelima. Ova odredba ne određuje koji dokumenti ili informacije moraju potkrijepiti različite prijavljene podatke.
6. Što se tiče utvrđivanja carinske vrijednosti, članak 145. PU CZU propisuje da je kao popratni dokument uz deklaracije potrebno priložiti račun koji se odnosi na deklariranu transakcijsku vrijednost.

Međutim, prethodno navedeni račun može biti nedostatan da se carinska tijela uvjere u istinitost ili točnost svakog podatka u deklariranoj carinskoj vrijednosti.

7. Sljedeći primjeri (koji nisu iscrpni) ukazuju na neke od dokumenata koje Carina može zahtijevati, ovisno o okolnostima transakcije i/ili u slučaju sumnje u pogledu nekih ili svih prijavljenih podataka.

(a) Trgovački (komercijalni) račun za robu, ako postoji (polje 4 DV 1)

U skladu s odredbama članka 145. PU CZU deklarant dostavlja Carini presliku računa na temelju kojeg je deklarirana transakcijska vrijednost uvezene robe. Očito je da se račun može izdati samo ako je roba koja se vrednuje prodana.

Međutim, postoje i slučajevi da je roba prodana bez računa. U tim slučajevima uvoznik mora dostaviti dokumente koji bi se mogli smatrati jednakima računu. Račun se može koristiti ne samo za utvrđivanje cijene iz članka 70. CZU-a, već i za utvrđivanje drugih podataka, kao što su:

- cijena robe pri preprodaji u Uniji, za potrebe primjene deduktivne metode utvrđene člankom 74. (2)(c) CZU-a
  - troškovi pomoćnih sredstava
- (b) Ugovor o prodaji može se koristiti/zahtijevati u prilog različitih aspekata računa, kao što su:
- svako moguće ograničenje, uvjet ili naknada
  - svaki mogući dogovor između prodavatelja i kupca koji utječe na carinsku vrijednost robe
  - aktivnosti koje se poduzimaju nakon uvoza
  - valuta u kojoj se podmiruje cijena
  - ugovori i drugi dokumenti koji se odnose na prava reproduciranja uvezene robe
- (c) Ugovor o tantijemama za utvrđivanje treba li ili ne plaćanje tantijema biti uključeno u carinsku vrijednost i, ako se uključuje, u kojoj mjeri.
- (d) Ugovor o zastupanju za utvrđivanje dodatka za provizije ili posredovanje ili za isključenje kupovne provizije
- (e) Dokumenti o prijevozu i osiguranju u svrhu utvrđivanja, među ostalim:
- uvjeta isporuke
  - troškova dostave do mjesta ulaska na carinsko područje EU i
  - troškova prijevoza nakon ulaska na carinsko područje EU.
- (f) Računovodstvene evidencije, osobito one uvoznika ili kupca, iz razloga kao što su utvrđivanje stvarnog prijenosa sredstava izvozniku ili prodavatelju, ili za dobivanje informacija o provizijama, dobiti ili općim troškovima u primjeni deduktivne i izračunate metode utvrđivanja vrijednosti.
- (g) Tarife vozarina za utvrđivanje troškova prijevoza u određenim slučajevima
- (h) Ostali dokumenti, npr.
- koji se odnose na vlasništvo trgovačkih društava uključenih u transakciju, za utvrđivanje mogućeg odnosa između prodavatelja i kupca,
  - račun i ugovor o prodaji ili prijenosu kvota
  - račun za izvršena plaćanja za potvrde o autentičnosti

- ugovori o oglašavanju, marketingu i drugim aktivnostima koje se poduzimaju nakon uvoza
- financijski dokumenti, npr. za utvrđivanje iznosa kamata
- ugovori, ugovori o licenciranju ili drugi dokumenti koji se odnose na autorska prava.

Forma prezentacije dokumenata

8. Dokumenti predstavljaju dokaze koji mogu biti prezentirani na razne načine. Njihova glavna funkcija je odražavati komercijalni tijek robe i evidentirati detalje o transakcijama na koje se odnose. U skladu s tim, carina bi trebala biti spremna prihvatiti bilo koji dokument bez obzira na koji način je prezentiran, ukoliko:
  - (a) vjerodostojnost dokumenta nije upitna, i
  - (b) informacije sadržane u dokumentu prikladne su za potkrepljivanje deklariranih podataka ili traženih informacija.
9. Primjer dokumenta drugačije forme jest onaj u kojem kupac navodi robu koju je primio i njezinu cijenu. Kupac i prodavatelj unaprijed se ugovorno dogovore da su takvi dokumenti prihvatljivi za tu svrhu. Informacije sadržane u ovom dokumentu iste su kao i informacije koje se obično nalaze na računu. Carina može prihvatiti ovaj dokument za utvrđivanje carinske vrijednosti uvezene robe ovisno o slučaju, a uzimajući u obzir:
  - (a) mogućnost provjere informacija sadržanih u njima,
  - (b) vjerodostojnost kupca, i
  - (c) pojedinosti dostupne u kupoprodajnom ugovoru.
10. Forma dokumenta, također može varirati ovisno o sustavu koji se koristi za prijenos, npr. EDI. Ponovno, u tim slučajevima carina može prihvatiti sve takve dokumente ili druge oblike dokaza u skladu s uvjetima navedenima u stavku 8.

U načelu, u carinske svrhe, račun:

  - (a) ne mora biti potpisan niti biti originalni primjerak
  - (b) može se označiti kao "samo za carinske svrhe" ili "pro-forma fakture" (ili slično). Ti dokumenti nisu mogli biti prihvatljivi kao popratna dokumentacija za deklariranu transakcijsku vrijednost. Međutim, za robu koja je prodana takvi dokumenti smatrali bi se privremenim i trebalo bi ih naknadno zamijeniti konačnim računom.
  - (c) treba biti preveden ako Carina to zahtijeva.

Osobe odgovorne za podnošenje dokumenata i pružanje informacija

11. Članak 15. CZU-a propisuje da svaka osoba izravno ili neizravno uključena u izvršavanje carinskih formalnosti ili carinske kontrole, na zahtjev carinskih tijela i u određenom roku, dostavlja carinskim tijelima sve potrebne informacije i dokumente te svu pomoć potrebnu za ispunjavanje carinskih formalnosti i kontrola.

Izraz “bilo koja osoba izravno ili neizravno uključena u ispunjavanje carinskih formalnosti” u načelu uključuje deklaranta (definiran u članku 5(15), CZU-a) i, ovisno o slučaju, zastupnika u skladu s člankom 18 CZU.

12. To ne sprječava carinu da zahtijeva dokumente od osobe koja nije deklarant, npr. ako se zahtjeva odbitak za kupovnu proviziju, a carina smatra da je račun koji je izdao proizvođač uvezene robe nužan za određivanje njezina iznosa. U tom slučaju, carina može zatražiti od stranaka koje nisu deklarant (npr. proizvođač ili kupovni zastupnik) dostavljanje potrebne dokumentacije.

Povjerljivi dokumenti i informacije dostavljene carini

13. Carinska tijela postupaju sa svim informacijama koje su po svojoj prirodi povjerljive ili se dostavljaju kao povjerljiva osnova u skladu s odredbama članka 12. CZU-a.

Prihvatanje informacija dostavljenih carinskim tijelima

14. Carina ima pravo zatražiti dodatne informacije u skladu s člankom 140. PU CZU. Svi relevantni dokumenti mogu se predložiti i pregledati u okviru takvog postupka. U svakom slučaju, carina nije ograničena na provjeru dokumenata navedenih u ovom komentaru.

Komentar br. 7: Izbrisano

Strojni prijevod

Komentar br. 8: Postupak s popustima iz članka 70 CZU i članka 130 PU CZU

1. Popustom se smatra umanjeње cijena za robu ili usluge za pojedine kupce, pod posebnim okolnostima i u određenom trenutku. Izražava se ili kao apsolutni iznos ili kao postotak od cijene.

U stvarnom vremenu, popust može utjecati na iznos stvarno plaćene ili plative cijene u skladu s primjenjivim odgovarajućim odredbama (članak 70 CZU i 130 PU CZU).
2. Za potrebe utvrđivanja carinske vrijednosti popust se mora odnositi na uvezenu robu i mora postojati valjano ugovorno pravo u stvarnom vremenu.
3. Kod utvrđivanja vrijednosti mogu se razlikovati tri slučaja :
  - a) popust je dostupan kupcu, a plaćanje koje odražava taj popust izvršeno je u stvarnom vremenu (primijenjeni popust odražava se u cijeni na računu).
  - b) popust je dostupan kupcu, ali plaćanje koje odražava popust još nije izvršeno u stvarnom vremenu.
  - c) „popust“ nije ponuđen ili nije dostupan u stvarnom vremenu (tj. retroaktivna ponuda prodavatelja).
- 4.1. Ako je popust već naveden u cijeni stvarno plaćenoj ili plativoj u stvarnom vremenu, ova cijena je određujući faktor. Popust koji se već primjenjuje u stvarnom vremenu na temelju popusta navedenog u ugovoru o prodaji bit će priznat ako je taj popust naveden u dokumentaciji dostavljenoj carinskim tijelima u trenutku uvoza robe. Nije bitno je li popust već izračunat – iako je to obično slučaj – na računu za robu. Ako je ugovoren u stvarnom vremenu, može se priznati, čak i ako stvarni iznos nije evidentiran u stvarno plaćenoj cijeni do kasnijeg datuma.
- 4.2. Ako cijena uvezene robe nije plaćena u stvarnom vremenu, moguće je odrediti popust i konačnu cijenu samo iz dostupnih informacija. U tim okolnostima primjena članka 70 Zakonika uvjetovana je odobravanjem umanjenja cijene i utvrđivanjem iznosa tog popusta u stvarnom vremenu.
5. Nije potrebno utvrditi je li dani popust standardna poslovna praksa ili se odobrava i drugim kupcima⁴.
6. Cijena plativa za namirenje u stvarnom vremenu, u pravilu se uzima kao osnova za carinsku vrijednost (čl. 130(2) PU CZU). U skladu s komercijalnom terminologijom nije potrebno razmatrati retroaktivna usklađivanja jer se pojam “popust” ne primjenjuje u tom kontekstu; umanjenje koje se odobrava tek nakon (npr. na kraju godine) datuma vrednovanja, tj. kada nije ugovoren, neće se uzeti u obzir.

Popust na količinu

7. Količinski popust je oblik popusta , gdje se snižena cijena nudi na temelju količine koju je kupac kupio. Ponekad se ponuda odnosi na ukupnu količinu kupljenu tijekom određenog razdoblja

---

⁴ Međutim, pravila kojima se uređuje prihvaćanje plaćene cijene između povezanih kupaca i prodavača primjenjuju se i na popuste. U tom kontekstu, među čimbenicima koje treba uzeti u obzir su (a) dostupnost popusta i (b) cijena stvarno plaćena ili plativa (neto cijena, tj. iznos neto popusta).

(npr. godinu dana). Pravilima o vrednovanju sada se utvrđuje osnova za prihvaćanje plaćene ili plative cijene u takvim slučajevima.

8. Za količinski popust ukupna količina na kojoj se temelji popust ne mora biti uvezena na carinsko područje Unije niti tamo ostati. Količinski popust može se prihvatiti čak i za uvoz dijelova pošiljaka pod uvjetom da se prodaju za izvoz u zemlju uvoznicu. Nije relevantno u kojoj se zemlji uvoznici roba konačno isporučuje. Količinski popust daje se na temelju ukupne prodajne cijene. Stoga je uvozniku odobren popust i za dio pošiljke koji se uvozi na carinsko područje Unije.

Popusti za prijevremeno plaćanje

9. Za popuste za prijevremeno plaćanje primjenjuje se:
  - a) Popust se prihvaća na deklariranoj razini ako je plaćanje koje odražava ovaj popust izvršeno u stvarnom vremenu.
  - b) Ako plaćanje nije izvršeno u stvarnom vremenu, fakturirani popust za prijevremeno plaćanje koji je važeći u tom trenutku može se prihvatiti pod uvjetom da je taj popust općenito prihvaćen u predmetnom sektoru trgovine.

Ako se odobri nekoliko mogućnosti prijevremenog plaćanja u skladu s uvjetima plaćanja (npr. 5 % ako se plaća odmah, 3 % za plaćanje u roku od 14 dana, 2 % za plaćanje u roku od mjesec dana), maksimalni popust može biti prihvaćen u stvarnom vremenu.

- c) Popust za prijevremeno plaćanje koji je veći nego što je općenito prihvaćeno unutar predmetnog trgovinskog sektora trebao bi biti prihvaćen samo ako kupac može dokazati, gdje je potrebno, da se roba stvarno prodaje po cijeni deklariranoj kao stvarno plaćena ili plativa, a popust je još uvijek dostupan u stvarnom vremenu.

Komentar br. 9: Raspodjela troškova zračnog prijevoza (prema Prilogu 23 – 01 PU CZU)

Može li se raspodjela zračnog prijevoza primijeniti na cijelo putovanje ili samo dio putovanja kada se roba prevozi na dva uzastopna leta različitih zračnih prijevoznika tijekom putovanja iz zemlje otpreme u EU?

Primjer

Kupac kupuje robu od dobavljača u Kolumbiji, odakle roba potječe, i prenosi se zračnim prijevozom u državu članicu. Međutim, putovanje je podijeljeno na dva dijela, prva etapa je od Bogote do Miamijsa, a zatim se u Miamijsu roba prenosi u drugu aviokompaniju za ostatak putovanja u EU. Za svaku etapu izdaju se odvojeni zračni tovarni listovi (i teretni troškovi).

Opcija 1.

Ukupni iznos za prvu etapu putovanja (od Bogote do Miamijsa) treba uključiti u carinsku vrijednost i postotna raspodjela se radi za 2. dio putovanja (od Miamijsa do EU), koristeći postotak koji se odnosi na putovanje koje počinje u toj zračnoj luci polaska, prema Prilogu 23-01 PU CZU (Zona B).

Opcija 2.

Raspodjela zračnog prijevoza primjenjuje se na cijeli trošak leta (od Bogote do Miamijsa plus od Miamijsa do EU) koristeći stopu za Bogotu u Prilogu 23-01 PU CZU (također zona B).

Zaključak

U gore navedenom slučaju u načelu bi se raspodjela trebala primjenjivati samo na troškove zračnog prijevoza od Miamijsa do EU-a, na temelju toga što je prijevoz robe stvarno prekinut u Miamijsu: različita je aviokompanija i izdani su odvojeni zračni tovarni listovi. Prijevoz od Bogote do Miamijsa nije nužno povezan s prijevozom od Miamijsa do EU, kao što se zahtijeva pravilom “ ista vrsta prijevoza” (članak 138 (1) PU CZU).

Raspodjelom u Prilogu 23. – 01. pojednostavnjuje se izračun troškova prijevoza kako bi se izbjeglo izračunavanje troškova prijevoza unutar EU koji se moraju izostaviti iz ukupnog zračnog prijevoza.

Da se vrsta prijevoza promijenila u Miamijsu iz pomorskog u zračni, puni pomorski prijevoz bi bio uključen u carinsku vrijednost.

U drugim slučajevima zaključak bi mogao biti drugačiji. Neophodna je studija od slučaja do slučaja. Ako se prijevoz prekine samo iz logističkih razloga i postoji samo jedan zračni tovarni list, u carinsku vrijednost uključuje se samo odgovarajući postotak koji se primjenjuje na ukupne troškove prijevoza za udaljenost od početne zračne luke (zona) polaska do određene zračne luke (zone) u Uniji.

U tom bi se slučaju na zahtjev carinskih tijela trebalo dokazati da je prekid zbog logističkih razloga i da se to putovanje smatra jedinstvenom transportnom operacijom (jedan zračni tovarni list). Tek tada se cijeli prijevoz može raspodijeliti u skladu s Prilogom 23-01

Komentar br. 10: Vrednovanje besplatne robe koja se dostavlja zajedno s robom koja se plaća

Slučaj br. 1: određena količina robe u neznatnom višku u odnosu na naručenu količinu otprema se zajedno s identičnom robom koja se plaća u svrhu pokrivanja rizika od gubitka ili oštećenja.

Slučaj br. 2: prodavatelj odobrava kupcu komercijalni popust u obliku viška određene količine besplatne robe na količinu identične plaćene robe naručena od strane kupca. Ovaj slučaj treba tretirati u skladu s pravilima o sniženju cijena i popustima. Na primjer: tvrtka uvozi 100 televizora koji su fakturirani u iznosu 2000 novčanih jedinica i prima, u istoj pošiljci, 10 televizora koje prodavač nudi besplatno kao znak zahvalnosti za vjernost.

Zaključak slučaja br. 1 i 2:

U ove dvije situacije, cijena koja je plaćena ili plativa za robu koja se plaća trebala bi pokriti ukupnu količinu uvezene robe i stoga se besplatna roba koja prati robu koja je plaćena ne bi trebala zasebno vrednovati.

Sljedeće dvije situacije su različite.

Predmet br. 3: određeni količinski višak robe u odnosu na naručenu količinu isporučuje se zajedno s robom koja se plaća. Ta se besplatna roba koristi kao "tester" u marketinškim aktivnostima uvoznika.

Ova roba je identična kao i roba koja se plaća, osim naljepnice koja spominje da se koristi kao tester. Na primjer: tvrtka uvozi 4000 bočica parfema zajedno s 1000 identičnih bočica (iste fizičke karakteristike, kvalitete i ugleda) koje se isporučuju besplatno, nose isto ime, ali na kojima se nalazi etiketa "tester – nije za prodaju".

Pitanje: treba li testere koji se dostavljaju besplatno vrednovati zasebno?

Kako?

Slučaj br. 4: određena količina besplatnih uzoraka šalje se zajedno s robom koja se plaća. Ti uzorci su slični robi koja se plaća, bilo u istom pakiranju ili u manjoj ambalaži. Na primjer: tvrtka uvozi 2000 bočica parfema od 100 ml zajedno s besplatnih 500 bočica od 1,5 ml koje su namijenjene za distribuciju kao uzorci.

Pitanje: trebaju li se uzorci vrednovati zasebno? Kako?

Zaključak slučaja br. 3 i 4:

Ukoliko ugovorne odredbe uključuju besplatne uzorke, njihova vrijednost čini dio carinske vrijednosti što je cijena stvarno plaćena ili plativa prema čl. 70. Zakonika. U kupoprodajnom ugovoru, računu ili bilo kojem drugom dokumentu treba biti navedeno da su uzorci besplatno uključeni u isporuku.

Carina ne bi trebala zanemariti udio između prodane robe i uzoraka (jedna isporuka mogla bi uključivati 15 % uzoraka i oni bi mogli biti razmjerno skuplji od prodane robe).

Komentar br. 11: Izbrisano

Strojni prijevod

Komentar br. 12: Postupanje s troškovima prijevoza (pomorski i zračni prijevoz)

Postupanje s dodatnim troškovima zračnog prijevoza nastalih zbog kašnjenja pošiljke

Pozadina

Kako bi se ispunio ugovorni rok, koristi se drugi način prijevoza od onog koji je prijavljen u svrhu carinskog vrednovanja, pri čemu dobavljač snosi dodatne troškove prijevoza. Taj trošak je razlika između uobičajenih troškova pomorskog i zračnog prijevoza. Samo se niži trošak pomorskog prijevoza deklarira u trenutku uvoza u skladu s odredbama članka 71(1)(e) CZU-a.

Postupak vrednovanja stvarnih troškova prijevoza ne bi se trebao razlikovati, ovisno o tome jesu li u pitanju CIF ili FOB aranžmani.

Opis činjenica

Tvrtka A, veliki uvoznik i trgovac odjeće, naručuje haljine od tvrtke B, dalekoistočnog proizvođača i dobavljača odjeće, na CIF ili FOB paritetu. U ugovoru o prodaji predviđeno je da će kompanija B snositi sve dodatne troškove prijevoza za robu koja se doprema sa zakašnjenjem drugačijim načinom prijevoza (obično zrakom) kako bi se ispunili dogovoreni rokovi isporuke.

Ako je roba sa zakašnjenjem otpremljena zračnim putem, pri ulasku u državu članicu deklarant deklarira ili CIF vrijednost robe bez dodatnih troškova prijevoza ili FOB vrijednost plus iznos koji predstavlja uobičajenu tarifu za pomorski prijevoz. Stvarni viši troškovi zračnog prijevoza koje je imala tvrtka B trenutno su uvijek isključeni iz carinske vrijednosti u državi članici koja izlaže slučaj.

Zaključak

Primjenjuje se članak 71(1)(e) Zakonika. Svi troškovi prijevoza do ulaska u EU moraju biti uključeni u carinsku vrijednost. Nije važno tko plaća te troškove.

Što se tiče predmetnih slučajeva, ovo znači da deklarirana carinska vrijednost na temelju CIF cijene ili FOB-cijene mora ispravno odražavati stvarne troškove prijevoza.

Prilog 23-01 PU CZU (raspodjela troškova zračnog prijevoza) može se primijeniti ako su posebno prikazani troškovi leta.

U slučaju da se za robu prvotno fakturira CIF ili FOB, kupac i prodavatelj moraju se dogovoriti prije podnošenja robe carini da će fakturirana cijena ostati ista u slučaju da se rok isporuke ne može ispuniti i da se roba mora prevoziti zrakom umjesto morem. U tom slučaju ista je cijena potvrđena pod novim paritetom CIP. Ova CIP cijena je osnova za određivanje carinske vrijednosti.

Sljedeći primjeri ilustriraju ovaj slučaj:

CIF

Izvorno A kupuje proizvod po cijeni od 40.000 € na paritetu "CIF luka dolaska". Planirana metoda prijevoza je morski prijevoz (troškovi prijevoza iznose 1,000 € za ovaj način prijevoza, koje je prodavatelj B uključio u cijenu CIF. Dakle, cijena robe iznosi 39,000 €). Budući da B ne može održati dogovoreni rok isporuke, roba će biti isporučena zračnim prijevozom. Uvjeti isporuke automatski se mijenjaju u "CIP zračna luka dolaska". Kupac plaća istu cijenu od 40.000 €, iako račun za zračni prijevoz pokazuje da je

B platio 2.000 € za zračni prijevoz. Prema novom paritetu ponovo su uključeni puni troškovi prijevoza. Zbog troškova zračnog prijevoza u iznosu od 2.000 € cijena za robu iznosi 38.000€⁵.

Što se tiče troškova unutar Unije, ukupni dio tih troškova prijevoza uključenih u fakturiranu cijenu CIP (za isporuke iz Kine 30% od 2.000 € = 600 €, vidi dodatak 23. – 01. PU CZU-a) može se odbiti u skladu s člankom 72 CZU-a. Stoga će carinska vrijednost uvezene robe iznositi 39. 400 €.

FOB

Roba je izvorno fakturirana na 40. 000 € na paritetu "FOB luka Kina".

Predviđeni način isporuke je pomorski prijevoz (troškovi prijevoza iznosili bi 1.000 € za ovaj način prijevoza, koji bi platio A). Budući da prodavatelj B ne može održati dogovoreno vrijeme isporuke, roba će biti isporučena zračnim prijevozom s uvjetima dostave "CIP zračna luka dolaska" umjesto morem. Uvjeti isporuke stoga su izmijenjeni iz FOB-a u CIP. Račun za zračni prijevoz prikazuje troškove zračnog prijevoza od 2.000 €. Ali A i dalje mora platiti samo ugovorenu kupoprodajnu cijenu od 40.000 €. Prema novim uvjetima isporuke ponovno su uključeni puni troškovi prijevoza. Kao posljedica primjenjivih troškova zračnog prijevoza u iznosu od 2.000 € cijena robe iznosi 38.000 €.

Što se tiče troškova unutar Unije, ukupni dio tih troškova prijevoza uključenih u fakturiranu cijenu CIP (za isporuke iz Kine 30 % od 2.000 € = 600 €, vidi dodatak 23. – 01. PU CZU-a) može se odbiti u skladu s člankom 72 CZU-a. Stoga će carinska vrijednost uvezene robe iznositi 39.400 €.

---

⁵ Ovaj izračun se vrši samo za ilustraciju, na računu se može prikazati samo ukupan Iznos 40.000 €.

Komentar br. 13: Smjernice vezane uz članke 128 i 136 PU CZU

Dio 1 - Uvod

1. Smjernica je organizirana prema strukturi i redoslijedu odgovarajućih odredaba PUCZU i , usredotočuje se na nove elemente pravila za carinsku vrijednost. Revidira i zamjenjuje prethodne smjernice o tim elementima.
2. Potpuna integracija s Kompendijem tekstova o carinskoj vrijednosti⁶ provedena je tijekom 2021.

Dio 2 – Transakcijska vrijednost

2.1. Prodaja za izvoz

Čl. 70. (1) CZU

Primarna osnova za carinsku vrijednost je transakcijska vrijednost, odnosno cijena stvarno plaćena ili plativa za robu kada se prodaje radi izvoza u carinsko područje Unije, po potrebi prilagođena.

Čl. 128. (1) PUCZU

Transakcijska vrijednost robe koja se prodaje za izvoz na carinsko područje Unije određuje se u trenutku prihvaćanja carinske deklaracije na temelju prodaje koja je nastupila neposredno prije nego što je roba unesena na odnosno carinsko područje.

1. Čl. 128. (1) PUCZU utvrđuje načelo prema kojem je relevantna prodaja, za primjenu metode transakcijske vrijednosti, prodaja koja je nastupila neposredno prije nego je roba unesena na carinsko područje EU, pod uvjetom da prodaja uistinu predstavlja “prodaju za izvoz” na carinsko područje EU.
2. Relevantni trenutak za utvrđivanje transakcijske vrijednosti robe koja se vrednuje jest trenutak kada se roba unosi na carinsko područje Unije (vidi Glavu IV. CZU). Relevantna prodaja za robu koja je unesena u Uniju jest prodaja kod prelaska granice, odnosno zadnja prodaja u realizaciji kupoprodajnog ugovora u tom trenutku.

⁶ Kompendij tekstova o carinskoj vrijednosti dostupan na:

https://ec.europa.eu/taxation_customs/customs-4/union-customs-code/ucc-guidance-documents_en

3. Obično se prodavatelj nalazi u zemlji izvoza, a kupac se nalazi u Uniji. Međutim, treba naglasiti da Sporazum o primjeni članka VII. Općeg sporazuma o carinama i trgovini (Sporazum o vrednovanju WTO-a) ne sadržava odredbe koje se odnose na zemlju u kojoj se nalaze stranke prodajne transakcije kako bi se prodaja priznala kao prodaja za izvoz u zemlju uvoza. U tom kontekstu korisno je napomenuti odluku Europskog suda pravde od 6. lipnja 1990. (C-11/89⁷) u kojoj Sud naglašava da se "Cijena propisana ugovorom o prodaji sklopljenim između osoba s poslovnim nastanom u Uniji može smatrati transakcijskom vrijednošću (...)". Također Tehnički odbor WCO-a za carinsku vrijednost istaknuo je u svom Savjetodavnom mišljenju 14.1 – Značenje izraza "prodano za izvoz u zemlju uvoza" da zemlja u kojoj je izvršena prodaja ne utječe na razumijevanje pojma "prodaja za izvoz u zemlju uvoza" (vidi primjer 2. u instrumentu Tehničkog odbora)⁸.
4. Članak 128. (1) PUCZU-a propisuje da je relevantna prodaja za utvrđivanje vrijednosti robe prodaja ili izvoz koji unosi robu u Uniju. To je prodaja koja se odvija neposredno prije unosa robe na carinsko područje Unije.
5. Ovom se prodajom omogućava primjena metode transakcijske vrijednosti na način da se uzima u obzir sadržaj cijele trgovačke transakcije u vrijeme prihvaćanja carinske deklaracije. Njome se omogućava ispravna primjena ostalih relevantnih odredaba (npr. odredaba o dodacima i oduzimanjima). Kada to nije moguće, primjena metode transakcijske vrijednosti nije moguća.
6. Prema tome to je prodaja kojom se omogućava gospodarskim subjektima i carini da stvarno primijeni metodu transakcijske vrijednosti.
7. Jednostavan primjer je kako slijedi:

B kupuje od A i roba se unosi u Uniju. Ova prodaja je prodaja koja se odvija (nastupa) prije unosa robe u Uniju (vidi primjer 1 pod točkom 2.3).

ili

B kupuje od A i nakon toga B prodaje C i ova druga prodaja (B na C) je prodaja koja se odvija prije nego roba uđe u EU. Prodaja od B na C je stoga prodaja koja ispunjava uvjete prodaje koja nastupa (neposredno) prije unosa robe u EU (vidi primjer 2 pod točkom 2.3).

8. Sporazum o carinskoj vrijednosti WTO-a ne daje definiciju "prodaje". Međutim, Savjetodavno mišljenje 1.1 – Koncept "prodaje" u Sporazumu, koje je donio WCO Tehnički odbor za carinsku vrijednost, propisuje da "...u skladu s osnovnom namjerom Sporazuma da se transakcijska vrijednost uvezene robe u najvećoj mogućoj mjeri koristi u svrhu carinskog vrednovanja, ujednačenost tumačenja i primjene može se postići uzimanjem pojma "prodaja" u najširem smislu..."

---

⁷ Presuda Suda od 6. lipnja 1990., *Unifert v Hauptzollamt Münster*, C-11/89, ECLI:EU:C:1990:237(dostupno na <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A61989CJ0011>) i Kompendij tekstova o carinskoj vrijednosti (vidi Odjeljak E)

⁸ Vidi i Komentar 22.1 – Značenje izraza "prodano za izvoz u zemlju uvoza" u nizu prodaja, donesenog od strane Tehničkog Odbora za carinsku vrijednost WCO-a.

9. Članak 128. PUCZU ne uvodi promjene u područje onoga što se može smatrati prodajom robe za potrebe carinske vrijednosti. Osnove transakcijske vrijednosti ostaju iste. Značenje (i koncept) onoga što čini prodaju nije promijenjeno
10. Naravno da je važno osigurati da transakcija koja se koristi kao osnova za carinsku vrijednost iz čl. 70. CZU bude u obliku stvarne prodaje sa stvarnim kupcem i prodavateljem. Drugim riječima, kako bi se odredila carinska vrijednost na temelju odredbe čl. 70. CZU valja utvrditi mogu li se stranke u transakciji smatrati kupcem i prodavateljem i prema tome predstavlja li transakcija prodaju u pravnom smislu, kao i komercijalnom smislu. Na primjer, nije moguće smatrati da je došlo do stvarne prodaje kada se roba uvozi na konsignaciju; kada je uvezena od strane podružnica istog trgovačkog društva koje nisu odvojene pravne osobe; kada se roba uvozi na temelju ugovora o najmu ili leasingu (čak i ako ugovor uključuje opcije kupnje robe). Također, narudžbenica ne može poslužiti kao temelj za određivanje carinske vrijednosti uvezene robe. Narudžbenica je službena ponuda koju je potencijalni kupac dostavio potencijalnom prodavatelju, izražavajući volju prvog subjekta za sklapanje kupoprodajnog ugovora. Za razliku od kupoprodajnog ugovora, narudžba sama po sebi nije obvezujući ugovorni aranžman. Tek kada budući prodavatelj potvrdi (prihvaća) narudžbu, smatra se da je kupoprodajni ugovor sklopljen između kupca i prodavatelja. To se odnosi na narudžbe općenito, jer ponude također mogu biti podnesene od strane potencijalnog prodavatelja (ponuđač/obećavatelj) potencijalnom kupcu (onaj kojem je ponuđeno/onaj kojem je obećano).
11. Osim toga, treba naglasiti da je u skladu s člankom 145. PUCZU "Račun koji se odnosi na deklariranu transakcijsku vrijednost potreban kao popratni dokument" u smislu članka 163. (1) CZU. Takav se račun izdaje u vezi s prodajnom transakcijom ne samo zaključenom već i ostvarenom od strane njezinih stranaka. Cijena stvarno plaćena ili plativa je osnovni element carinske vrijednosti određene metodom transakcijske vrijednosti. Stoga je račun naveden u članku 145. PUCZU temeljni dokument sa stajališta primjene carinskih odredbi Unije namijenjenih određivanju carinske vrijednosti iz članka 70. CZU.
12. Informacije o cijeni kupljene robe samo su jedan od podataka potrebnih za utvrđivanje carinske vrijednosti (ostali potrebni podaci koje treba dostaviti deklarant u svrhu utvrđivanja carinske vrijednosti navedeni su u dodatku B DUCZU (članak 2. (2) DUCZU). Deklarant mora biti u posjedu svih informacija/podataka potrebnih za deklariranje carinske vrijednosti iz članka 70. CZU, osim ako su primjenjive odredbe o pojednostavljenim carinskim deklaracijama (članak 166. i 167. CZU).
13. Carinsko zakonodavstvo Unije navodi koji podaci i dokumenti su obvezni za stavljanje robe u određeni carinski postupak. U nedostatku informacija i/ili dokumenata propisanih Carinskim zakonodavstvom Unije koji su na snazi za deklariranje carinske vrijednosti iz članka 70. CZU, neće se moći primijeniti metoda transakcijske vrijednosti. Zbog toga će se morati koristiti jedna od ostalih metoda (članak 74. CZU i njegove provedbene odredbe).

2.2 Čl. 128. (2) PUCZU Prodaja robe pod određenim posebnim carinskim postupcima, a prije puštanja u slobodan promet

Čl. 128. (2) PUCZU

Ako se roba prodaje za izvoz na carinsko područje Unije ne prije nego što je unesena na carinsko područje, već dok se nalazi u privremenom smještaju ili u posebnom postupku koji nije unutarnji provoz, krajnja uporaba ili vanjska proizvodnja, transakcijska vrijednost određuje se na temelju te prodaje.”

1. To se odnosi na carinsku vrijednost robe, između ostalog, u carinskom skladištu kada se roba deklarira za puštanje u slobodan promet. Ovo pravilo nije ograničeno na robu koja je prodana dok se nalazi u carinskom skladištu. Ostali carinski postupci (za robu u privremenom smještaju ili za robu u posebnom postupku, osim unutarnjeg provoza, krajnje uporabe ili vanjske proizvodnje) također ispunjavaju uvjete. Međutim, radi lakšeg snalaženja i jer je postupak carinskog skladištenja najčešći postupak u ovom kontekstu, ova se smjernica odnosi samo na carinsko skladište.
2. Člankom 128.(2) PUCZU pokriveni su slučajevi kada je roba „prodana za izvoz“ u skladištu gdje nema prodaje kojom je roba pokrivena po dolasku u Uniju.
3. Prema tome, obuhvaćene okolnosti jesu one u kojima roba nije deklarirana za puštanje u slobodan promet nakon ulaska u Uniju, već smješтана u privremeni smještaj ili u posebni postupak (skladištenje, unutarnja proizvodnja, vanjski provoz ili privremeni uvoz) za koje je odgođeno plaćanje carine.
4. Ako postoji prodaja za izvoz kada roba dolazi u EU, to je osnova za utvrđivanje carinske vrijednosti (čl. 128. (1) PUCZU).
5. Kada ne postoji takva prodaja, prodaja (koja se smatra “prodajom za izvoz”) koja se odvija tijekom operacije skladištenja bit će relevantna osnova koju deklarant koristi kao osnovu za deklariranje carinske vrijednosti na temelju metode transakcijske vrijednosti.
6. U takvim situacijama, gdje je roba predmet prodaje i ispunjava uvjete iz čl. 70. CZU nakon stavljanja u poseban postupak, ta prodaja će se koristiti za utvrđivanje carinske vrijednosti na temelju metode transakcijske vrijednosti.
7. Primjena članka 128. (2) PUCZU oslanja se na značenje koje je namijenio zakonodavac Unije kada kaže da će se u situacijama navedenim u odredbama stavka 2. članka **transakcijska vrijednost utvrditi na temelju te prodaje**. Odredbe stavka 2. članka ne mogu se primjenjivati odvojeno od odredbi stavka 1. toga članka. Uzimajući u obzir formulacije odredaba stavka 1. članka, treba pretpostaviti da **ta prodaja** znači prodaju koja se dogodila najbliže trenutku unošenja robe na carinsko područje Unije.
8. Štoviše, trebalo bi razlikovati identificiranje prodaje u svrhu carinske vrijednosti i prihvaćanje carinske deklaracije gdje se utvrđuje carinska vrijednost kako bi se izračunao iznos carinskih davanja. Činjenica da nije bilo prodaje robe za carinsko područje Unije prije nego što je roba unesena na to carinsko područje i stavljena u postupak skladištenja te da se relevantna prodaja dogodila tek kad je roba već bila na skladištu, ne znači poništenje ove razlike. Stoga, ako je roba

stavljena u postupak carinskog skladištenja bila predmet više prodaja, samo prodaja koja je zaključena najbliže trenutku unosa robe na carinsko područje Unije predstavlja mjerodavnu prodaju za deklariranje carinske vrijednosti ***metodom transakcijske vrijednosti***. Bilo koja druga naknadna prodaja, uključujući posljednju prodaju prije nego što je roba podnesena za puštanje u slobodan promet na carinsko područje Unije, ne može se koristiti u tu svrhu.

9. Općenitije, carinska vrijednost treba se zasnivati na transakcijskoj vrijednosti prodaje u/iz carinskog skladišta na području EU samo ako su kumulativno ispunjeni sljedeći uvjeti:

- nema prodaje za izvoz u skladu s čl. 128. (1) PUCZU;
- prodaja u carinskom skladištu ispunjava zahtjeve čl. 70. CZU.

Strojni prijevod

2.3 Praktični primjeri koji ilustriraju relevantnu prodaju radi utvrđivanja transakcijske vrijednosti u skladu s člankom 128. (1) i (2) PUCZU (gdje se roba stavlja u određene posebne carinske postupke (npr. skladištenje))

1. Osnovni cilj sljedećih primjera je ilustrirati primjenu članka 128. PUCZU. Razmotrena su dva ključna aspekta. Prvo, identifikacija prodaje za izvoz na carinsko područje Unije, koja bi mogla poslužiti za deklariranje carinske vrijednosti uvezene robe metodom transakcijske vrijednosti kako je definirana u članku 70. CZU. Drugo, pristup komercijalnom računu kao pratećem dokumentu u smislu članka 145. PUCZU u vezi s člankom 163. (1) CZU. Drugi problem postaje uočljiv u slučajevima scenarija uzastopne prodaje.
2. U okviru carinskog zakonodavstva Unije, uzimajući u obzir ispunjavanje carinskih formalnosti, mogu se identificirati različiti sudionici, poput, npr. izvoznici i uvoznici, pošiljatelji i primatelji, kupci i prodavači, deklaranti, prijevoznici, nositelji odobrenja i zastupnici. Ponekad isti subjekt može preuzeti nekoliko uloga. Na primjer, kupac uvezene robe može biti i uvoznik i deklarant.
3. Primjeri u nastavku odnose se na kupce i uvoznike. Podsjeća se da je ključni pojam za primjenu carinskih odredbi Unije posvećenih metodi transakcijske vrijednosti prodaja za izvoz na carinsko područje Unije. Postojanje takve prodaje prvi je pravni uvjet za primjenu metode. Stoga, grafikoni u nastavku prikazuju strane u prodajnim transakcijama kao prodavatelje i kupce. Kako se pravni aspekt carinske vrijednosti pojavljuje u kontekstu uvoznih operacija, također je potrebno identificirati uvoznika u dolje prikazanim grafikonima. Prema carinskom zakonodavstvu Unije uvoznik je stranka koja izrađuje ili u čije ime se izrađuje uvozna deklaracija⁹.

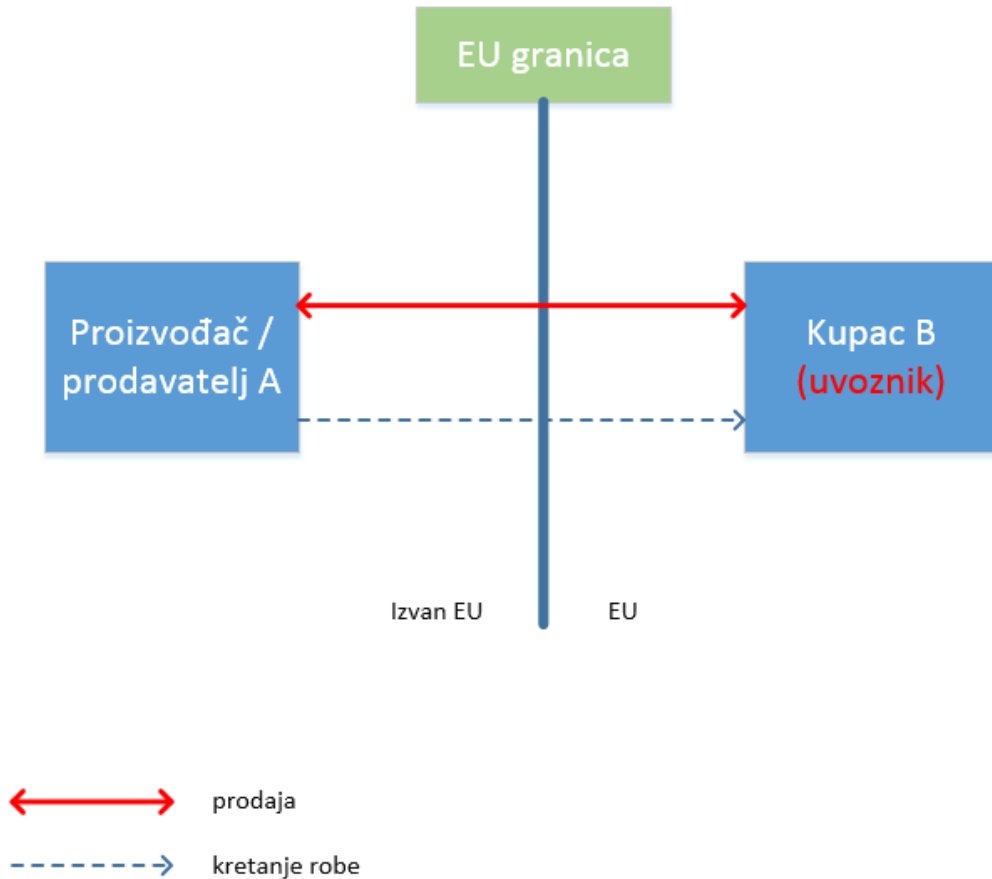
⁹ Prilog B DUCZU, Zajednički zahtjevi za podacima za deklaracije, prijave i dokaz o carinskom statusu robe Unije, NASLOV II Bilješke u vezi sa zahtjevima za podacima, Skupina 3 - Stranke, podaci 3/15 Uvoznik.

PRIMJER 1

Članak 128. (1) PUCZU

Prodaja između A i B odvija se prije unosa robe u carinsko područje Unije. B deklarira robu za puštanje u slobodan promet.

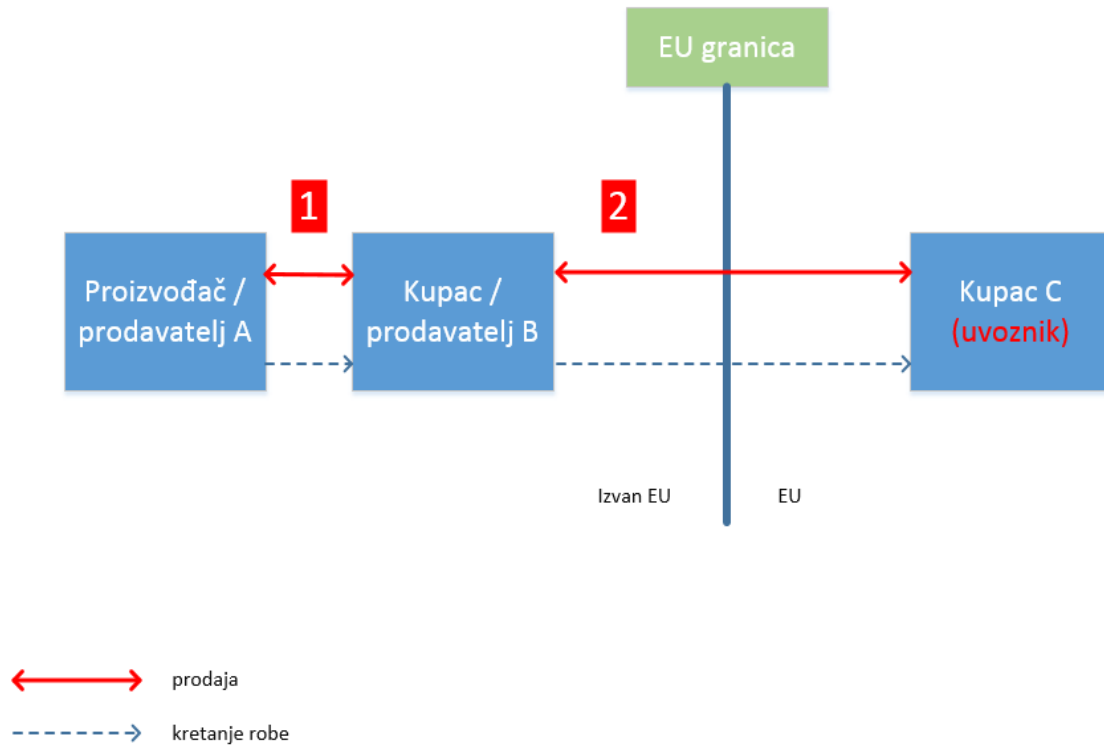

Postoji samo jedna prodaja koja se dogodila neposredno prije nego što je roba unesena na carinsko područje Unije. Ova prodaja bit će osnova za deklariranje carinske vrijednosti metodom transakcijske vrijednosti kako je definirana u članku 70. (1) CZU.

PRIMJER 2

Članak 128. (1) PUCZU

Prodaja između A i B, kao i prodaja između B i C odvija se prije unosa robe u carinsko područje Unije. C deklarira robu za puštanje u slobodan promet.

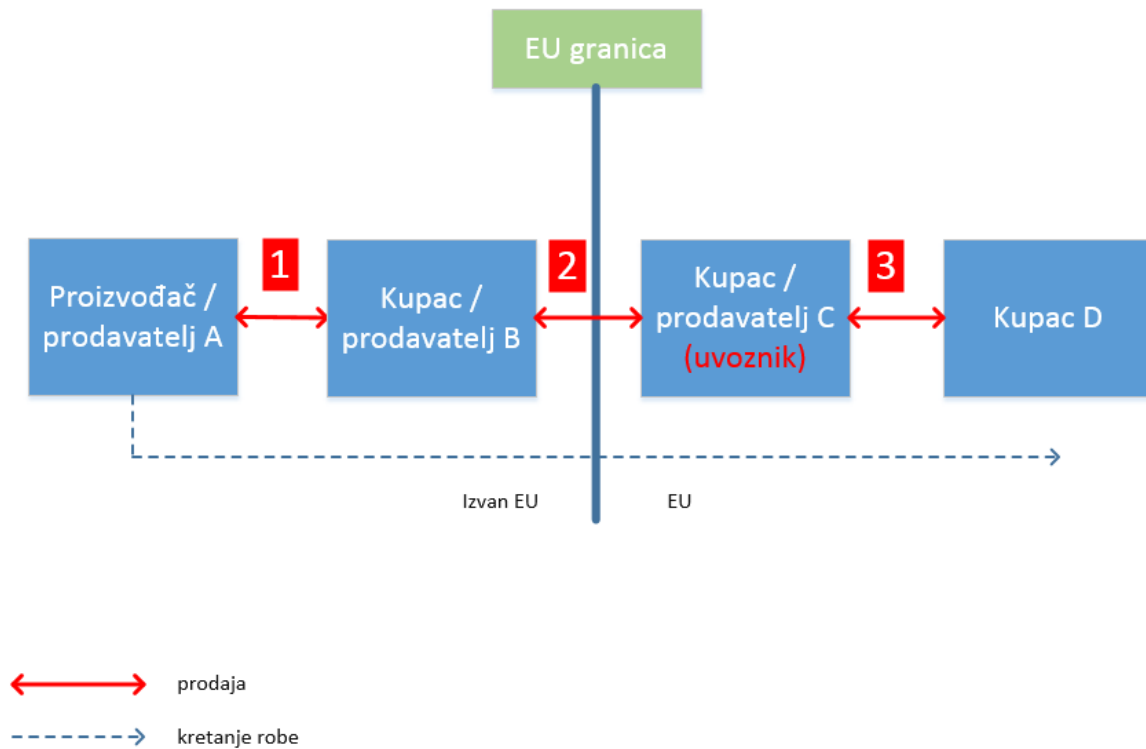

Prodaja koja se događa neposredno prije unošenja robe na carinsko područje Unije je prodaja zaključena između B i C. Ova prodaja je prodaja za izvoz na carinsko područje Unije i koristi se za utvrđivanje carinske vrijednosti metodom transakcijske vrijednosti kako je definirana u članku 70. (1) CZU.

PRIMJER 3.a

Članak 128. (1) PUCZU

Prodaja između **A** i **B**, kao i prodaja između **B** i **C** odvija se prije unosa robe u carinsko područje Unije, dok se prodaja između **C** i **D** odvija nakon što to je roba unesena u carinsko područje Unije. **C** deklarira robu za puštanje u slobodan promet.

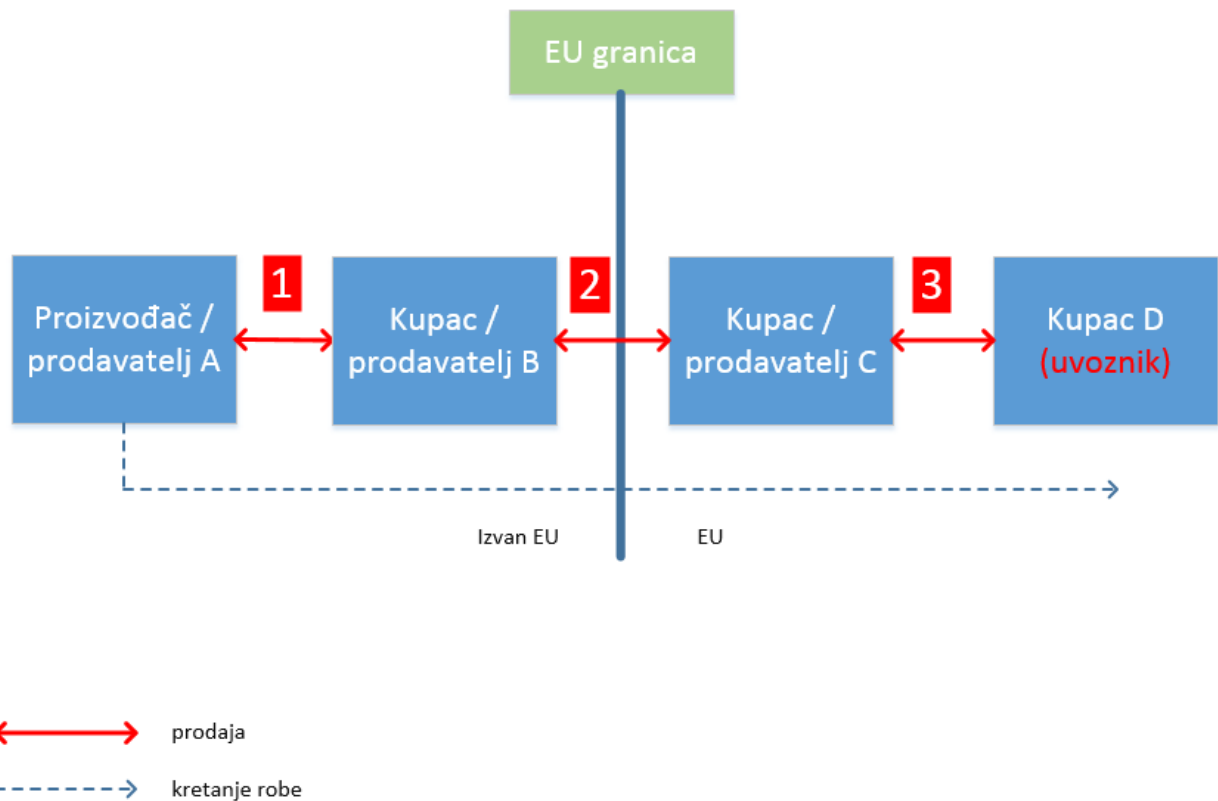

Prodaja koja se događa neposredno prije unošenja robe na carinsko područje Unije je prodaja zaključena između **B** i **C**. Ova prodaja je prodaja za izvoz na carinsko područje Unije i koristi se za utvrđivanje carinske vrijednosti metodom transakcijske vrijednosti kako je definirana u članku 70. (1) CZU.

PRIMJER 3.b

Članak 128. (1) PUCZU

Prodaja između **A** i **B**, kao i prodaja između **B** i **C** odvija se prije unosa robe u carinsko područje Unije, dok se prodaja između **C** i **D** odvija nakon što to je roba unesena u carinsko područje Unije. **D** deklarira robu za puštanje u slobodan promet.

Prodaja koja se događa neposredno prije unošenja robe na carinsko područje Unije je prodaja zaključena između **B** i **C**. Ova prodaja je prodaja za izvoz na carinsko područje Unije i koristi se za utvrđivanje carinske vrijednosti metodom transakcijske vrijednosti kako je definirana u članku 70. (1) CZU.

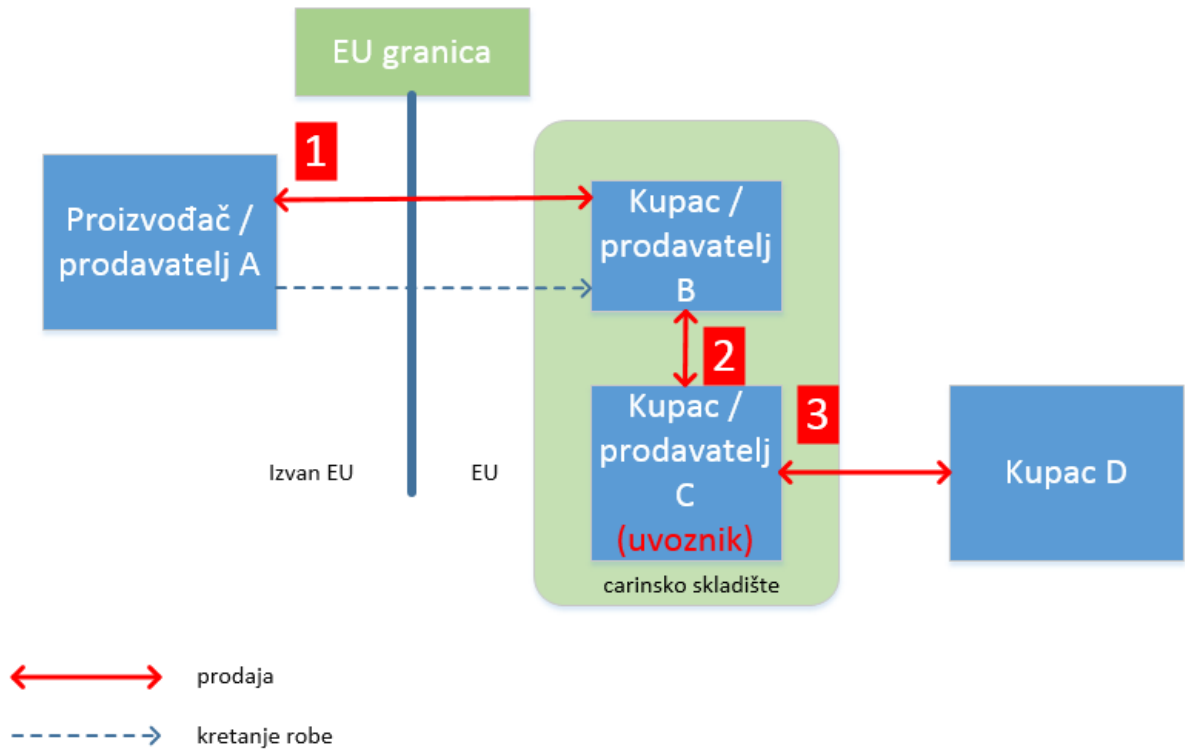
Međutim, mogućnost korištenja metode transakcijske vrijednosti ovisi o dostupnosti uvoznika (D) računu koji se odnosi na prodajnu transakciju sklopljenu između **B** i **C** (članak 145. PUCZU u vezi s člankom 163. (1) CZU). Kada uvoznik nema pristup ovom računu, metoda transakcijske vrijednosti nije primjenjiva.

OBRATITI PAŽNJU: jedina razlika između primjera 3.a i 3.b je tko nastupa kao uvoznik (u primjeru 3.a uvoznik je **C**, u primjeru 3.b uvoznik je **D**).

PRIMJER 4.a

Članak 128. (1) PUCZU

A prodaje robu **B** prije nego je roba unesena u carinsko područje Unije. Roba se dostavlja direktno od **A** do Unije, gdje ju **B** skladišti u carinskom skladištu. Dok je roba smještena u carinskom skladištu **B** ju prodaje **C**. Onda **C** prodaje robu **D**. **C** deklarira robu za puštanje u slobodan promet.

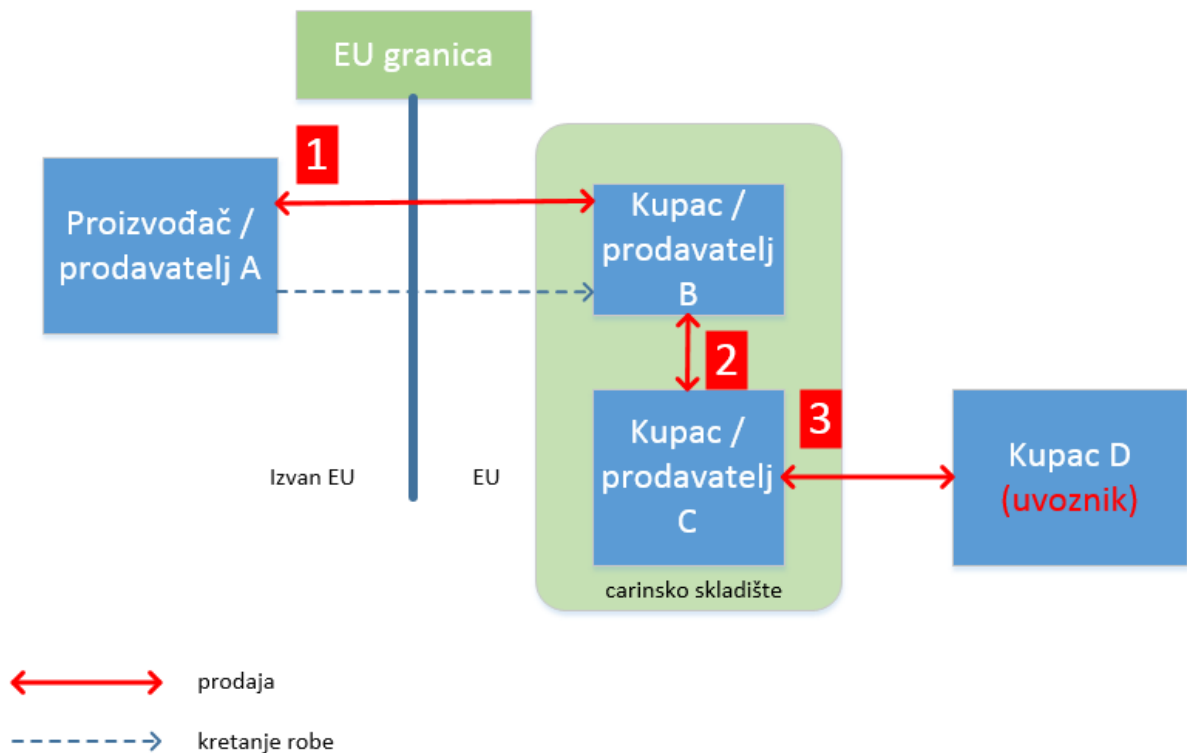
Prodaja koja se događa neposredno prije unošenja robe na carinsko područje Unije je prodaja zaključena između **A** i **B**. Ova prodaja je prodaja za izvoz na carinsko područje Unije i koristi se za utvrđivanje carinske vrijednosti metodom transakcijske vrijednosti kako je definirana u članku 70. stavku 1. CZU.

Međutim, mogućnost korištenja metode transakcijske vrijednosti ovisi o dostupnosti uvoznika (C) računu koji se odnosi na prodajnu transakciju sklopljenu između **A** i **B** (članak 145. PUCZU u vezi s člankom 163. (1) CZU). Kada **C** nema pristup ovom računu, metoda transakcijske vrijednosti nije primjenjiva.

PRIMJER 4.b

Članak 128. (1) PUCZU

A prodaje robu **B** prije nego je roba unesena u carinsko područje Unije. Roba se dostavlja direktno od **A** do Unije, gdje ju **B** skladišti u carinskom skladištu. Dok je roba smještena u carinskom skladištu **B** ju prodaje **C**. Onda **C** prodaje robu **D**. **D** deklarira robu za puštanje u slobodan promet.

Prodaja koja se događa neposredno prije unošenja robe na carinsko područje Unije je prodaja zaključena između **A** i **B**. Ova prodaja je prodaja za izvoz na carinsko područje Unije i koristi se za utvrđivanje carinske vrijednosti metodom transakcijske vrijednosti kako je definirana u članku 70. (1) CZU.

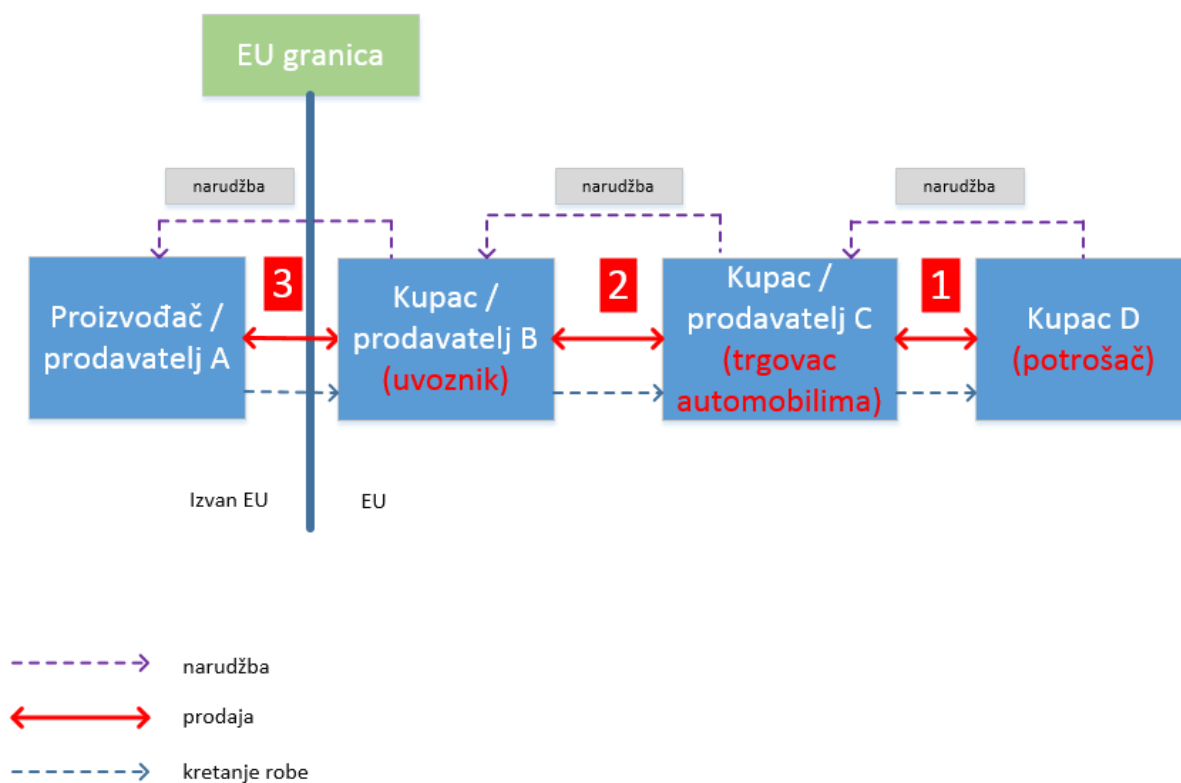
Međutim, mogućnost korištenja metode transakcijske vrijednosti ovisi o dostupnosti uvoznika (**D**) računu koji se odnosi na prodajnu transakciju sklopljenu između **A** i **B** (članak 145. PUCZU u vezi s člankom 163. (1) CZU). Kada **D** nema pristup ovom računu, metoda transakcijske vrijednosti nije primjenjiva.

OBRATITI PAŽNJU: jedina razlika između primjera 4.a i 4.b je tko nastupa kao uvoznik (u primjeru 4.a uvoznik je **C**, u primjeru 4.b uvoznik je **D**).

PRIMJER 5

Članak 128. (1) PUCZU

Ovo je primjer narudžbi u nizu koje su pratile odgovarajuća prihvaćanja tih narudžbi što dovodi do niza prodaja počevši od EU potrošača (kupac **D**) preko trgovca automobilima (kupac **C**) pa do uvoznika (kupac **B**). Prodaja se odvija prije unošenja robe u carinsko područje Unije. Prodaja zaključena između **B** i **A** je prodaja koja se događa neposredno prije unošenja robe u carinsko područje Unije. **B** deklarira robu za puštanje u slobodan promet.

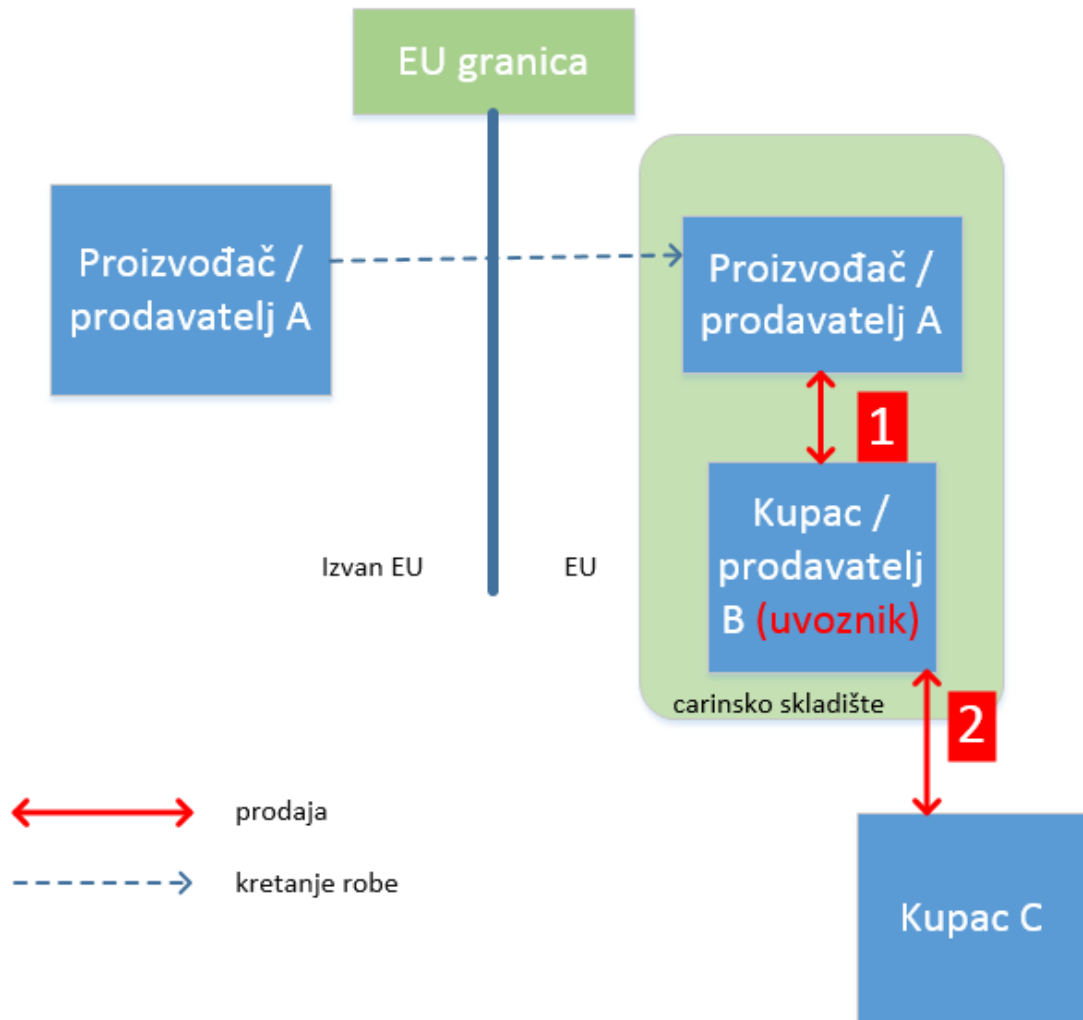
Ovo je primjer narudžbi u nizu koje su pratile odgovarajuća prihvaćanja tih narudžbi što dovodi do niza prodaja (vidi više o narudžbenicama u odjeljku 2.1, stavak 10. gore).

U prikazanom primjeru prodaja koja se dogodila neposredno prije unošenja robe na carinsko područje Unije je prodaja zaključena između **A** i **B**. Prodaja je podrazumijevala stvarni prijenos robe preko granice Unije. Ova prodaja je prodaja za izvoz na carinsko područje Unije i koristi se za utvrđivanje carinske vrijednosti metodom transakcijske vrijednosti kako je definirana u članku 70. stavku 1. CZU.

PRIMJER 6

Članak 128. (2) PUCZU

A prenosi robu u Uniju i skladišti ju u carinskom skladištu. Dok je roba u carinskom skladištu A ju prodaje B. Prodaja između A i B se odvija nakon što je roba unesena u carinsko područje Unije. B deklarira robu za puštanje u slobodan promet i nakon toga prodaje ju C.

Nema prodaje koja se događa neposredno prije unošenja robe u Uniju. Stoga odredbe članka 128. (1) PUCZU nisu primjenjive.

Međutim, dok je stavljena u postupak carinskog skladištenja, uvezena roba predmet je prodaje zaključene između **A i B**.

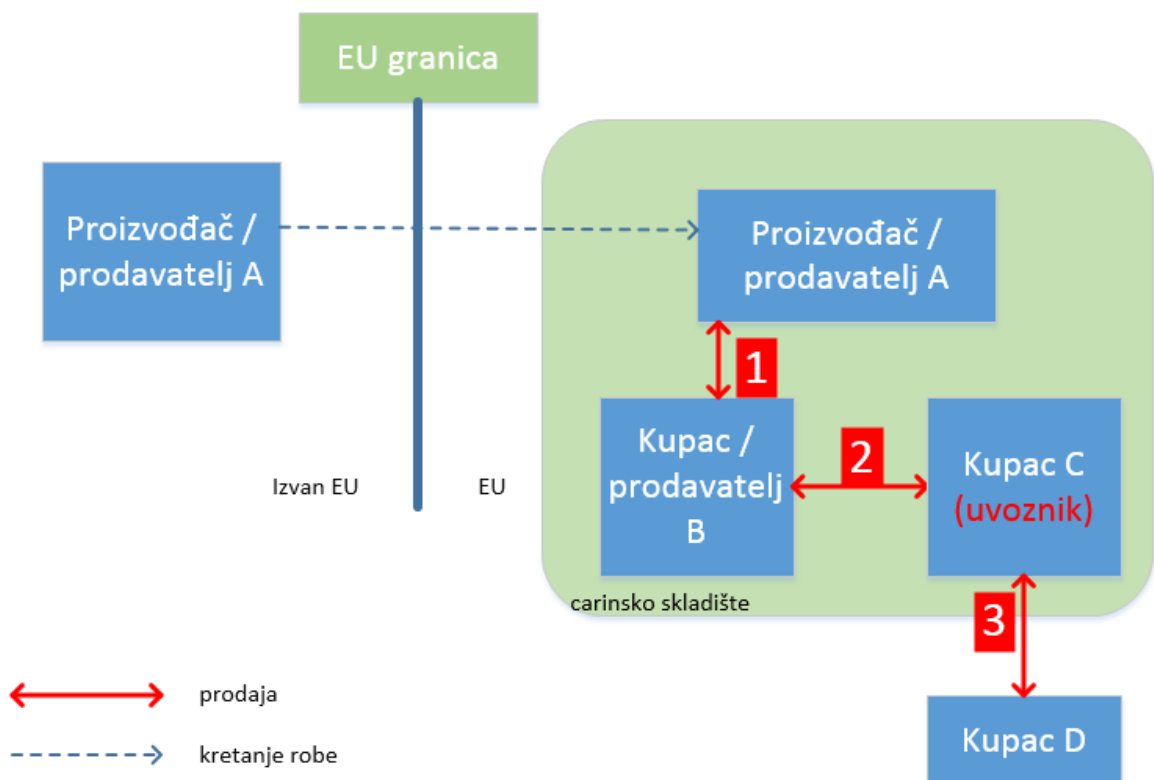
Uzimajući u obzir da se odredbe stavka 2. članka 128. PUCZU ne mogu primijeniti izolirano od odredbi stavka 1. tog članka, prodaja zaključena između **A i B** koristit će se za utvrđivanje carinske vrijednosti metodom transakcijske vrijednosti kako je definirano u članku 70. stavku 1. CZU.

PRIMJER 7

Članak 128. (2) PUCZU

A prenosi robu u Uniju i skladišti ju u carinskom skladištu. Dok je roba u carinskom skladištu **A** ju prodaje **B**. Tada **B** prodaje robu **C**. Te dvije prodaje (između **A** i **B** i između **B** i **C**) odvijaju se nakon što je roba unesena u carinsko područje Unije. **C** deklarira robu za puštanje u slobodan promet i nakon toga prodaje ju **D**.

Nema prodaje koja se događa neposredno prije unošenja robe u Uniju. Stoga odredbe članka 128. (1) UCC IA nisu primjenjive.

Međutim, dok je stavljena u postupak carinskog skladištenja, uvezena roba bila je predmet dvije prodaje: prodaje zaključene između **A** i **B** i prodaje zaključene između **B** i **C**.

Uzimajući u obzir da se odredbe stavka 2. članka 128. PUCZU ne mogu primijeniti izolirano od odredbi stavka 1. tog članka, prodaja zaključena između **A** i **B** koristit će se za utvrđivanje carinske vrijednosti metodom transakcijske vrijednosti kako je definirano u članku 70. (1) CZU. Drugačije rečeno, prodaja koja se dogodila najbliže trenutku unošenja robe na carinsko područje Unije relevantna je prodaja za deklariranje carinske vrijednosti metodom transakcijske vrijednosti.

Međutim, mogućnost korištenja metode transakcijske vrijednosti ovisi o dostupnosti uvoznika (C) računu koji se odnosi na prodajnu transakciju sklopljenu između **A** i **B** (članak 145. PUCZU u vezi s člankom 163. (1) CZU). Kada **C** nema pristup ovom računu, metoda transakcijske vrijednosti nije primjenjiva.

2.4 Prijelazne odredbe na snazi do 31. prosinca 2017.

Čl. 347 PUCZU

1. Transakcijska vrijednost robe može se utvrditi na temelju prodaje koja se dogodila prije prodaje navedene u članku 128. (1) ove Uredbe, ako je osoba u čije ime se podnosi deklaracija obvezana ugovorom sklopljenim prije 18. siječnja. 2016. godine

1. Članak 347. PUCZU uveo je privremenu mjeru koja je uvoznicima omogućila da uzmu u obzir (poštuju) svoje dobronamjerne (bona fide) ugovore koji su bili na snazi na datum 18. siječnja 2016. (vrijeme stupanja na snagu nove Uredbe) i da im pruži razumno vrijeme za prilagodbu, prema potrebi, njihovih relevantnih trgovinskih obrazaca. Odredbe su bile primjenjive do 31. prosinca 2017. godine.
2. Čak i ako je čl. 347. PUCZU bio primjenjiv do 31. prosinca 2017., još uvijek mogu postojati slučajevi u vezi s primjenom članka koji su predmet carinskog postupka ili sudskog postupka. U takvim situacijama carinska tijela ili nacionalni upravni sudovi morat će ispitati činjenice i okolnosti datog slučaja u svjetlu spomenutih odredbi.
3. Kao rezultat ove privremene mjere, uvozniku je bilo dopušteno koristiti prodaju koja nije prodaja naznačena člankom 128. (1) PUCZU - uključujući, na primjer, „raniju“ prodaju (prodaju koja se dogodila prije prodaje navedene u čl. 128. (1) PUCZU - ako je gospodarski subjekt u tom pogledu bio ograničen ili vezan bilo kojim ugovorom zaključenim prije stupanja na snagu novog zakonodavstva.
4. Ako bi se takvim ugovorom pretpostavljala upotreba određene prodaje (uključujući i raniju prodaju) koja bi se, prema prethodnom zakonodavstvu¹⁰, smatrala prihvatljivom kao prodaja za izvoz, tada bi se ista prodaja i dalje mogla koristiti, pod uvjetom da je ugovor ostao na snazi, do 31. prosinca 2017. godine.
5. Pozivanje na "relevantan ugovor" nije trebalo biti ograničeno na kupoprodajni ugovor između kupca i prodavatelja: takav ugovor mogao bi se sklopiti između stranaka, poput kupca robe i stranaka s kojima je ovaj kupac imao buduće ugovorne obveze i angažmane. Gospodarskim su se subjektima u tom pogledu dopuštala „legitima očekivanja“ u odnosu na ugovorne aranžmane.
6. Nisu postavljeni nikakvi posebni uvjeti u odnosu na oblik ili strukturu predmetnog ugovora. Kao posljedica toga, ovaj se ugovor nije trebao odnositi isključivo na proizvod, precizan datum isporuke, količinu i nabavnu cijenu. Stoga bi ovom odredbom mogli biti obuhvaćeni takozvani „okvirni ugovori“.

¹⁰ Članak 147. (1) Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredbi za provedbu Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 o uspostavljanju Carinskog zakonika Unije

Dio 3 – Tantijeme i licencijske naknade

Članak 71. CZU i članak 136. PUCZU

Članak 71. CZU

Elementi transakcijske vrijednosti

1. U određivanju carinske vrijednosti prema članku 70., na stvarno plaćenu ili plativu cijenu uvezene robe dodaju se:

....

(c) naknade od licencija za robu koja se procjenjuje, a koje kupac izravno ili neizravno mora platiti kao uvjet za prodaju robe koja se procjenjuje, u mjeri u kojoj te naknade nisu uključene u stvarno plaćenu ili plativu cijenu;

Ova se odredba provodi člankom 136. PUCZU

1. Članak 136. PUCZU sadrži neke nove odredbe koje su relativno minorne, a one većinom ne idu mnogo dalje od jednostavnog ponovnog izražavanja nekih osnovnih i očiglednih aspekata glavnih pravila CZU-a. Značajnije promjene odnose se na činjenicu da neka pravila koja su se nalazila u Provedbenoj uredbi Carinskog zakonika Zajednice više nisu navedena u CZU zakonskom paketu.

3.1 Tantijeme i licencijske naknade

1. Uvezena roba često uključuje elemente (npr. prava intelektualnog vlasništva) koja se kompenziraju (plaćaju) načinima plaćanja koja su opisana kao tantijeme ili licencijske naknade.
2. Člankom 71. CZU se potvrđuje da su ova plaćanja dio carinske vrijednosti robe. Kada su takva plaćanja već uključena u cijenu robe onda se takva vrijednost automatski uključuje u carinsku vrijednost.
3. Sukladno članku 71. CZU, kada vrijednost takvih elemenata nije uključena u cijenu robe, onda se predviđa uključivanje takvih plaćanja u carinsku vrijednost u smislu prilagođavanja cijene robe.
4. Stoga sukladno članku 71. CZU, plaćanja za korištenje tih prava (tj. nematerijalne imovine) treba uzeti u obzir prilikom utvrđivanja carinske vrijednosti uvezene robe.
5. Podrazumijeva se da su trgovačka praksa i pravni okvir koji se odnose na prava intelektualnog vlasništva, tantijeme i plaćanje licencija, mjerodavni i primjenjivi. Međutim carinsko zakonodavstvo EU-a ne daje definiciju tantijema i licencijskih naknada¹¹.

---

¹¹ Obratno, Sporazum Svjetske trgovinske organizacije o carinskoj vrijednosti ne definira ni područje primjene tantijema i licencijskih naknada

3.2 Područje primjene

1. Opća definicija «tantijema i licencijskih naknada» nalazi se u članku 12. (2) OECD-ovog Modela ugovora o izbjegavanju dvostrukog oporezivanja dohotka i imovine (Izdanje 2017.), kako slijedi:
«isplate bilo kakve vrste primljene kao naknade za korištenje ili pravo korištenja bilo kojeg autorskog prava na književno, umjetničko ili znanstveno djelo, uključujući kinematografske filmove, bilo kojeg patenta, zaštitnog znaka, uzorka ili modela, plana, tajne formule ili postupka, ili za informacije u vezi industrijskog, komercijalnog ili znanstvenog iskustva¹²»
2. Gore navedena definicija je korisna¹³ i ukazuje na to da su tantijeme i licencijske naknade plaćanja za široko polje prava (nematerijalna imovina). CZU okvir ne razlikuje različita prava. Stoga plaćanja tantijema i licencijskih naknada radi prava na korištenje, primjerice zaštitnog znaka, ne mogu više biti predmet posebnih odredbi već potpadaju pod opće odredbe članka 71. CZU i članka 136. PUCZU.
3. Pravila utvrđivanja vrijednosti ne obuhvaćaju područje primjene ugovora o licenciranju obzirom da isti potpadaju pod mjerodavne trgovačke ugovore. Međutim tipični primjeri uključuju: proizvodnju i/ili prodaju za izvoz uvezene robe (koja u sebi sadrži npr. patente, uzorke, modele i stručno znanje i iskustvo u proizvodnji. zaštitne znakove), korištenje ili preprodaju uvezene robe (posebice autorskih prava, proizvodnih procesa koji su nerazdvojni dio uvezene robe).

3.3 Ugovori i licenciranje

1. Kada su tantijeme i licencijske naknade plative, dogovori su obično utvrđeni zasebnim službenim pisanim ugovorom ili sporazumom – obično definiranim kao „ugovor o licenciji“ – koji detaljno određuje licencirani proizvod, prirodu dodijeljenih prava i pruženih stručnih znanja i iskustva, odgovornost davatelja i korisnika licencije, načine izračuna i isplate tantijema ili licencijskih naknada, pravne posljedice izostanka isplate, itd.
2. Uvid u ugovor o licenciji će pružiti dovoljno informacija o relevantnosti tantijeme ili licencijske naknade za određivanje carinske vrijednosti uvezene robe. Međutim potrebno je uzeti u obzir i uvjete kupoprodajnog ugovora i poveznicu koja može postojati između kupoprodajnog ugovora i licencijskog sporazuma.
3. U većini slučajeva kupoprodajni ugovor za robu ne spominje izričito da se za robu mora izvršiti isplata tantijema ili licencijskih naknada.
4. U čl. 71. (1)(c) CZU navodi se da tantijeme i licencijske naknade moraju biti dodane cijeni stvarno plaćenju ili plativoj kad:
  - iste nisu uključene u plaćenu ili plativu cijenu;

¹² https://www.oecd-ilibrary.org/taxation/model-tax-convention-on-income-and-on-capital-2017-full-version_g2g972ee-en

¹³ Ova definicija je uključena u prethodni zakon (članak 157. Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredbi za provedbu Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 o uspostavljanju Carinskog zakona Zajednice).

- se iste odnose na robu koja se vrednuje; i
- kupac mora iste platiti bilo izravno ili neizravno, kao uvjet prodaje robe koja se vrednuje.

3.4   *Povezano s robom koja se vrednuje*

1. Sukladno članku 136.(1) PUCZU, tantijeme ili licencijske naknade se odnose na onu uvezenu robu kod koje su prava prenesena sukladno ugovoru o tantijemama ili licencijskom ugovoru sadržana u robi.
2. Izravna poveznica na uvezenu robu je posebice jasna kada je uvezena roba i sâma predmet licencijskog ugovora (tj. ako uvezena roba sadrži zaštitni znak za koji se plaća licencijska naknada, isto se mora smatrati kao da se odnosi na uvezenu robu). Ista poveznica može također postojati kada je licencirana roba sastojak ili komponenta uvezene robe.

3.5   *Postojeće smjernice*

1. Kako bi utvrdili odnosi li se tantijema na robu koju treba procijeniti, ključno je utvrditi što korisnik licencije dobiva zauzvrat za plaćanje. Primjerice, stručno znanje i iskustvo pruženo na temelju licencijskog ugovora često će uključivati isporuku uzoraka, recepata, formula i osnovnih uputa kako upotrebljavati licencirani proizvod.
2. Kada se takvo stručno znanje i iskustvo primjenjuje na uvezenu robu, morat će se razmotriti uključivanje plaćanja bilo kakvih tantijema ili licencijskih naknada u carinsku vrijednost.
3. Ugovor o licenciji (primjerice na području «franšize») ponekad uključuje isporuku usluga poput obuke osoblja korisnika licencije u proizvodnji licenciranog proizvoda ili u korištenju strojeva/pogona. Isto može uključivati tehničku pomoć na području upravljanja, uprave, marketinga, računovodstva, itd. U takvim slučajevima se u carinsku vrijednost ne uključuje plaćanje tantijeme ili licencijske naknade za te usluge.
4. Način na koji se računa iznos plaćenih tantijema nije odlučujući faktor za utvrđivanje trebaju li iste biti uključene u carinsku vrijednost (vidi zadnju rečenicu članka 136. (1) PUCZU).

Primjer:

u slučaju uvezene komponente ili sastojka licenciranog proizvoda ili u slučaju uvezenih strojeva ili postrojenja za proizvodnju, plaćanje tantijema na temelju realizirane prodaje licenciranog proizvoda se može odnositi u potpunosti, djelomice ili ni na koji način na uvezenu robu.

3.6   *Uvjet prodaje za uvezenu robu*

1. Sukladno članku 136.(4) PUCZU smatra se da se tantijeme i licencijske naknade plaćaju kao uvjet prodaje za uvezenu robu ako

(a) prodavatelj ili osoba povezana s prodavateljem traži od kupca da to plaćanje izvrši, ili

(b) se plaćanje vrši radi zadovoljavanja obveze prodavatelja, ili

(c) roba ne može biti prodana kupcu ili kupac ne može kupiti robu bez plaćanja tantijema ili licencijskih naknada.

2. Primjenjivi¹⁴ kriterij je može li prodavatelj prodati ili može li kupac kupiti robu bez plaćanja tantijema ili licencijskih naknada. Uvjet može biti jasno izražen ili implicitan. U nekim slučajevima će ugovorom o licencijski biti određeno je li prodaja uvezene robe uvjetovana plaćanjem tantijema ili licencijske naknade. Međutim nije neophodno da isto bude na taj način određeno.
3. Daljnji pokazatelj nalazi se u članku 136. (4)(c) PUCZU, a odnosi se na plaćanje tantijema davatelju licencijske. Ovo nije pravo razjašnjenje već samo jasno izražava činjenicu da se tantijeme po definiciji plaćaju vlasniku (davatelju licencijske) licenciranih prava i obično ih plaća kupac robe¹⁵.
4. Pravilo navodi da se odredbe o uvjetima prodaje temelje na obvezama u koje se ulazi ili na koje se obvezuje kupac ili prodavatelj. Ovo ukazuje na to da se kriterij «uvjeta prodaje» odnosi ne samo na uvjete koje nameće ili koji su nametnuti prodavatelju, nego i kupcu, a to je korisno razjašnjenje.
5. To također odražava tekst čl. 71. (1)(c) CZU u kojem se navodi:
“tantijeme i licencijske naknade povezane s robom koju se procjenjuje, a koje kupac mora platiti”, kao uvjet prodaje robe koju se procjenjuje.
6. Stoga temeljni test uvjet prodaje nastavlja igrati ulogu.

3.7 Tantijeme plaćene trećim stranama

1. Tantijeme se mogu platiti prodavatelju ili trećoj strani. Tantijeme plaćene trećoj strani mogu se javiti pri izvršenju plaćanja trećoj strani, primjerice, kako bi se zadovoljila obveza prodavatelja.
2. Treća strana može biti vlasnik ili davatelj licencijske za odnosna prava. U takvim slučajevima, relevantnost (stoga i primjena) testa „uvjeta prodaje“ možda neće biti izravno primjenjiva obzirom da su trgovinske prilike izvan okolnosti koje pravilo „uvjeta prodaje“ prvobitno uređuje.
3. Međutim preporuča se primjena istog osnovnog pristupa, što je i izneseno u PUCZU.
4. Stoga, ova odredba odražava osnovne elemente prodaje robe uključujući i prienos prava vlasništva i svih prava sadržanih u robi, unutar ugovornog okvira na snazi. Namjera nije da carina nastoji utvrditi može li prodavatelj prodati ili kupac kupiti robu u smislu neovisnih ili novih kriterija bez uzimanja u obzir ugovornih odredbi (uključujući ugovore o tantijemama). Stoga prioritet treba dati trgovinskim prilikama i mjerodavnim ugovornim sporazumima.

---

¹⁴ Uvelike odražava trenutne smjernice (za primjer vidi Komentar 3: Učestalost tantijema i licencijskih naknada u carinskoj vrijednosti, Kompendij tekstova o carinskoj vrijednosti, https://ec.europa.eu/taxation_customs/customs-4/union-customs-code/ucc-guidance-documents_en)

¹⁵ Čl. 136. (4)(c) također odražava Komentar br. 25.1. Tehničkog odbora za carinsku vrijednost (TCCV) [vidi točku 7. Komentara br. 25.1.] u tom pogledu

5. Po potrebi treba ispitati sve okolnosti oko prodaje (i uvoza robe). To posebno uključuje moguće veze između kupoprodajnog ugovora i ugovora o licenciranju i drugih relevantnih informacija.
6. Svaku pojedinu situaciju treba analizirati na temelju svih činjenica koje se odnose na prodaju i uvoz robe uključujući ugovorne i pravne obveze strana, i druge prigodne informacije.
7. Osobe kojima se plaćaju tantijeme ili licencijske naknade nisu relevantne u smislu mjesta boravišta takvih osoba. U EU zakonodavstvu je to oduvijek bilo jasno definirano (čl. 136(5) PUCZU).
8. Na posljertku, članak 136. PUCZU ne navodi pretpostavku da se tantijeme i licencijske naknade automatski uključuju u carinsku vrijednost.
9. Mogu se javiti razne situacije u kojima se plaćanje tantijema ili licencijskih naknada smatra uvjetom prodaje, kada se plaćaju nepovezanoj trećoj osobi.
10. Međutim članak 136. PUCZU ne navodi da se pretpostavlja da su osnovni uvjeti (tj. povezani s robom i uvjet prodaje) zadovoljeni te da se stoga tantijeme i naknade za licencije uključuju u carinsku vrijednost osim ako deklarant ne dokaže suprotno. Carina će po potrebi ispitati sve trgovačke ugovore ili donijeti zaključke prema ugovornim namjerama ili obvezama.

3.8 Međunarodne smjernice

1. Na raspolaganju je znatna količina smjernica Tehničkog odbora za carinsku vrijednost Svjetske trgovinske organizacije. U Komentaru Svjetske trgovinske organizacije br. 25.1. se posebice navodi popis (neiscrpan) faktora koji se mogu uzeti u obzir prilikom utvrđivanja čini li isplata iznosa za tantijeme ili licencijske naknade uvjet prodaje uvezene robe.

3.9 Praktični primjeri

U nastavku se razmatraju tri različita slučaja te se izlaže pristup postupanju kod svakog slučaja.

SLUČAJ 1

Činjenice

Ugovor o licenciji obvezuje primatelja licencije da sklopi proizvodni ugovor s proizvođačem licenciranih proizvoda kako bi ih dostavio isključivo primatelju licencije. Proizvođač nije povezan s davateljem licencije u smislu čl. 127. PUCZU. Ugovor o licenciji zahtijeva od primatelja licencije da koristi obrazac takvog ugovora o proizvodnji ili da uputi proizvođače licenciranih proizvoda da proizvode robu samo za primatelja licencije i isporučuju ih samo njemu. U predmetnim slučajevima davatelj licencije nije stvorio niti razvio proizvode.

Razlog takvog pristupa može biti da se osigura da licencirana roba bude isporučena samo primatelju licencije, tako da on može iskoristiti isključiva prava na zaštitni znak unutar određenog područja. To štiti, s jedne strane, zaštitni znak i, s druge strane, osigurava da davatelj licencije primi tantijeme ili licencijske naknade od strane primatelja licencije nakon preprodaje proizvoda.

U nekim slučajevima davatelj licencije ne navodi izričito ili utječe na izbor proizvođača. Stoga primatelj licencije odabire proizvođača i potpisuje ugovor o proizvodnji koji može sadržavati klauzulu da

proizvođač proizvodi samo za primatelja licencije. Nema daljnjih veza ili međuovisnosti između ugovora o licenciji i ugovora o prodaji.

Pitanje je da li se u takvim slučajevima plaćanja za licencijsku naknadu smatraju uvjetom prodaje, u smislu čl. 136. (4)(c) PUCZU i stoga se uključuju u carinsku vrijednost uvezene robe.

Analiza i zaključak:

U gore opisanim slučajevima, prodavatelj je obavezan na temelju ugovora o proizvodnji prodavati robu samo primateljima licencije - koji zauzvrat moraju platiti tantijemu ili licencijsku naknadu davatelju licencije u skladu s ugovorom o licenciji.

Kao posljedica toga, proizvođač/prodavatelj može prodati robu obuhvaćenu ugovorom o licenciji samo primateljima licencije koje je odredio davatelj licencije.

Osim toga, davatelj licencije postavlja obvezu sklapanja ugovora o proizvodnji (ili obveze isključive dostave primateljima licencije), čime se jamči da će davatelj licencije primiti tantijeme i licencijske naknade za sve robe isporučene od proizvođača.

Primatelj licencije/kupac ne može kupiti predmetnu robu bez plaćanja tantijema ili licencijskih naknada davatelju licencije. Izgleda prikladno zaključiti da se za opisani slučaj plaćanje pristojbi za tantijeme/licencijske naknade vrši kao uvjet prodaje u skladu s čl. 136. (4)(c) PUCZU i stoga se mora uključiti u carinsku vrijednost u skladu s čl. 71. Zakonika.

SLUČAJ 2

Činjenice

Kupovni agent – povezan i s davateljem licencije kao vlasnikom zaštitnog znaka/imovinskih prava i s primateljem licencije - je uključen u uvoz licenciranih proizvoda. Proizvođač/prodavatelj nije povezan s bilo kojom drugom stranom (davatelj licencije, kupac / primatelj licencije, kupovni agent).

Kupovni agent je zadužen za odabir pogodnih proizvođača/prodavača robe za kupca/primatelja licencije. Također obavlja opće poslove kupovnog agenta u kontekstu kupnje. Davatelj licencije, kao vlasnik zaštitnog znaka/imovinskih prava, osigurat će da proizvođač/prodavatelj licencirane robe prodaje samo kupcima – primateljima licencije - koje je on odredio, a koji plaćaju tantijeme za tu robu.

U tom kontekstu kupovni agent može intervenirati u proizvodnom procesu i/ili prodaji tako što nameće ograničenja na volumen prodaje, dogovarajući prodajne cijene itd.

Smatraju li se plaćanja licencijske naknade, koje je izvršio kupac/primatelj licencije, uvjetom prodaje u smislu čl. 136. (4)(c) PUCZU i time uključena u carinsku vrijednost uvezene robe.

Analiza i zaključak

Gore opisana situacija u principu je identična situaciji iz slučaja 1. Ovdje je kupovni agent (povezan i s davateljem licencije i s kupcem/primateljem licencije) koji u svojim funkcijama kupovnog agenta osigurava da prodavatelja prodaje robu samo primateljima licencije, jamčeći tako davatelju licencije plaćanje tantijema za svu prodanu robu.

Stoga je prikladno zaključiti da se plaćanje za licencijsku naknadu/tantijemu vrši kao uvjet prodaje u skladu s čl. 136. (4)(c) PUCZU, a ta plaćanja stoga moraju biti uključena u carinsku vrijednost u skladu s čl. 71. Zakonika.

SLUČAJ 3

Činjenice

Kupac osigurava proizvođaču/prodavatelju (koji nije povezan s davateljem licencije u smislu čl. 127. PUCZU) besplatne usluge u svrhu proizvodnje uvezene robe. To se posebno odnosi na dizajn i stručno znanje i iskustvo u proizvodnji. Bez ovih usluga proizvođač/prodavatelj ne bi mogao proizvoditi i isporučivati uvezenu robu.

Gore spomenute besplatne usluge davatelj licencije prethodno je pružao primatelju licencije/kupcu, koji je zauzvrat plaćao tantijeme davatelju licencije. Stoga je plaćanje tantijema uvjet za proizvodnju i isporuku uvezene robe primatelju licencije/kupcu. Često je kupac također obveznik plaćanja tantijema davatelju licencije da bi stekao pravo na upotrebu zaštitnog znaka na uvezenoj robi.

Analiza i zaključak

Faktori proizvodnje koji se proizvođaču/prodavatelju uvezene robe daju besplatno za njihovu proizvodnju (na primjer dizajn ili proizvodno stručno znanje i iskustvo) moraju se procijeniti u svjetlu kriterija iz članka 71. (1)(b) CZU ("pomoćna sredstva"), čak i ako dostupnost tih proizvodnih čimbenika ovisi o isplati tantijema¹⁶.

Ako ugovor o licenciji također nametne kupcu obvezu plaćanja tantijema za pravo korištenja drugih oblika intelektualnog vlasništva plaćenih kao uvjet prodaje robe koja se vrednuje (npr. zaštitni znakovi), bio bi primjenjiv čl. 71. (1)(c) CZU u spoju s čl. 136. (4)(c) PUCZU.

---

¹⁶ Vidi također Zaključak br. 30: Primjena članaka 71. (1)(b) i 71. (1)(c) CZU-a (odnos između pomoćnih sredstava i tantijema; Kompendij tekstova o carinskoj vrijednosti, https://ec.europa.eu/taxation_customs/customs-4/union-customs-code/ucc-guidance-documents_en)

Komentar br. 14: Carinska vrijednost lovačkih trofeja

I. Osnovne informacije

1. U svakodnevnoj praksi carinski službenici mogu se susresti sa situacijama u kojima je predmet uvoza lovački trofej¹⁷. Obično, privatne osobe koje su same lovile životinje (lovci) donose takvu robu na carinsko područje EU-a i stavljaju je u postupak puštanja u slobodni promet.
2. Obično, lov organiziraju profesionalna lovačka gospodarstva, koje lovcima (obično putem interneta) nude paket usluga povezanih s takvim aktivnostima. Na temelju tipičnih ponuda koje su dostupne na internetu namijenjenih potencijalnim lovcima, može se pretpostaviti da standardni paket za sudjelovanje u lovu može uključivati smještaj, obroke, usluge profesionalnog lovca, prijevoz i isporuku trofeja. Cijena može uključivati i sve poreze, dozvole i pristojbe za dozvole koje se primjenjuju u zemlji u kojoj se obavlja lov.
3. Lovcima se također naplaćuju i troškovi prepariranja, zaštita i pakiranje trofeja, medalja/drvena podloga, kao i prijevoza do osiguranog objekta prije odlaska trofeja u EU. Obično dobavljači koji surađuju s lovačkim gospodarstvima radi pružanja takvih usluga svoje usluge fakturiraju odvojeno od cijena koje naplaćuju lovačka gospodarstva.
4. Zakoniti izvoz/uvoz takve robe moguć je samo nakon dobivanja potvrda/dozvola (npr. dokumenata CITES-a) utvrđenih zakonom koji je na snazi i u zemlji izvoznici i u zemlji uvoznici. Nadležna tijela obično naplaćuju naknade za izdavanje takvih dokumenata.

II. Pitanje

1. Uzimajući u obzir da lovački trofeji nisu kupljeni kao takvi, metoda transakcijske vrijednosti ne može se primijeniti (članak 70. CZU-a¹⁸). Stoga će se carinska vrijednost takve robe utvrditi ostalim metodama. Čini se da specifičnost robe nalaže u tu svrhu primjenu alternativne metode (članak 74 (3) CZU i njegove provedbene odredbe – članak 144. PUCZU-a¹⁹).
2. Cilj je ovog dokumenta je razmotriti koje bi troškove trebalo uzeti u obzir kako bi se utvrdila carinska vrijednost lovačkog trofeja alternativnom metodom.

III. Relevantne regulatorne odredbe:

Članak 74. CZU-a

Članak 144. PUCZU-a

IV. Uvodne napomene

1. Kako bi se odlučilo o postupanju s navedenim troškovima za potrebe određivanja carinske vrijednosti, potrebno je uzeti u obzir prirodu tih troškova.
2. Na temelju općenito dostupnih informacija, smatra se da možemo govoriti o različitim vrstama lovačkih naknada. Potrebno je razlikovati naknadu za lovnu dozvolu i naknadu za trofej.

---

¹⁷ Obično glava, koža, rogovi, rogovine, zubi ulovljene životinje, posebno pripremljeni za prepariranje

¹⁸ Uredba (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. listopada 2013. o Carinskom zakoniku Unije.

¹⁹ Provedbena uredba Komisije (EU) 2015/2447 od 24. studenoga 2015. o utvrđivanju detaljnih pravila za provedbu određenih odredbi Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća o Carinskom zakoniku Unije.

Naknada za lovnu dozvolu

3. Da bi mogao loviti, lovac mora dobiti **lovnu dozvolu** od zemlje u kojoj će se odvijati lov, u skladu s relevantnim nacionalnim odredbama.
4. Naknada za lovnu dozvolu mora se platiti bez obzira hoće li lovac biti u lovu uspješan ili ne. Stoga treba pretpostaviti da ne postoji izravna veza između naknade i lovačkog trofeja.

Naknada za trofej

5. Naknada za trofej je plaćanje lovca za sirovi trofej bez obzira odluči li ga lovac zadržati ili ne. Lovačka gospodarstva (opskrbljivači) također mogu zahtijevati od lovaca da plate naknade za trofeje za ranjene životinje²⁰. Iznos naknada za trofej određen je tržišnim uvjetima i razlikuje se od jednog lovačkog opskrbljivača do drugog. Iznos naknade ovisi o broju i vrsti životinja koje će se loviti.
6. Postoji izravna veza između naknade i lovačkog trofeja koji se uvozi na carinsko područje Unije. Naknada se mora platiti kada je životinja ulovljena ili ranjena. Bez plaćanja naknade uvozniku (lovcu) ne bi bilo dopušteno preuzeti sirovi trofej.

Naknade za CITES certifikate, dozvole za izvoz/uvoz i slične dokumente

7. Zakonito kretanje lovačkih trofeja preko granica moglo bi biti uvjetovano postojanjem izvoznih/uvoznih dozvola i potvrda CITES-a koje izdaju nadležna tijela u zemlji izvoza i u EU²¹. Iako se ti dokumenti odnose na određene predmete, istodobno ih je potrebno pribaviti u svakom slučaju utvrđenom važećim zakonodavstvom kako bi se ispunili zakonski uvjeti povezani s međunarodnom trgovinom lovačkim trofejima. Ciljevi ovih posebnih propisa razlikuju se od cilja odredbi posvećenih utvrđivanju carinske vrijednosti, tj. uspostave pravednog, ujednačenog i neutralnog sustava određivanja carinske vrijednosti robe za primjenu Zajedničke carinske tarife i netarifnih mjera²².
8. Nadležna tijela zemlje izvoza i zemlje uvoza obično naplaćuju pristojbe za izdavanje takvih dokumenata.
9. Ne postoji pravna osnova na temelju koje bi se takve naknade mogle smatrati troškovima povezanim s prijevozom robe koja se vrednuje jer dokumenti nisu potrebni za prijevoz robe iz zemlje izvoza u carinsko područje Unije²³.
10. Isti se pristup može primijeniti i za troškove pripreme izvozne carinske deklaracije u zemlji izvoza kod utvrđivanja carinske vrijednosti lovačkih trofeja.

---

²⁰ Na temelju Zakona o tumačenju poreza na dodanu vrijednost br. 89 iz 1991.: Br. 81 (izdanje 2) od 9. travnja 2015. od strane Južnoafričke porezne službe.

²¹ Svi relevantni pravni akti i smjernice mogu se pronaći na sljedećoj web stranici: http://ec.europa.eu/environment/cites/legislation_en.htm#chapter9

²² Vidjeti i presudu Suda EU-a donesenu u predmetu 7/83 (Ospig Textilgesellschaft KG V. Ahlers).

²³ Dva instrumenta koja je izdao CCC – Odjeljak za procjenu vrijednosti mogu biti korisna za razmatranje postupanja s različitim troškovima povezanim s uvezenom robom za potrebe određivanja carinske vrijednosti, čak i ako se instrumenti ne odnose izravno na troškove izdavanja potvrda CITES-a ili sličnih dokumenata: *Zaključak 33.: Postupanje s određenim troškovima vaganja kontejnera i Zaključak 27.: Postupanje s naknadama vezanim uz ulaznu skraćenu deklaraciju kod carinskog vrednovanja*, Compendium tekstova o carinskoj vrijednosti.

11. Zbog gore navedenih razloga takve pristojbe/troškovi ne bi trebali biti dio carinske vrijednosti za lovačke trofeje temeljene na alternativnoj metodi.

V. Zaključak

1. Trebalo bi poštovati i hijerarhiju ostalih metoda (na zahtjev uvoznika redosljed primjene članka 74 (1) točke (c) i (d) CZU može se zamijeniti) kod utvrđivanja carinske vrijednosti za lovačke trofeje. Međutim, uzimajući u obzir prirodu robe, primijenit će se alternativna metoda iz članka 74 (3) CZU-a i njegove provedbene odredbe (članak 144. PUCZU-a).
2. Uzimajući u obzir prirodu dostupnih informacija o troškovima dobivanja lovačkog trofeja, može se smatrati da će se carinska vrijednost takve pošiljke utvrditi na temelju alternativne metode uz fleksibilnu primjenu metode izračunane vrijednosti (članak 144 (1). PUCZU-a). Ako to nije moguće, carinska vrijednost lovačkog trofeja utvrđuje se na temelju informacija dostupnih u Uniji primjenom drugih odgovarajućih metoda (članak 144 (2) PUCZU-a).
3. Kao što je navedeno u točki I dokumenta, na internetu su dostupne mnoge ponude koje dolaze od lovačkih opskrbljivača. Ovaj izvor informacija se može upotrijebiti kada se primjenjuje alternativna metoda samo ako su carinska tijela uvjereni u njihovu istinitost i točnost²⁴.
4. Drugi izvor informacija koji se koristi u slučajevima u kojima se carinska vrijednost lovačkog trofeja utvrđuje alternativnom metodom mogu biti informacije o cijenama koje pružaju nacionalna udruženja lovaca, pod istim uvjetima kao što su navedeni u prethodnoj točki, u pogledu istinitosti i točnosti.
5. Kako bi se utvrdila carinska vrijednost lovačkog trofeja na temelju alternativne metode, trebalo bi uzeti u obzir sve troškove koji su izravno povezani s dobivanjem lovačkog trofeja i pripremom za izvoz na carinsko područje Unije, uglavnom:
  - naknada za trofej,
  - terenska priprema trofeja,
  - troškovi usluga zaštite i pakiranja te prepariranja,
  - troškovi medalja/drvene baze,
  - troškovi prijevoza do osiguranog objekta prije odlaska trofeja na carinsko područje EU.
6. Carinska vrijednost lovačkog trofeja utvrđena alternativnom metodom trebala bi odražavati i troškove njegova prijevoza i osiguranja, kao i troškove utovara i rukovanja povezane s prijevozom do mjesta na kojem je roba unesena na carinsko područje Unije (članak 74. (3) CZU-a, članak 71 (1) (e) CZU-a). Ostali troškovi poput smještaja lovca, obroka i putnih troškova ne bi se trebali uključivati u carinsku vrijednost.

---

²⁴ Savjetodavno mišljenje 12.3 Uporaba podataka iz stranih izvora pri primjeni članka 7. koje je izdao Tehnički odbor za carinsku vrijednost.

Komentar br. 15: Procjena vrijednosti otpada

I. Općenita opažanja

1. Otpad se obično uvozi na carinsko područje Unije kao²⁵:
  - a) otpad koji sadržava uporabljive materijale;
  - b) otpad koji će se dalje obrađivati;
  - c) otpad koji treba uništiti/neutralizirati.
2. Uvoz otpada na carinsko područje Unije obuhvaćen je općim pravilima o utvrđivanju carinske vrijednosti koja se primjenjuju u Uniji iz članaka od 69. do 76. CZU²⁶ i članaka 127. – 146. PUCZU-a²⁷. Međutim, uvoz otpada u Uniju podliježe i posebnom zakonodavstvu²⁸ koje u svakom pojedinom slučaju može utjecati na elemente koje treba uzeti u obzir pri utvrđivanju carinske vrijednosti otpada.
3. Otpad može biti predmet ugovora o kupoprodaji robe. Kada takva prodaja ispunjava sve zakonske uvjete navedene u članku 70. CZU-a, cijena plaćena ili plativa za otpad koristi se kao osnova za utvrđivanje carinske vrijednosti na temelju metode transakcijske vrijednosti (članci 70., 71. i 72. CZU-a i njihove relevantne provedbene odredbe). Otpad koji sadržava uporabljive materijale obično podliježe tim okolnostima, na primjer otpadno željezo iz treće zemlje, prodano za izvoz u Uniju na temelju ugovora o prodaji robe i pušteno u slobodni promet u Uniju kako bi se kao takvo upotrebljavalo u proizvodnji čelika.
4. Otpad koji će se dalje obrađivati ili ponovno aktivirati na carinskom području Unije (na primjer, istrošeni katalizatori uvezeni u Uniju s ciljem vađenja i prodaje vrijednih metala koje oni sadržavaju) obično se stavlja u postupak unutarnje proizvodnje²⁹. Ako se prerađeni proizvodi³⁰ dobiveni od otpada puštaju u slobodni promet na carinskom području Unije³¹, njihovu carinsku vrijednost treba utvrditi u skladu s općim pravilima o utvrđivanju carinske vrijednosti.
5. Otpad koji se uvozi na carinsko područje Unije radi uništavanja/neutraliziranja (na primjer, uništavanje opasnog otpada) obično nije predmet prodaje za izvoz u Uniju jer izvoznik uvozniku plaća usluge uništenja³².

²⁵ Vidjeti Vodič za prevoditelje o europskoj statistici o međunarodnoj trgovini robom (izdanje 2017.); stavak 141.; <https://ec.europa.eu/eurostat/web/products-manuals-and-guidelines/-7KS-02-17-333>

²⁶ Uredba (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. listopada 2013. o Carinskom zakoniku Unije

²⁷ Provedbena uredba Komisije (EU) 2015/2447 od 24. studenoga 2015. o utvrđivanju detaljnih pravila za provedbu određenih odredbi Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća o Carinskom zakoniku Unije

²⁸ <https://ec.europa.eu/environment/waste/legislation/index.htm>

²⁹ Članci 256. – 258. CZU-a

³⁰ Članak 5. stavak 30. CZU-a

³¹ Članak 215. stavak 1. CZU-a u vezi s člankom 85. stavkom 1. CZU-a

³² Vidjeti i točku VII. *Savjetodavnog mišljenja 1.1 Pojam „prodaje” u Sporazumu koji je izdao Tehnički odbor za carinsku vrijednost WCO-a*

II. Utvrđivanje carinske vrijednosti uvezenog otpada i prerađenih proizvoda dobivenih iz otpada ostalim metodama

1. U nekim slučajevima na koje se naišlo u praksi, a zbog nepostojanja prodaje za izvoz, carinska vrijednost otpada koji se uvozi na carinsko područje Unije utvrdila bi se na temelju jedne od ostalih metoda.
2. U takvim slučajevima treba se poštovati hijerarhija primjene ostalih metoda u vezi s utvrđivanjem carinske vrijednosti otpada (na zahtjev uvoznika redosljed primjene članka 74 (2) točaka (c) i (d) CZU-a može se zamijeniti).
3. Odabir odgovarajuće metode ovisit će o dostupnosti informacija potrebnih za utvrđivanje carinske vrijednosti robe.

Transakcijska vrijednost istovjetne ili slične robe (članak 74 (2) (a) i (b) CZU-a i članak 141. PU CZU)

4. Da bi se primijenila metoda transakcijske vrijednosti istovjetne/slične robe, potrebno je identificirati istovjetnu/sličnu robu prodanu za izvoz u carinsko područje Unije i izvezenu u isto ili otprilike u isto vrijeme kao i roba koja se procjenjuje, a koja bi ispunjavala uvjete zakonskih definicija istovjetne/slične robe (članak 1 (2). podstavci 4. i 14. PUCZU-a).
5. Međutim, zbog specifičnosti otpada (tj. njegove raznolikosti sastava, pomiješan je s elementima koji se ne mogu uporabiti itd.) vrlo je teško ili čak nemoguće upotrijebiti metodu transakcijske vrijednosti istovjetne/slične robe.

Deduktivna metoda (članak 74 (2) točka (c) CZU-a i članak 142. PUCZU-a)

6. Ako se carinska vrijednost ne može utvrditi na temelju prethodno navedenih dviju metoda, utvrdit će se deduktivnom metodom, kako je predviđeno u članku 142. PUCZU-a.
7. Pojmovi identična/slična roba i povezane osobe iz odredbi koje se odnose na deduktivnu metodu trebali bi se tumačiti kako su predstavljeni u članku 1 (2)., podstavcima 4. i 14. i članku 127. PUCZU-a.
8. Ponovno, zbog specifičnosti otpada kao uvezene robe, i primjena deduktivne metode utvrđivanja carinske vrijednosti podliježe određenim ograničenjima. Međutim, metoda se može koristiti u slučajevima u kojima prerađeni proizvodi dobiveni iz uvezenog otpada nisu predmet prodaje prije nego što se stave u postupak puštanja u slobodni promet. U takvim slučajevima prodajna cijena prerađenih proizvoda pri prodaji robe na carinskom području Unije na prvoj komercijalnoj razini nepovezanim osobama može biti početna točka za izračun jedinične cijene koja će se koristiti za utvrđivanje carinske vrijednosti deduktivnom metodom.

Metoda izračunane vrijednosti (članak 74 (2) točka (d) CZU-a i članak 143. PUCZU-a)

9. Metoda izračunane vrijednosti ne bi bila primjenjiva za utvrđivanje carinske vrijednosti za uvezeni otpad jer otpad nije proizveden kao takav.

Alternativna metoda (članak 74 (3) CZU-a i članak 144. PUCZU-a)

10. Uzimajući u obzir ograničenja u primjeni prethodno opisanih ostalih metoda, pri utvrđivanju carinske vrijednosti uvezenog otpada de facto bi se češće upotrebljavala alternativna metoda.
11. U skladu s člankom 74 (3). CZU, u okviru alternativne metode carinska vrijednost „...utvrđuje se na temelju dostupnih podataka na carinskom području Unije, koristeći razumna sredstva koja su u skladu s načelima i općim odredbama sljedećeg:

- (a) sporazuma o provedbi članka VII. Općeg sporazuma o carinama i trgovini;
- (b) članka VII. Općeg sporazuma o carinama i trgovini;
- (c) ovog poglavlja" [glava II. poglavlje 3. CZU-a].

12. Postoje dvije alternative u primjeni metode: 1) fleksibilna primjena ostalih metoda (članak 144 (1) PUCZU-a) ili, ako to nije moguće, 2) primjena „drugih prikladnih metoda” u skladu s člankom 144 (2) PUCZU-a.

Primjeri:

- a) Alternativna metoda može se primijeniti u slučajevima u kojima se otpad uvozi na carinsko područje Unije radi uništavanja/neutralizacije na tom području (npr. opasni/riskantni otpad), pri čemu izvoznik plaća uvozniku za ovu uslugu i nema nikakvih sekundarnih vrijednih nusproizvoda koji iz nje proizlaze. Budući da je otpad namijenjen isključivo uništavanju, a uništavanje se obavlja kao usluga koju plaća izvoznik, carinska vrijednost takvog otpada može se stoga utvrditi na temelju **simbolične vrijednosti**³³.
- b) Alternativna metoda može se primijeniti i u slučajevima u kojima se deduktivna metoda ne može primijeniti kao takva. Slučaj prikazan u Prilogu II. primjer je takve situacije.
- c) Ako je prerađena roba dobivena iz otpada proizvod (npr. metali dobiveni od istrošenih katalizatora), cijene koje kotiraju na priznatim burzama robe na carinskom području Unije mogu poslužiti kao početna točka za izračun carinske vrijednosti za tu robu prema alternativnoj metodi. Takve robne burze su trgovinske platforme na kojima trgovci prodaju i kupuju proizvode (npr. metale). Stoga se može smatrati da cijene koje kotiraju na takvim burzama odražavaju vrijednost predmetnog proizvoda u određenom trenutku.

Troškovi prijevoza i osiguranja

13. U skladu s člankom 71. (1) (e) CZU troškovi prijevoza i osiguranja robe te troškovi utovara i rukovanja povezani s prijevozom do mjesta na kojem je roba unesena na carinsko područje Unije uključuju se, po potrebi, u carinsku vrijednost na temelju metode transakcijske vrijednosti. Ukoliko se odnose na ostale metode za utvrđivanje carinske vrijednosti za uvezenu robu, odredbe članka, same po sebi nisu primjenjive. Međutim, s obzirom na to da se u skladu s carinskim zakonodavstvom Unije carinska vrijednost uvezene robe utvrđuje na temelju CIF pariteta, opće načelo u pogledu postupanja s troškovima prijevoza i osiguranja za potrebe utvrđivanja carinske vrijednosti ostaje relevantno bez obzira na primijenjenu metodu utvrđivanja vrijednosti.

Napomena: Ovaj komentar dopunjen je **Studijom primjera o primjeni alternativne metode na uvezeni otpad iz gnojiva.**

---

³³ Vidjeti Vodič za prevoditelje o europskoj statistici o međunarodnoj trgovini robom (izdanje 2017.); stavak 143.; <https://ec.europa.eu/eurostat/web/products-manuals-and-guidelines/-/KS-02-17-333>

Studija primjera – Primjena alternativne metode na uvezeni otpad iz gnojiva

I. Pozadina

Gospodarske aktivnosti u slobodnoj zoni

1. Društvo X registrirano u državi članici (DČ) pruža usluge otpreme gnojiva klijentima društva Z, registriranog u trećoj zemlji, skladištenjem i pretovarom gnojiva u okviru postupka slobodne zone na carinskom području Unije.
2. U ovom slučaju gnojiva se prevoze željeznicom u slobodnu zonu. X prekrcava robu na plovila, a zatim se roba dalje prevozi krajnjim primateljima u trećim zemljama — Z-ovim klijentima.
3. X nije uključen u ugovorne aranžmane između društva Z i njegovih klijenata u trećim zemljama. Prekrcana gnojiva ostaju u vlasništvu Z.
4. Otpad od gnojiva (različita gnojiva koja padaju na tlo tijekom prekrcanja, pomiješana s ugljenom, piljevinom i prljavštinom) nuspojava je aktivnosti koje X obavlja u slobodnoj zoni. U skladu s ugovorom između X i Z, otpad se može tretirati prema odluci X-a.
5. Iako otpad ne ispunjava kriterije i standarde izvornih gnojiva unesenih u slobodnu zonu, ipak zadržava glavna svojstva gnojiva i može se dalje upotrebljavati u poljoprivredi.

Carinjenje

6. X deklarira otpad od gnojiva za puštanje u slobodni promet na carinsko područje Unije i odmah - nakon završetka carinjenja - robu prodaje svojoj podružnici Y, koja se također nalazi u toj državi članici.
7. Cijena deklarirana u trenutku puštanja robe u slobodni promet (16,30 EUR/tona) rezultat je samostalnog izračuna društva X. Prema izjavi društva, cijena odražava izravne troškove povezane s prijevozom i prikupljanjem gnojiva, neizravne administrativne troškove, kao i planirani iznos dobiti.
8. Nakon što je kupio otpad od gnojiva, Y ne sortira, skladišti, pakira ili obrađuje robu, već ih odmah uklanja iz slobodne zone vlastitim vozilima, a zatim ih prodaje i dostavlja krajnjim kupcima (poljoprivrednim gospodarstvima).

Naknadna kontrola

9. Carinska tijela države članice provela su naknadnu kontrolu carinskih aktivnosti koje je izvršio X.
10. U okviru kontrole carinska tijela države članice utvrdila su da je preprodajna cijena otpada od gnojiva koju je odredio Y bila znatno viša od cijene po kojoj je roba nabavljena od društva X. Značajna razlika između deklarirane carinske vrijednosti otpada od gnojiva koju je deklarirao X i cijene po kojoj je društvo Y, društvo povezano s X-om, prodalo robu krajnjim kupcima odmah nakon završetka carinjenja, izazvala je opravdane sumnje u pogledu pouzdanosti deklarirane carinske vrijednosti.
11. Osim toga, carinska tijela države članice utvrdila su da otpad od gnojiva nije bio predmet prodaje za izvoz na carinsko područje EU. Uvezena roba prodana je neposredno nakon puštanja u slobodni promet. Prodaja je izvršena između povezanih društava X i Y.

12. Dva su razloga dovela u pitanje deklariranu carinsku vrijednost: jedan formalni – tj. nedostatak prodaje za izvoz u carinsko područje Unije; i drugi koji se odnosi na bit - tj. znatnu razliku između deklarirane carinske vrijednosti i preprodajne cijene otpada u Uniji.

II. Pitanje

Kako utvrditi carinsku vrijednost otpada od gnojiva u prethodno opisanom kontekstu?

III. Relevantne zakonske odredbe:

Članci 70. – 74. CZU-a

Članci 140.-144. PUCZU-a

IV. Uvodne napomene

1. U kontekstu naknadne kontrole opisane u točkama od 9 do 11, u trenutku prihvaćanja carinske deklaracije, roba (otpad od gnojiva) nije bila predmet prodaje za izvoz na carinsko područje Unije. Društva Z i X nisu bile stranke u prodaji. Pravna posljedica te činjenice bila je neprimjenjivost metode transakcijske vrijednosti kako je navedeno u članku 70. CZU-a radi utvrđivanja carinske vrijednosti robe.
2. Stoga je za utvrđivanje carinske vrijednosti trebalo primijeniti jednu od ostalih metoda utvrđivanja carinske vrijednosti, kako je definirano u članku 74. CZU-a i njegovim provedbenim odredbama u okviru PUCZU-a.

Carinska vrijednost istovjetne ili slične robe

3. Uzimajući u obzir da se otpad od gnojiva sastoji od različitih gnojiva koja su završila na tlu, s povećanim udjelom vlage, pomiješanih s nečistoćama nusproizvoda lučkih operacija u promjenjivim količinama, identifikacija istovjetnih/sličnih proizvoda, koja bi zadovoljila zahtjeve iz zakonskih definicija ta dva pojma (članak 1 (4). i 14. PUCZU-a), nije bila moguća. Iz tog razloga ni metoda transakcijske vrijednosti istovjetne robe ni metoda transakcijske vrijednosti slične robe nisu bile primjenjive za utvrđivanje carinske vrijednosti robe.

Deduktivna metoda

4. Deduktivna metoda se nije mogla primijeniti za utvrđivanje carinske vrijednosti otpada od gnojiva jer je X prodao robu svojoj podružnici Y. U skladu s člankom 74 (2) (c) CZU-a i člankom 142 (4) (b) PUCZU-a prodaja povezanim osobama ne može se uzeti u obzir za potrebe utvrđivanja carinske vrijednosti temeljem ove metode.

Metoda izračunane vrijednosti

5. Ni metoda izračunane vrijednosti nije se mogla primijeniti u ovom konkretnom slučaju jer otpad nije nastao proizvodnim postupkom (članak 74 (2) (d) CZU).

Alternativna metoda

6. Stoga je carinska vrijednost otpada od gnojiva utvrđena u skladu s alternativnom metodom iz članka 74 (3) CZU-a i njegovim provedbenim odredbama.

7. U skladu s člankom 74 (3) CZU-a, na temelju alternativne metode carinska se vrijednost utvrđuje na temelju dostupnih podataka na carinskom području Unije, koristeći razumna sredstva koja su u skladu s načelima i općim odredbama svega sljedećeg:
- (a) sporazum o provedbi članka VII. Općeg sporazuma o carinama i trgovini;
  - (b) Članak VII. Općeg sporazuma o carinama i trgovini;
  - (c) Ovo poglavlje [glava II. poglavlje 3. CZU-a].
8. Postoje dvije alternative primjene metode: 1) fleksibilna primjena prethodnih metoda (članak 144 (1) PUCZU-a) ili, kada to nije moguće, 2) primjenom drugih prikladnih metoda, u skladu s člankom 144 (2) PUCZU-a.
9. Carinska vrijednost robe utvrđena je na temelju informacija dostupnih u Uniji (članak 144 (2) PUCZU-a). Kao početna točka korištena je cijena koju je društvo Y odredilo pri prodaji otpada od gnojiva poduzećima koja nisu povezana.
- Zatim je cijena prilagođena oduzimanjem:
- uobičajenih dodataka na ime dobiti i općih troškova
  - prijevoza, osiguranja i povezanih troškova nastalih na carinskom području Unije kada je roba prevezena na poljoprivredna gospodarstva;
  - carine i ostala davanja koja se plaćaju na carinskom području Unije zbog uvoza ili prodaje robe.
- Prilagodba prodajne cijene proizlazi iz odredbi članka 142 (5) PUCZU-a. Te se odredbe odnose na deduktivnu metodu i nisu primjenjive za alternativnu metodu kao takvu.
- Međutim, u ovom slučaju cijena otpada od gnojiva u velikoj se mjeri određuje tako da se jedinična cijena za potrebe utvrđivanja carinske vrijednosti utvrđuje u okviru deduktivne metode. Stoga, kada se određuje cijena otpada od gnojiva, potrebno je primijeniti pravno načelo u pogledu prilagodbe jedinične cijene koja se primjenjuje prema deduktivnoj metodi *mutatis mutandis*.
10. Primjenom prethodno opisane metodologije carinska tijela države članice utvrdila su da carinska vrijednost otpada od gnojiva iznosi 55,25 EUR po toni.

Napomena: Ova studija slučaja nadopunjuje **komentar br. 15**

Komentar br. 16: Naknade za licencije i tantijeme – postupak vanjske proizvodnje

I. Pozadina

1. Poduzeće iz EU (Y) uvozi, a zatim distribuira rukavice sa zaštitnim znakom drugog poduzeća iz EU (X-a). X je vlasnik zaštitnog znaka. Rukavice proizvodi trgovačko društvo Z smješteno izvan Unije.
2. X i Y sklopili su **ugovor o licenciji** u skladu s kojim društvo Y (primatelj licencije) plaća društvu X (davatelj licencije) naknadu za licenciju na pravo uporabe zaštitnog znaka, izračunate kao određeni postotak kvartalne neto prodaje rukavica koje nose zaštitni znak poduzeća X. Y plaća naknade za licencije bez obzira na to odvija li se proizvodnja rukavica u EU ili izvan.
3. X odlučuje i o modelima i o materijalima za izradu rukavica. Y od X kupuje posebnu tkaninu koja se koristi za proizvodnju rukavica.
4. Nadalje, u ugovoru o licenciji izričito se upućuje na mogućnost davatelja licencije X da kontrolira proizvodno društvo Z. X pomno nadzire i kontrolira proizvodnu aktivnost preko nadzornika s kojim se Y mora savjetovati u svim aktivnostima koje Y obavlja u skladu s ugovorom o licenciji. Primatelj licencije Y, mora slijediti sve korektivne mjere koje zatraži X, inače se ugovor može raskinuti. Do raskida ugovora o licenciji može doći i u slučaju neplaćanja licencijskih naknada.
5. U skladu s ugovorom o licenciji, društvo Y dužno je obavijestiti društvo X ako namjerava promijeniti kompaniju uključenu u proizvodnju rukavica (proizvodno poduzeće Z) i proizvodnja u svakom slučaju podliježe direktivama X-a o uporabi tkanine i uporabi zaštitnog znaka.
6. Primatelj licencije Y sklopio je i **ugovor o proizvodnji** s društvom Z, poduzećem koje se nalazi u trećoj zemlji. Ugovorom o proizvodnji između primatelja licencije Y i proizvodnog poduzeća Z predviđa se da će sve proizvodne aktivnosti i uporaba zaštitnog znaka prestati nakon raskida ugovora o licenciji. Y osigurava besplatno tkaninu koja se koristi za proizvodnju rukavica Z.
7. Proizvodnja licenciranih rukavica od tkanine koju je isporučilo društvo X i koja ima carinski status robe Unije, odvija se izvan EU na temelju odobrenja za postupak vanjske proizvodnje (članak 259. CZU-a).³⁴
8. Društvo Y plaća proizvođaču Z za proizvodnju rukavica koje nose zaštitni znak X-a. Fakturirani iznos odražava troškove postupaka prerade koje je imao Z (npr. troškovi šivanja, niti, rada, općih troškova).
9. Zatim se prerađeni proizvodi – rukavice sa zaštitnim znakom od X-a – uvoze na carinsko područje Unije.

II. Pitanje

Postavlja se pitanje treba li za primjenu članka 86 (5) CZU naknade za licencije koje Y plaća X-u za pravo na uporabu zaštitnog znaka uključiti u carinsku vrijednost licenciranih rukavica.

---

³⁴ Uredba (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. listopada 2013. o Carinskom zakoniku Unije.

III. Relevantne regulatorne odredbe

Članci 70, 71 (1) (b) (i), (c) CZU

Članci 135 (1), 136 (1), (2), (4) (c) i (5) PUCZU

IV. Uvodne napomene

1. U skladu s odredbama članka 86 (5) CZU, iznos uvozne carine za prerađene proizvode koji proizlaze iz postupka vanjske proizvodnje (tj. u ovom slučaju rukavice) izračunava se na **temelju troška proizvodne radnje** koja se obavlja izvan carinskog područja Unije. „Proizvodne radnje” definirane su u članku 5 (37) CZU.
2. U skladu sa Smjernicama Komisije o primjeni postupka vanjske proizvodnje i izračunu iznosa uvozne carine u skladu s tim postupkom³⁵, **trošak proizvodne radnje koja se obavlja** izvan carinskog područja Unije upućuje na **carinsku vrijednost prerađenih proizvoda** u trenutku prihvaćanja carinske deklaracije za njihovo puštanje u slobodni promet umanjen za **statističku vrijednost odgovarajuće privremeno izvezene robe** u trenutku kada je stavljena u postupak vanjske proizvodnje.
3. Budući da je svrha ovog dokumenta procijeniti jesu li naknade za licencije koje Y plaća X-u dio **carinske vrijednosti prerađenih proizvoda**, utvrđivanje troškova proizvodne radnje za potrebe izračuna iznosa uvozne carine za te proizvode nije obuhvaćeno ovim dokumentom³⁶.

Carinska vrijednost prerađenih proizvoda

4. Budući da članak 86 (5) CZU ne upućuje na posebnu metodu određivanja vrijednosti koja se primjenjuje pri utvrđivanju carinske vrijednosti za prerađene proizvode, primjenjuju se opća zakonska pravila za utvrđivanju carinske vrijednosti, - tj. odredbe iz Glave II. Poglavlja 3. CZU (Vrijednost robe u carinske svrhe) i odredbe Glave II. poglavlja 3. PUCZU-a (Vrijednost robe za carinske svrhe).
5. Kao što je Sud Europske unije istaknuo u svojoj presudi u predmetu C - 116/12 "Christodoulou"³⁷, budući da se u skladu s carinskim odredbama o utvrđivanju carinske vrijednosti prednost daje metodi transakcijske vrijednosti i izraz "prodaja" za potrebe primjene

³⁵ Posebni postupci– glava VII. CZU-a/„Smjernice za države članice i trgovinu”:

https://ec.europa.eu/taxation_customs/customs-4/union-customs-code/ucc-guidance-documents_en

³⁶ Statistička vrijednost izvezene robe podliježe zasebnoj uredbi Unije, čija je praktična primjena šire predstavljena u dokumentu Komisije sa smjernicama EUCDM od 6. listopada 2016., TAXUD A3(2016)2696117 Doc. DIH 16/003 Final EN:

https://ec.europa.eu/taxation_customs/customs-4/union-customs-code/ucc-guidance-documents_en

³⁷ Presuda Suda (šesto vijeće) od 12. prosinca 2013., Ioannis Christodoulou i dr. protiv Elliniko Dimosio, predmet C-116/12, točke 43. – 51. (<http://curia.europa.eu/juris/liste.jsf?num=C-116/12&language=EN>)
Vidjeti i Savjetodavno mišljenje 1.1.: Pojam „prodaja” u Sporazumu koji je izdao Tehnički odbor za carinsku vrijednost WCO-a i Komentar 5.1.: Postupanje s robom vraćenom nakon privremenog izvoza radi proizvodnje, prerade ili popravka TCCV WCO-a

te metode valja široko tumačiti. Sud je presudio da se primjenjuje na „utvrđivanje carinske vrijednosti robe uvezene na temelju ugovora za koji, iako definiran kao ugovor o prodaji, proizlazi da je u stvari ugovor o obradi ili preradi“. Ovo je neovisno o tome koristi li se ili ne postupak vanjske proizvodnje za izvoz robe i uvoz proizvoda prerađenih iz te robe.

6. Kada je kupac robu isporučio proizvođaču u trećoj zemlji bez naknade i postoji cijena koju je kupac platio ili će platiti za proizvodne radnje, carinska vrijednost prerađenih proizvoda utvrđuje se u skladu s člankom 70. stavkom 1. CZU-a, koristeći metodu transakcijske vrijednosti, uz odgovarajuće prilagodbe, prema potrebi.
7. Te prilagodbe u tom slučaju uključuju onu iz članka 71 (1) (b) (i) CZU: „vrijednost materijala, sastavnih dijelova, dijelova i sličnih elemenata ugrađenih u uvezenu robu“. Ta se vrijednost određuje u skladu s člankom 135. PUCZU-a, koristeći se i Komentarem br. 1 u Compendiumu³⁸, a posebno stavcima 5 i 6.
8. U ispitanom slučaju uvoznik Y proizvođaču Z besplatno dostavlja tkaninu. Y je kupio tkaninu od davatelja licencije X. Imajući na umu odredbe članka 135 (1) PU CZU, vrijednost isporučene tkanine jednaka je kupovnoj cijeni koju Y plaća X-u.
9. Pitanje koje treba riješiti jest treba li naknade za licencije koje Y plaća X-u uključiti u carinsku vrijednost prerađenih proizvoda s obzirom na članak 71 (1) (c) CZU-a i njegove provedbene odredbe.
10. U ispitanom slučaju Y ne plaća naknade za licenciju proizvođaču rukavica, nego trećoj osobi – davatelju licencije X. U skladu s uvjetima ugovora o proizvodnji, proizvodnja licenciranih rukavica prestaje ako se raskine ugovor o licenciji. Isti se može raskinuti i u slučaju neplaćanja licencijskih naknada. Nadalje, u skladu s ugovorom o licenciji davatelj licencije upravlja kontrolom proizvodnje rukavica koja nadilazi standardnu kontrolu kvalitete³⁹.
11. Na temelju prethodno navedenih činjenica može se pretpostaviti da su zahtjevi za uključivanje naknade za licencije u carinsku vrijednost uvezene robe navedeni u članku 136. (1) i (4) (c) PUCZU ispunjeni.
12. Osim toga, iznos licencijske naknade ovisi o neto prihodu od prodaje licenciranih rukavica (članak 136 (2) PUCZU) i plaća ih Y, bez obzira na to odvija li se proizvodnja rukavica u EU-u ili u trećoj zemlji.
13. Činjenica da se X nalazi u EU nebitan je čimbenik za postupanje s naknadama za licencije za potrebe utvrđivanja carinske vrijednosti (članak 136 (5) PUCZU).
14. Ukratko, carinska vrijednost za prerađene proizvode utvrđuje se metodom transakcijske vrijednosti kako je definirano u članku 70 (1) CZU-a zajedno s člankom 71. CZU-a.

V. Zaključci

1. Uzimajući u obzir prethodno navedenu presudu donesenu u predmetu C-116/12 „Christodoulou“, ugovor o proizvodnji sklopljen između Y-a i Z-a može se smatrati kupoprodajnim ugovorom za

---

³⁸ Compendij tekstova o carinskoj vrijednosti dostupan na:

https://ec.europa.eu/taxation_customs/customs-4/union-customs-code/ucc-guidance-documents_en

³⁹ Vidjeti i *Komentar 25.1: Tantijeme i licencijske naknade za treće osobe koje je* izdao Tehnički odbor za carinski vrijednost WCO-a

potrebe utvrđivanja carinske vrijednosti za prerađene proizvode (rukavice sa zaštitnim znakom X-a).

2. Stoga se carinska vrijednost rukavica koje nose zaštitni znak od X-a utvrđuje na temelju metode transakcijske vrijednosti kako je definirano u članku 70. CZU-a zajedno s člankom 71. CZU-a. U ispitanom slučaju carinsku vrijednost koja se temelji na metodi transakcijske vrijednosti trebali bi činiti sljedeći elementi:
  - a) trošak proizvodnog procesa koja se obavlja izvan carinskog područja Unije (troškovi na računu koji je Z izdao Y-u);
  - b) kupovna cijena tkanine upotrijebljene za proizvodnju licenciranih rukavica koju Y plaća X-u;
  - c) licencijske naknade koje Y plaća X-u za pravo uporabe zaštitnog znaka;
  - d) carinska vrijednost rukavica trebala bi uključivati i troškove njihova prijevoza i osiguranja, kao i troškove utovara i rukovanja povezane s njihovim prijevozom do mjesta na kojem su unesene na carinsko područje Unije (članak 71 (1) (e) CZU).
3. Zaključak predstavljen u poglavljima 1 i 2 treba uzeti u obzir za izračun iznosa uvozne carine u skladu s odredbama članka 86 (5) CZU-a.

Komentar br. 17: Raspodjela licencijskih naknada u skladu s člankom 136(3) UCC IA

I. Pozadina

1. Tvrтка A kupuje od tvrtke L i uvozi robu u Uniju (uvezena roba). S uvezenom robom i drugim komponentama tvrtka A proizvodi u Uniji drugi proizvod (gotov proizvod) koji tvrtka A prodaje u Uniji. Glavna i ključna komponenta gotovog proizvoda je uvezena roba.
2. Na temelju ugovora o licenciji, tvrtka A dužna je tvrtki L platiti licencijsku naknadu za pravo korištenja patenata tvrtke L u proizvodnji gotovog proizvoda i njegovih komponenti. Ugovorom o licenciji predviđeno je da je tvrtka A obvezna platiti naknadu za licenciju za kupnju uvezene robe.
3. Sukladno ugovoru o licenciji, naknade za licenciju koje se plaćaju iznose 5 % ukupne prodaje gotovog proizvoda tijekom referentnog razdoblja definiranog u ugovoru.
4. Podaci relevantni za ovaj slučaj prikazani su u nastavku:

PODACI KOJI SE UPOTREBLJAVAJU ZA POTREBE IZRAČUNA			
	1. GODINA	2. GODINA	3. GODINA
Cijena plaćena za uvezenu robu	450.000	540.000	725.000
Cijena/trošak ostalih komponenti plus trošak proizvodnje nakon uvoza	150.000	180.000	175.000
Ukupni troškovi proizvodnje gotovih proizvoda	600.000	720.000	900.000
Ukupna prodaja gotovih proizvoda	1.000.000	1.200.000	1.500.000
Plaćene naknade za licenciju (5 % od ukupne prodaje gotovih proizvoda)	50.000	60.000	75.000
Ukupna prodajna marža tvrtke A za gotove proizvode	400.000	480.000	600.000
	(1.000.000 600.000)	(1.200.000 720.000)	(1.500.000 900.000)
Prodajna marža tvrtke A za uvezenu robu	300.000	360.000	483.333
	[400.000*(450.000/ 600.000)]	[480.000*(540.0 00/720.000)]	[600.000*(725.000/900. 000)]

II. Pitanje

Može li se primijeniti članak 136. stavak 3. PUCZU⁴⁰?

Ako se primjenjuje članak 136. stavak 3. PUCZU, kako odrediti „odgovarajuće usklađenje” utvrđeno u članku 136. stavku 3. PUCZU-a za predmetni slučaj?

III. Relevantne odredbe

Članak 71. stavak 1. točka (c) CZU⁴¹ i njegove provedbene odredbe u PUCZU

Članak 71. stavak 2. CZU

IV. Uvodne napomene

1. Ugovor o licenci i okolnosti prodaje uvezene robe pokazuju da su naknade za licenciju povezane s uvezenom robom i da se plaćaju kao uvjet prodaje uvezene robe⁴². Stoga se cijeni stvarno plaćenju ili plativoj za uvezenu robu u skladu s člankom 70. CZU-a dodaju naknade za licenciju u skladu s člankom 71. stavkom 1. točkom (c) CZU.
2. U skladu s člankom 136. stavkom 3. PUCZU-a: „Ako se tantijeme ili licencijske naknade djelomično odnose na robu kojoj se utvrđuje vrijednost, a djelomično na ostale sastojke ili sastavne dijelove koji su dodani robi nakon njezina uvoza, ili na radnje ili usluge nakon uvoza, provodi se odgovarajuće usklađenje.”
3. Licencijska naknada djelomično se odnosi na proizvodnju uvezene robe i djelomično na ostale proizvodne procese. Stoga se primjenjuje članak 136. stavak 3. PUCZU-a.
4. Budući da ne postoji pravna definicija pojma „odgovarajuće usklađenje”, moglo bi se razmotriti nekoliko formula kada je riječ o takvom usklađenju u ovom slučaju, kako je prikazano. Međutim, najprikladniju formulu trebalo bi odabrati na temelju njezine sveukupne usklađenosti, posebno uzimajući u obzir koja su prava dodijeljena na temelju ugovora o licenciranju⁴³ i usporedivost dostupnih podataka o vrijednosti.

A) Formula 1: (Cijena plaćena za uvezenu robu prije dodavanja naknada za tantijeme/licencije /ukupni trošak proizvodnje robe proizvedene djelomično s uvezenom robom) * plaćene licencijske naknade.

Sukladno podacima iz točke I., ova metoda daje sljedeće rezultate:

1. GODINA		2. GODINA		3. GODINA	
$(450.000/600.000) * 50.000$	37.500	$(540.000/720.000) * 60.000$	45.000	$(725.000/900.000) * 75.000$	60.417

⁴⁰ Provedbena uredba Komisije (EU) 2015/2447 od 24. studenoga 2015. o utvrđivanju detaljnih pravila za provedbu određenih odredbi Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća o Carinskom zakoniku Unije

⁴¹ Uredba (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. listopada 2013. o Carinskom zakoniku Unije

⁴² U tom pogledu, u presudi ESP-a u predmetu C-76/19 (*Curtis Balkan*), točka 51., predviđeno je da utvrđivanje odnosa između plaćenih tantijema i uvezene robe zahtijeva „uzimanje u obzir svih relevantnih čimbenika, posebno pravnih i činjeničnih odnosa između uključenih osoba”.

⁴³ Komentar br. 3: Učestalost tantijema i licencijskih naknada u carinskoj vrijednosti, stavak 8., Zbirka tekstova o carinskoj vrijednosti, izdanje 2022. (odjeljak C). Dostupno na: https://ec.europa.eu/taxation_customs/customs-4/union-customs-code/ucc-guidance-documents_en

Komentari

- a) Ugovor o licenci tvrтки A omogućuje se korištenje patenata koji se odnose na proizvodnju gotovih proizvoda i njihovih komponenti. Stoga su podaci o ukupnim troškovima proizvodnje primjerena osnova za određivanje udjela licencijske naknade koji se odnosi na uvezenu robu.
- b) Ova formula se temelji na dva koncepta koja su izravno usporediva, a to su cijena plaćena za uvezenu robu (prije dodavanja licencijskih naknada) i ukupni troškovi proizvodnje.
- c) Budući da se uvezena roba upotrebljavala u fazi proizvodnje, moguće je pretpostaviti da bi se „odgovarajući iznos” licencijskih naknada koje treba uključiti u carinsku vrijednost uvezene robe trebao temeljiti na omjeru cijene plaćene za uvezenu robu i ukupnih troškova proizvodnje, unatoč činjenici da se plaćaju kao određeni postotak ukupne prodaje gotovih proizvoda.
- d) Nadalje, formula je lako primjenjiva.

B) Formula 2: [(Cijena plaćena za uvezenu robu prije dodavanja licencijskih naknada + ukupna prodajna marža tvrтки A)/ukupna prodaja gotovih proizvoda] *plaćene licencijske naknade.

Sukladno podacima iz točke I, ova metoda daje sljedeće rezultate:

1. GODINA		2. GODINA		3. GODINA	
$[(450.000+400.000)/1.000.000]*50.000$	42.500	$[(540.000+ 480.000)/1.200.000]* 60.000$	51.000	$[(725.000 + 600.000)/1.500.000]] * 75.000$	66.250

Komentari

U formuli se upotrebljavaju koncepti koji nisu usporedivi – cijena plaćena za uvezenu robu i ukupna prodajna marža tvrтки A; pretpostavlja se da je ukupna prodajna marža ostvarena pri prodaji gotovih proizvoda povezana samo s uvezenom robom.

C) Formula 3: (Cijena plaćena za uvezenu robu prije dodavanja licencijskih naknada/ukupna prodaja gotovih proizvoda) * plaćene naknade

Sukladno podacima iz točke I, ova metoda daje sljedeće rezultate:

1. GODINA		2. GODINA		3. GODINA	
$(450.000/1.000.000) *50.000$	22.500	$(540.000/1.200.000) * 60.000$	27.000	$(725.000/1.500.000) * 75.000$	36.250

Komentari

U formuli se upotrebljavaju koncepti koji nisu usporedivi – cijena plaćena za uvezenu robu i ukupna prodaja gotovih proizvoda.

V. Zaključak

1. U ovom slučaju Carinska Stručna Skupina – Odjel za carinsku vrijednost složila se da izračun proveden u skladu s prethodno prikazanom formulom 1 ispunjava zahtjeve za odgovarajuću prilagodbu u skladu s člankom 136. stavkom 3. PUCZU-a. S druge strane, formula 1 prikladna je za izračun „odgovarajućeg usklađenja” u skladu s člankom 136. stavkom 3. PU CZU, sa stajališta dosljednosti i praktičnosti.
2. Formule 2 i 3 nisu prikladne za odgovarajuće usklađenje sukladno članku 136. stavku 3. PUCZU-a u ovom slučaju.

VI. Dodatne napomene

1. Članak 136. stavak 3. PU CZU primjenjuje se samo u situacijama u kojima se naknade za tantijeme ili licencije djelomično odnose na uvezenu robu, a djelomično na ostale sastojke ili komponente koji su dodani robi nakon uvoza (npr. novi se proizvodi proizvode od uvezene robe i komponenti dodanih uvezenoj robi tijekom proizvodnog postupka u Uniji) ili na aktivnosti ili usluge nakon uvoza (npr. tehnička pomoć u područjima upravljanja, administracije, marketinga, računovodstva).
2. U članku 136. stavku 3. PU CZU pretpostavlja se da su uvjeti utvrđeni u članku 71. stavku 1. točki (c) CZU ispunjeni čak i ako su naknade za tantijeme ili licencije samo djelomično povezane s robom koja se vrednuje⁴⁴. Međutim, treba naglasiti da činjenica da su naknade za tantijeme ili licencije samo djelomično povezane s uvezenom robom ne utječe na primjenu članka 71. stavka 1. točke (c) CZU da naknade za tantijeme ili licencije koje treba uključiti u carinsku vrijednost robe koja se procjenjuje:
  - (i) moraju biti povezani s uvezenom robom,
  - (ii) plaćaju se kao uvjet prodaje robe koja se vrednuje, i
  - (iii) ne smiju biti uključeni u stvarno plaćenu ili plativu cijenu za robu.
3. U tom slučaju potrebno je izvršiti odgovarajuću prilagodbu kako bi se taj dio naknada za tantijeme ili licencije koje se odnose samo na uvezenu robu odvojio od ukupnog iznosa naknada za tantijeme ili licencijske naknade koje plaća kupac robe koja se vrednuje.
4. Ne postoji pravna definicija pojma odgovarajuće usklađenje na koju se odnose odredbe članka 136. stavka 3. PUCZU. Međutim, budući da su same odredbe provedbena pravila za članak 71. stavak 1. točku (c) CZU, i odredbe članka 71. stavka 2. CZU razmatrat će se također kada se u određenom slučaju treba utvrditi odgovarajuće usklađenje.
5. U skladu s člankom 71. stavkom 2. CZU „Stvarno plaćena ili plativa cijena uvećava se (...)samo na temelju objektivnih i mjerljivih podataka”. Suprotno, ako takvi objektivni i mjerljivi podaci ne postoje te se zapravo ne mogu pravilno dodati stvarno plaćenju ili plativoj cijeni za robu koja se vrednuje, metoda transakcijske vrijednosti neće se primjenjivati⁴⁵.
6. Stoga bi se usklađivanje u skladu s člankom 136. stavkom 3. PU CZU smatralo primjereno samo ako se temelji na objektivnim i mjerljivim podacima.

---

⁴⁴ Presuda ESP donesena u predmetu C-173/15 (*GE Healthcare GmbH*), odlomak 1. izreke presude

⁴⁵ Vidjeti napomenu uz članak 71. stavak 2. CZU u Zbirci tekstova o carinskoj vrijednosti (odjeljak B: Napomene za carinsku vrijednost (WTO Sporazum o carinskoj vrijednosti), izdanje 2022. Dostupno na: https://ec.europa.eu/taxation_customs/customs-4/union-customs-code/ucc-guidance-documents_en

7. Osim toga, trebalo bi istaknuti da se u carinskim odredbama Unije koristi pojam „općeprihvaćena računovodstvena načela” kako je definirano u članku 1. stavku 20. DU CZU-a⁴⁶. „>Općeprihvaćena računovodstvena načela<< znači načela koja su priznata ili imaju stvarnu službenu potporu u zemlji u određenom vremenskom razdoblju s obzirom na to koje ekonomske izvore i obveze bi trebalo bilježiti kao aktivu i pasivu, zatim koje promjene aktive i pasive bi trebalo bilježiti, kako bi trebalo određivati aktivu i pasivu i njihove promjene, koje informacije bi trebalo objavljivati i na koji način te kakva bi se financijska izvješća trebala pripremati”.
8. U ovom slučaju podaci korišteni za izračun iznosa licencijske naknade koji treba uključiti u carinsku vrijednost uvezene robe potječu iz računovodstva uvoznika. Ti podaci koji se koriste za izračun licencijskih naknada koje se odnose na robu koja se vrednuje moraju se pripremiti na način koji je u skladu s financijskim standardima koji se primjenjuju u zemlji uvoza. Ako podaci ispunjavaju takve računovodstvene zahtjeve, mogu se smatrati i objektivnima i mjerljivima.
9. Razmatrani slučaj pokazuje da, osim zahtjeva da podaci budu objektivni i mjerljivi, njihova uporaba uzima u obzir koncepte koji su usporedivi i homogeni. Odnos između licencijskih naknada i robe koja će se vrednovati može se utvrditi i razmatranjem „što u stvari primatelj licencije dobiva u zamjenu za plaćanje”⁴⁷. Kako bi se postiglo zajedničko razumijevanje pravilnog načina takvog usklađivanja, „posebno je poželjno konzultacija između uvoznika i carinskih tijela”⁴⁸.
10. Ukratko, kako bi se u carinsku vrijednost uvezene robe uključile tantijeme, u mjeri u kojoj te tantijeme već nisu uključene u stvarno plaćenu ili plativu cijenu za robu, one se moraju odnositi na tu robu i kupac ih mora platiti kao uvjet prodaje robe. Ti uvjeti također moraju biti ispunjeni ako su tantijeme samo djelomično povezane s uvezenom robom.
11. Nakon što se ispune uvjeti za uključivanje tantijema u carinsku vrijednost, sljedeći korak bit će pronalaženje odgovarajuće metode za raspodjelu naknada za tantijeme na temelju općeprihvaćenih računovodstvenih načela. Na odabir metode utjecat će okolnosti u vezi s prodajom robe koja se procjenjuje i provodit će se od slučaja do slučaja.

---

⁴⁶ Delegirana uredba Komisije (EU) 2015/2446 od 28. srpnja 2015. o dopuni Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća o detaljnim pravilima koja se odnose na pojedine odredbe Carinskog zakonika Unije. U WTO Sporazumu o carinskoj vrijednosti navodi se da u primjeni ovog Sporazuma carinska će se služba svake članice dosljedno služiti podacima i obavijestima pripremljenima u skladu s općeprihvaćenim računovodstvenim načelima u zemlji primjerenim članku o kojemu se radi (vidjeti Dodatak I. Sporazumu, Opću napomenu, Uporabu općeprihvaćenih računovodstvenih načela).

⁴⁷ Komentar br. 3: Učestalost tantijema i licencijskih naknada u carinskoj vrijednosti, Zbirka tekstova o carinskoj vrijednosti, izdanje 2022. (odjeljak C). Dostupno na: https://ec.europa.eu/taxation_customs/customs-4/union-customs-code/ucc-guidance-documents_en

⁴⁸ Ibidem

Komentar br. 18: Vrednovanje žetvenog sjemena. Utvrđivanje vrijednosti pomoćnih sredstava sukladno članku 71 (1) (b) (i) CZU

Pozadina

1. Dobavljač sjemena uvozi **žetveno sjeme** od tvrtke uzgajivača sjemena koje se nalazi u trećoj zemlji i deklarira ga za puštanje u slobodni promet na carinskom području Unije.
2. Žetveno sjeme rezultat je umnožavanja **osnovnog sjemena** koje uvoznik besplatno isporučuje tvrtki koja uzgaja sjeme radi proizvodnje uvezene robe u povoljnijim vremenskim uvjetima. Tvrtka za uzgoj sjemena naplaćuje određenu naknadu za svoju uslugu i u tom pogledu izdaje račun dobavljaču sjemena.
3. Proizvodnja osnovnog sjemena odvija se na carinskom području Unije i sastoji se od nekoliko faza, kako slijedi:
  - a) Dobavljač sjemena razvija predosnovno sjeme u istraživačkim laboratorijima i na poljima u Uniji. Predosnovno sjeme dobiva se **procesom istraživanja i razvoja (R&D)** i korištenjem licencirane germplazme⁴⁹ za koju dobavljač sjemena plaća licencijske **naknade** davatelju licencije. Istraživanje i razvoj mogu iznositi više od 15% godišnjeg prometa dobavljača sjemena.
  - b) Zatim EU uzgajivači sjemena predosnovno sjeme umnožavaju kako bi se dobilo osnovno sjeme. Dobavljač sjemena plaća naknade za uslugu uzgajivačima iz EU-a. Naknade obuhvaćaju, među ostalim, troškove povezane s pripremom zemljišta za sadnju sjemena, gnojibom, navodnjavanjem i žetvom.

Pitanja

1. Koju bi metodu vrednovanja trebalo primijeniti za utvrđivanje carinske vrijednosti žetvenog sjemena pri uvozu na carinsko područje Unije?
2. Pod uvjetom da je metoda transakcijske vrijednosti primjenjiva u ovom slučaju, kako bi trebalo vrednovati osnovno sjeme koje je dano besplatno za uzgajivaču sjemena?

Relevantne zakonske odredbe

Članak 70. i članak 71. stavak 1. točka (b) podtočka i. CZU⁵⁰

Članak 135. stavak 1. PUCZU-a⁵¹

---

⁴⁹ Germplazma je zaštićena patentima ili vlasničkim certifikatima o zaštiti biljnih sorti (COV)

⁵⁰ Uredba (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. listopada 2013. o Carinskom zakoniku Unije

⁵¹ Provedbena uredba Komisije (EU) 2015/2447 od 24. studenoga 2015. o utvrđivanju detaljnih pravila za provedbu određenih odredbi Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća o Carinskom zakoniku Unije

Preliminarna opažanja

Metoda utvrđivanja vrijednosti

1. Prvo pitanje koje treba razmotriti jest metoda kojom će se utvrditi carinska vrijednost žetvenog sjemena.
2. Treba podsjetiti da sporazum o primjeni članka VII. Općeg sporazuma o carini i trgovini (u daljnjem tekstu Sporazum) ne sadrži definiciju „prodaje”. Međutim, u Savjetodavnom mišljenju 1.1 – Pojam „prodaja” u Sporazumu, koji je izdao Tehnički odbor za carinsku vrijednost WCO-a (dalje u tekstu TCCV), propisuje se da se „(...) sukladno osnovnim namjerama Sporazuma da transakcijsku vrijednost uvezene robe treba koristiti u najvećoj mogućoj mjeri za potrebe utvrđivanja carinske vrijednosti, jednoobraznost objašnjenja i primjenu moguće je postići dajući pojmu “prodaja” najširi smisao (...)”.
3. Taj se pristup odražava u presudi Europskog suda pravde (dalje u tekstu „ESP”) u predmetu C/116/12 „Christodoulou”. Sud je u presudi istaknuo da, s obzirom na to da se prema carinskim odredbama za utvrđivanje carinske vrijednosti prioritet daje metodi transakcijske vrijednosti, pojam „prodaja” za potrebe primjene te metode treba široko tumačiti. Sud je presudio da se primjenjuje na „(...) određivanje carinske vrijednosti robe uvezene na temelju ugovora za koji, iako definiran kao ugovor o prodaji, proizlazi u stvari da je ugovor o obradi ili preradi”. S obzirom na prethodno navedeno, također treba imati na umu da pri utvrđivanju carinske vrijednosti metodom transakcijske vrijednosti, članke 70. i 71. CZU-a treba tumačiti zajedno.
4. Iz prethodno navedenog može se zaključiti da ako je kupac besplatno isporučio robu proizvođaču u trećoj zemlji i ako postoji cijena koju je platio ili će platiti kupac za postupak prerade koji se odvijao u trećoj zemlji, carinska vrijednost proizvoda koji proizlaze iz postupka prerade određuje se metodom transakcijske vrijednosti, uz odgovarajuću prilagodbu, prema potrebi.
5. Ista načela primjenjiva su na predmetni slučaj. Carinska vrijednost uvezenog žetvenog sjemena utvrđuje se metodom transakcijske vrijednosti, uzimajući u obzir prilagodbe relevantne za slučaj kako je definirano u članku 71. CZU.

Kategorizacija pomoćnih sredstava koju pruža dobavljač sjemena

6. Osnovno sjeme je temeljni sjemenski materijal (opipljiv), koji se koristi kako bi se proizvelo žetveno sjeme. U predmetu C-116/89, „BayWa AG protiv Hauptzollamt Weiden”, sličan predmetu o kojem raspravljamo, ESP je presudio da bi osnovno sjeme trebalo kategorizirati sukladno članku 71. stavak 1. točka (b) podtočka (i) CZU, koji obuhvaća „materijale, sastavne dijelove, dijelove i slične elemente ugrađene u uvezenu robu”.
7. Za razliku od pomoćnih sredstava iz članka 71. stavak 1. točka (b) podtočka (iv) CZU, pomoćna sredstva kategorizirana sukladno članku 71. stavak 1. točka (b) podtočka (i) CZU moraju se dodati carinskoj vrijednosti bez obzira na to jesu li proizvedeni u Uniji ili ne.

Utvrđivanje vrijednosti osnovnog sjemena sukladno članku 71. stavak 1. točka (b) podtočka (i) CZU

8. Prema činjeničnom stanju, osnovno sjeme razvijeno je iz predosnovnog sjemena koje se isporučuje uzgajivačima u EU radi umnožavanja sjemena prije izvoza u treću zemlju kako bi se proizvela uvezena roba (žetveno sjeme) u povoljnim vremenskim uvjetima. Osnovno sjeme dobiveno je kao rezultat aktivnosti istraživanja i razvoja koje poduzima dobavljač sjemena i

korištenjem licencirane germplazme za koju dobavljač sjemena plaća licencijske naknade davatelju licencije.

9. Istraživanje i razvoj, koje poduzima dobavljač sjemena, ne pruža se izravno tvrtki koja uzgaja sjeme u trećoj zemlji. Naime, ulaganja u istraživanje i razvoj omogućuju stvaranje temeljnog sjemenskog materijala u obliku predosnovnog sjemena s genetskim potencijalom, koji se stavlja na raspolaganje uzgajivačima u EU-a kako bi razvili osnovno sjeme, a potom i za proizvodnju uvezenog žetvenog sjemena. Genetski materijal se prenosi kroz sjeme na svakom koraku proizvodnje. Stoga je proces istraživanja i razvoja već uključen kada se pomoćno sredstvo (osnovno sjeme) dostavlja tvrtki koja uzgaja sjeme u trećoj zemlji kako bi se proizvelo žetveno sjeme.
10. Vrijednost osnovnog sjemena utvrđuje se sukladno članku 135. stavak 1. PU CZU. U skladu s ovim člankom vrijednost pomoćnih sredstava je ili trošak njezina stjecanja ili trošak njezine proizvodnje, prema potrebi.
11. Kako bi se utvrdila vrijednost pomoćnog sredstva, trebalo bi uzeti u obzir i vrijednost nematerijalnih elemenata potrebnih za izradu pomoćnog sredstva. Iako se, s obzirom na članak 71. stavak 1. točka (b) podtočka (iv) CZU, vrijednost inženjerstva, razvoja, umjetničkih radova, projektnih radova te planova i skica dodaje cijeni je stvarno plaćenju ili plativoj za uvezenu robu samo ako su navedene aktivnosti poduzete izvan Unije i ako su potrebne za proizvodnju uvezene robe, u *Komentaru 18.1. – Odnos članka 8. stavka 1. točka (b) podtočka (ii) i članka 8. stavak 1. točka (b) podtočka (iv)*⁵² TCCV se slaže da „Struktura odredaba o pomoćnim sredstvima predviđa da je svaka kategorija samostalna, a to daje dodatnu težinu podržavanju zaključka kako ne treba isključiti nijedan trošak u vezi s elementima navedenim u članku 8.1. točki (b) podtočka (iv). S obzirom na gore navedeno, vrijednost elemenata spomenutih u članku 8. stavak 1. točka (b) podtočki (ii) uključivala bi vrijednost ugrađenih dizajnerskih poslova (čak i ako je taj posao obavljen u zemlji uvoza) kao dijela troškova nabave ili proizvodnje” (istaknuto). Osim toga, TCCV u *Komentaru 24.1 – Određivanje vrijednosti pomoćnih sredstava prema članku 8.1. (b) Sporazuma*⁵³ ističe da bi se „(...) gdje pomoćna sredstva proizvodi uvoznik ili osoba povezana s njim, njihova vrijednost će se izračunati uključujući sve elemente korištene za njihovu proizvodnju”. Nadalje, u presudi donesenoj u predmetu C- 509/19, „BMW Bayerische Motorenwerke AG”, ESP je presudio da se „članak 71. stavak 1. točka (b) podtočka (i). Carinskog zakonika, koji obuhvaća „materijale, sastavne dijelove, dijelove i slične elemente ugrađene u uvezenu robu” ne može tumačiti na način da isključuje nematerijalnu robu” (odlomak 19. presude).
12. Isti bi se pristup trebao primjenjivati na pomoćna sredstva prema članku 71. stavak 1. točka (b) podtočka (i) CZU. To znači da bi se u predmetnom slučaju vrijednost istraživanja i razvoja korištena za proizvodnju osnovnog sjemena na carinskom području Unije trebala odražavati u vrijednosti pomoćnih sredstava, a time i u vrijednosti uvezenog žetvenog sjemena.
13. Međutim, treba imati na umu da se za potrebe izračuna vrijednosti pomoćnih sredstava uzimaju u obzir samo troškovi istraživanja i razvoja koji se mogu povezati s proizvodnjom i prodajom žetvenog sjemena. Drugim riječima, samo troškovi istraživanja i razvoja u vezi s

---

⁵² U skladu s carinskim zakonodavstvom Unije članak 71. stavak 1. točka (b) podtočka (ii) CZU istovjetan je članku 8.1. točki (b) podtočki ii Sporazuma i članak 71. stavak 1. točka (b) podtočka (iv) CZU-a istovjetan je članku 8.1. točki (b) podtočki iv Sporazuma.

⁵³ U skladu s carinskim zakonodavstvom Unije članak 71. stavak 1. točka (b) CZU istovjetan je članku 8. stavku 1. točki (b) Sporazuma

predosnovnim sjemenom trebali bi biti dio vrijednosti tog pomoćnog sredstva za potrebe utvrđivanja carinske vrijednosti žetvenog sjemena.

14. Licencijske naknade koje dobavljač sjemena plaća davatelju licencije za pravo korištenja licencirane germplazme u postupku proizvodnje predosnovnog sjemena čine dio vrijednosti pomoćnih sredstava (osnovno sjeme). Pravo korištenja licencirane germplazma bilo je ključno za stvaranje pomoćnog sredstva. Bez plaćanja licencijskih naknada, dobavljač sjemena ne bi imao pristup zaštićenoj germplazmi koja je potrebna za proizvodnju predosnovnog sjemena, a time i osnovnog sjemena⁵⁴.
15. Treba naglasiti da su licencijske naknade o kojima se raspravlja dio vrijednosti pomoćnih sredstava, a ne uvezene robe, te se stoga ne razmatraju u skladu s člankom 71. stavak 1. točkom (c) CZU.
16. Naknade koje dobavljač sjemena plaća uzgajivačima iz EU za umnožavanje predosnovnog sjemena na carinskom području Unije, kao i svi drugi troškovi izravno povezani s proizvodnjom osnovnog sjemena na carinskom području Unije, trebali bi se odražavati u vrijednosti pomoćnog sredstva.
17. U ovom slučaju, podaci korišteni za izračun vrijednosti pomoćnog sredstva koje se odražava u carinskoj vrijednosti uvezenog žetvenog sjemena potječu iz računovodstva uvoznika, bankovnih prijenosa ili bilo koje druge dokumentacije o plaćanjima za pomoćna sredstva. Sukladno jednom od općih pravila kojim se utvrđuje carinska vrijednost, izraženo u članku 71. stavak 2. CZU, „Stvarno plaćena ili plativa cijena uvećava se prema stavku 1. samo na temelju objektivnih i mjerljivih podataka”. Podaci koji se koriste kod utvrđivanja carinske vrijednosti moraju biti pripremljeni u skladu s financijskim standardima koji se primjenjuju u zemlji uvoza na temelju općeprihvaćenih računovodstvenih načela kako su definirana u članku 1. stavak 20. DUCZU-a⁵⁵.

Zaključak

1. Uzimajući u obzir prethodno navedenu presudu donesenu u predmetu C-116/12 „Christodoulou”, ugovor o proizvodnji sklopljen između dobavljača sjemena u Uniji (uvoznik) i uzgajivača sjemena u trećoj zemlji (izvoznik) može se smatrati kupoprodajnim ugovorom za potrebe utvrđivanja carinske vrijednosti žetvenog sjemena.
2. Iz prethodno navedenog razloga, carinska vrijednost žetvenog sjemena utvrđuje se metodom transakcijske vrijednosti kako je definirano u članku 70. CZU zajedno s člankom 71. CZU. U predmetnom slučaju carinska vrijednost koja se temelji na metodi transakcijske vrijednosti trebala bi uključivati sljedeće elemente:
  - a) trošak umnožavanja osnovnog sjemena radi dobivanja žetvenog sjemena obavljen izvan carinskog područja Unije (troškovi su izraženi na računu koji je uzgajivač izdao dobavljaču sjemena);

⁵⁴ Vidjeti i presudu Suda ESP donesenu u predmetu BayWa AG (C-116/89), odlomci 15. – 18.

⁵⁵ Člankom 1. stavkom 20. DU CZU propisano je: „;općeprihvaćena računovodstvena načela’ znači načela koja su priznata ili imaju stvarnu službenu potporu u zemlji u određenom vremenskom razdoblju s obzirom na to koje ekonomske izvore i obveze bi trebalo bilježiti kao aktivu i pasivu, zatim koje promjene aktive i pasive bi trebalo bilježiti, kako bi trebalo određivati aktivu, pasivu i njihove promjene, koje informacije bi trebalo objavljivati i na koji način te kakva bi se financijske izvješća trebala pripremati”; Deleagirana uredba Komisije (EU) 2015/2446 od 28. srpnja 2015. o dopuni Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća o detaljnim pravilima koja se odnose na pojedine odredbe Carinskog zakonika Unije

b) vrijednost osnovnog sjemena sukladno članku 71. stavak 1. točka (b) podtočka (i) CZU (koja se sastoji od istraživanja i razvoja povezanih s proizvodom; naknade za licenciju; naknade za umnožavanje predosnovnog sjemena i drugih troškova izravno povezanih s proizvodnjom osnovnog sjemena na carinskom području Unije);

c) troškovi prijevoza i osiguranja žetvenog sjemena te troškovi utovara i rukovanja povezani s prijevozom do mjesta na kojem je roba unesena na carinsko područje Unije (članak 71. stavak 1. točka (e) CZU).

Strojni prijevod

ODJELJAK D: ZAKLJUČCI ODBORA ZA CARINSKI ZAKONIK I CARINSKE STRUČNE SKUPINE (ODJEL ZA VRIJEDNOST)

Napomena: Instrumenti ovog odjeljka ne predstavljaju pravno obvezujuće akte već su objašnjavajuće prirode. Svrha je osigurati zajedničko razumijevanje i za carinska tijela i za gospodarske subjekte te osigurati alate za olakšavanje ispravne i usklađene primjene u državama članicama.

Zakonske odredbe carinskog zakonodavstva imaju prednost nad sadržajem ovih instrumenata i uvijek se valja s njima posavjetovati. Autentični tekstovi pravnih odredbi EU-a jesu oni objavljeni u Službenom listu Europske unije

Zaključak br. 1: Izbrisan

Strojni prijevod

Zaključak br. 2: Izbrisan

Strojni prijevod

Zaključak br. 3: Inženjerstvo, razvoj, umjetnički rad i dizajn izrađeni u Uniji

Činjenice

Automobili proizvedeni u trećoj zemlji od strane tvrtke X u multinacionalnoj grupi prodaju se tvrtki Y u Uniji koja pripada istoj grupi. Inženjerstvo, razvoj i dizajn provodi se u Uniji od strane Y koji je također osigurao i sve potrebne planove za proizvodnju automobila. Troškovi ove operacije naplaćeni su tvrtki X, koja ih uključuje u cijenu automobila prilikom prodaje. Na tu cijenu ne utječe odnos između dviju tvrtki.

Y smatra da se cijene fakturirane od X mogu prihvatiti kao osnova za određivanje vrijednosti, uz odbitak na osnovu članka 71(1)(b)(iv) Zakonika, u pogledu troškova istraživanja i razvoja izrađenih u Uniji, kada su ti troškovi uključeni u stvarno plaćenu ili plativu cijenu, ali mogu se prikazati odvojeno.

Mišljenje Odbora

Članak 71. Zakonika odnosi se samo na stavke koje se dodaju stvarno plaćenju ili plativoj cijeni uvezene robe. Stavke koje ne bi trebale biti uključene u carinsku vrijednost opisane su u članku 72. Zakonika. U gore prikazanom slučaju carinska vrijednost određuje se korištenjem transakcijske vrijednosti iz članka 70. Zakonika, a prema trenutačnim međunarodnim odredbama i odredbama EU-a za njih nije predviđen odbitak.

Zaključak br. 4: Troškovi za radnje koje se poduzimaju nakon uvoza

Činjenice

Tvrtka X u trećoj zemlji prodaje dijapozitive filmova tvrtki Y u Uniji. Kada se roba pusti u slobodan promet, Y dostavlja Carini dvije fakture, od kojih jedna pokazuje cijenu filmova, a druga pokazuje troškove razvijanja i uokvirivanja filmova. Oba fakturirana iznosa plaćaju se X-u, ali se razvijanje i uokvirivanje izvodi tek nakon što su filmovi ispucani od strane konačnog kupca. Ovaj rad obavlja tvrtka Z na temelju posebnog ugovora s X.

U trenutku puštanja u slobodan promet nije poznato u kojoj zemlji će se odvijati razvijanje i uokvirivanje, jer to ovisi o tome kojem odjelu za razvijanje tvrtke Z će konačni kupac poslati film.

Mišljenje Odbora

U skladu s člankom 72(b) Zakonika, carinska vrijednost ne uključuje troškove izgradnje, podizanja, sklapanja, održavanja ili tehničke pomoći, koji su poduzeti nakon uvoza.

Prethodno opisani troškovi razvijanja i uokvirivanja smatraju se troškovima obuhvaćenima gore navedenim člankom. Stoga se carinska vrijednost određuje na temelju stvarno plaćene ili plative cijene za neispucane filmove, bez uključivanja troškova razvijanja i uokvirivanja.

Zaključak br. 5: Uvozi od strane podružnica

Činjenice

Roba koju proizvodi tvrtka X u trećoj zemlji uvozi se u Uniju putem njezine podružnice, X-Europe, koja se ne može smatrati izdvojenom pravnom osobom.

Aktivnosti tvrtke X-Europe obuhvaćaju dobivanje narudžbi od nepovezanih kupaca, carinjenje uvezene robe, fakturiranje robe kupcima i upravljanje malim zalihama koje proizlaze iz viškova.

Za računovodstvene svrhe, X fakturira robu svojoj podružnici na temelju transferne cijene koja predstavlja trošak proizvodnje. Roba se prodaje europskim kupcima prije ili nakon puštanja u slobodan promet. Cijene koje je X-Europa fakturirala svojim kupcima razlikuju se od onih koje im je fakturirala tvrtka X jer uključuju trgovačku maržu, carinske pristojbe i druge troškove, kao što su troškovi prijevoza i s time povezani troškovi.

Mišljenje Odbora

Budući da prodaja nužno podrazumijeva transakciju između dvije različite osobe, isporuka u X-Europu predstavlja samo prijenos robe između dva dijela iste pravne osobe.

Posljedično, ako se roba prodaje nepovezanim kupcima prije puštanja u slobodan promet, carinska vrijednost mora se temeljiti na stvarno plaćenju ili plativoj cijeni koju ti kupci stvarno plaćaju, u skladu s člankom 70. Zakonika, isključujući carinske pristojbe, troškove prijevoza unutar EU i s time povezane troškove.

Međutim, budući da roba koju je uvezla X-Europa na skladište nije predmet prodaje, članak 70. nije primjenjiv te se carinska vrijednost utvrđuje drugim metodama prema redosljedu sukladno članku 74. Zakonika..

Zaključak br. 6: Podjela troškova prijevoza za robu koja se prevozi željeznicom

Činjenice

Uvoznik kupuje robu u trećoj zemlji i šalje ju željeznicom na carinsko područje Unije. U trenutku puštanja u slobodan promet uvoznik podnosi tovarni list zajedno s računom za robu. U skladu s međunarodnim konvencijama o željezničkom prijevozu, troškovi prijevoza u ovoj pošiljci su podijeljeni na dva iznosa, od kojih prvi pokriva prijevoz od mjesta polaska do "tariff connecting point", a druga pokriva prijevoz od te točke do mjesta odredišta.

U ovom konkretnom slučaju, "tariff connecting point", odgovara mjestu gdje je prijeđena kopnena granica carinskog teritorija Unije i ne podudara se s mjestom na kojem se nalazi carinarnica prvog ulaska. Kod deklariranja podataka koji se odnose na carinsku vrijednost uvoznik deklarira troškove prijevoza do "tariff connecting point".

Mišljenje Odbora

Radi pojednostavnjenja i u skladu s komercijalnom praksom, raspodjela prijevoznih troškova prikazanih u tovarnom listu može se prihvatiti u svrhu određivanja carinske vrijednosti. Stoga se troškovi prijevoza koji se odnose na prijevoz između "tariff connecting point" i mjesta na kojem se nalazi carinarnica ulaska u Uniju mogu zanemariti.

Zaključak br. 7: Troškovi zračnog prijevoza povezani s nekomercijalnim uvozom

Činjenice

Pojedinac kupuje glazbeni instrument u trećoj zemlji i šalje ga avionom u Uniju. Na temelju činjenice da je uvoz za nekomercijalnu svrhu, uvoznik traži da se troškovi prijevoza ne dodaju u stvarno plaćenu cijenu uvezene robe.

Mišljenje Odbora

U svrhu određivanja carinske vrijednosti, odredbe EU-a o troškovima prijevoza ne prave opću razliku između poslovanja komercijalne prirode i one nekomercijalne prirode.

U ovom slučaju, primjenjuje se članak 71(1)(e) Zakonika, i troškovi zračnog prijevoza određeni u skladu s pravilima i postotcima utvrđenima u Prilogu 23-01 PU CZU moraju se uključiti u carinsku vrijednost.

Strojni prijevod

Zaključak br. 8: Naknade za zračni prijevoz

Činjenice

Tvrtka Y u Uniji kupuje robu od tvrtke X s poslovnim nastanom u trećoj zemlji. Roba se prodaje po paritetu FOB i prevozi u Uniju zračnim putem kao "charges collect" pošiljka.

Uz prodajni račun, Y podnosi Carini zračni tovarni list koji prikazuje naknade za zračni prijevoz izražene u valuti zemlje izvoznice. Zrakoplovni prijevoznik odgovoran za naplatu troškova prijevoza pretvara taj iznos u valutu države članice uvoznice i nameće pristojbu u iznosu od 5% troškova zračnog prijevoza za naplatu naknade od primatelja.

Mišljenje Odbora

Naknada od 5 % za usluge koje pruža zračni prijevoznik nije obuhvaćena elementima navedenima u članku 71(1)(e) Zakonika. Slijedom toga, primjenom 3. stavka istog članka naknada se ne smije dodavati stvarno plaćenju ili plativoj cijeni za uvezenu robu.

Strojini prijevoza

Zaključak br. 9: Raspodjela troškova prijevoza

Činjenice

Pošiljka pokvarljive robe dostavlja se na konsignaciji od strane X s poslovnim nastanom u trećoj zemlji tvrtki Y u Uniji. Roba se prodaje na aukciji za 15.000 U.A. nepovezanom kupcu. Ukupni troškovi prijevoza kamionom iznose 11,000 U.A. Ovi se troškovi smatraju uobičajenima za potrebe članka 142(5) PU CZU.

Udaljenost obuhvaćena unutar Unije čini samo 5 % ukupne udaljenosti, ali izjava koju prilaže deklarant pripisuje 80 % ukupnih troškova prijevoza toj udaljenosti.

Carinska vrijednost ne može se, u konkretnom slučaju, odrediti temeljem odredbi članka 70. CZU-a, jer ne postoji relevantna prodaja između X i Y u stvarnom vremenu za vrednovanje. Informacije potrebne za primjenu članaka 74(2)(a) ili (b) CZU-a nisu dostupne.

Mišljenje Odbora

Kako bi se utvrdila carinska vrijednost u skladu s člankom 74.(2)(c) CZU, cijena od 15.000 U.A. za robu mora se, između ostalog, smanjiti za uobičajene troškove prijevoza i osiguranja nastale unutar Unije, odnosno u ovom slučaju za 5% od 11.000 U.A. plaćenih za ukupan prijevoz. Izmišljene i nerealne raspodjele u teretnici ne treba uzeti u obzir.

Zaključak br. 10: Izbrisano

Strojni prijevod

Zaključak br. 11: Kupnja izvoznih kvota – tekstilni proizvodi

Činjenice

Tekstilne proizvode prodaje tvrtka X osnovana u trećoj zemlji tvrtki Y u Uniji. Ti su proizvodi proizvedeni u toj trećoj zemlji, koja je potpisala bilateralni sporazum o tekstilu s Unijom. Svrha sporazuma je nametnuti godišnje kvote putem izvoznih dozvola za isporuku tekstilnih proizvoda kupcima Unije; nositelji kvote, međutim, mogu svoje pravo na kvote prenijeti, u cijelosti ili djelomično, na druge osobe i primiti isplatu od njih za preneseno pravo.

X je iscrpio vlastitu kvotu i kako bi izvezao robu, X ili Y kupuje potrebno pravo na kvote od treće osobe koja nije povezana s X. Kada je X stekao pravo, naplaćuje od Y-a plaćeni iznos i prikazuje ga odvojeno; kada Y kupuje pravo na kvote stavlja ga bez naknade na raspolaganje X-u.

Pitanje

Je li isplata za kvotu dio stvarno plaćene ili plative cijene kako je navedeno u članku 70. Zakonika?

Mišljenje Odbora

Kvota, koje su prenosive, same po sebi imaju vrijednost neovisno o vrijednosti tekstila na koji se odnose; i, u ovom slučaju, Y snosi dodatni trošak nastao zbog stjecanju prava na kvote, bilo da je sam kupio ili je nadoknadio X-u za to. U tim se okolnostima takvi dodatni propisno dokazani troškovi ne mogu smatrati dijelom stvarno plaćene ili plative cijene za predmetnu robu. Na zahtjev je potrebno dokazati vrstu (vlastita kvota ili kvota treće strane) i iznos povezanih plaćanja.

Zaključak br. 12: Carinska vrijednost uzoraka u zračnom prijevozu

Činjenice

Komercijalni uzorci uvoze se u Uniju od strane Y zračnim prijevozom. Y plaća za proizvode po jediničnoj cijeni od 5 U.A. na FOB paritetu. Troškovi prijevoza do mjesta ulaska u carinsko područje Unije iznose 50 U.A. po uzorku. U trenutku uvoza Y traži od Carine da uzme u obzir teoretske troškove za pomorski prijevoz umjesto stvarno nastalih troškova prijevoza.

Mišljenje Odbora

Budući da članak 71(1)(e) Zakonika ne predviđa uzimanje u obzir izmišljenih troškova prijevoza, carinska vrijednost mora se utvrditi tako da se cijeni od 5 U.A. dodaju troškovi prijevoza od 50 U.A. po uzorku koji su stvarno nastali.

Strojni prijevoz

Zaključak br. 13: Troškovi alata

Činjenice

Tvrtka X, osnovana u trećoj zemlji, proizvodi i prodaje kasetofone kompaniji Y, koja je osnovana na području Unije. Tvrtka Y, koja nije povezana s prodavateljem, pušta kasetofone u slobodan promet.

Kako bi poboljšao izgled tih kompleta, koji su standardni proizvodni predmeti, proizvođač koristi posebne alate koje je dizajnirao kupac, ali ih u trećoj zemlji proizvodi tvrtka X. Ti alati nisu namijenjeni za uvoz na područje Unije.

Prilikom uvoza jedne pošiljke kompleta uvoznik prilaže dva računa:

- kupoprodajni račun za pošiljku,
- račun koji predstavlja ukupne troškove izrade alata.

Deklarirana carinska vrijednost je ukupan iznos dvaju računa, uvoznik je odabrao raspodijeliti troškove alata na jednu pošiljku.

Mišljenje Odbora

U navedenim okolnostima, s obzirom da vrijednost alata nije uključena u cijenu plaćenu ili plativu za uvezenu robu, potrebno ju je dodati toj cijeni sukladno članku 71(1)(b)(ii) Zakonika jer je kupac izravno ili neizravno besplatno isporučio alat za korištenje u proizvodnji i prodaji za izvoz uvezene robe (tj. ne razlikuje se od kupnje alata od drugog prodavatelja). Moguća je raspodjela ukupnih troškova alata na prvu pošiljku robe.

Zaključak br. 14: Uvozi preko ugovornih agenata

Činjenice

Kupac Y, koji je osnovan na carinskom području Unije, uvozi velike količine različite robe od različitih proizvođača/dobavljača s Dalekog Istoka. Za potrebe istraživanja tržišta, ispitivanja i zastupanja na Dalekom Istoku, kupac Y koristi usluge agenta X, koji, između ostalog, djeluje u ime kupca Y kad je riječ o kupnji i isporuci robe koju treba vrednovati. U zamjenu za svoje usluge, agent X dobiva od kupca kupovnu proviziju. Iznos i način plaćanja kupovne provizije i odgovornosti agenta propisani su "ugovorom o zastupanju" sklopljenim između X i Y. Prema ugovoru:

- (a) Agent X prima narudžbe od kupca Y gdje su navedeni opis robe, cijena, rok isporuke i uvjete isporuke, zajedno s ostalim dokumentima; osim toga, kupac često navodi određenog proizvođača/dobavljača;
- (b) On prosljeđuje te narudžbe, ponekad u svoje ime, proizvođaču/dobavljaču i šalje kupcu Y potvrdu o narudžbi, u nekim slučajevima prosljeđivanjem ovjerene potvrde proizvođača/dobavljača;
- (c) U pravilu, proizvođač/dobavljač otprema robu do luke u zemlji izvoznici, gdje se dokumenti predaju agentu X;
- (d) Agent X fakturira kupcu Y cijenu plaćenu proizvođaču/dobavljaču za robu i dogovorenu proviziju koja je prikazana zasebno.

Kada se roba deklarira za puštanje u slobodan promet, kupac Y deklarira tu cijenu robe u svrhu utvrđivanja carinske vrijednosti i podnosi fakturu izdanu od agenta X. Naknada koju je kupac Y platio agentu X kao kupovnu proviziju nije deklarirana kao dio carinske vrijednosti.

Kupac Y je voljan i spreman, na zahtjev carinskih tijela, dostaviti dokaze u obliku ugovora o zastupanju, svojih narudžbenica, potvrde o narudžbi, korespondenciju s agentom X, evidencije o plaćanju i druge popratne dokumente da je carinska vrijednost deklarirana u propisanom i pravilnom obliku. U odgovarajućim okolnostima, kupac Y također može na zahtjev carinskih tijela predočiti račune proizvođača/dobavljača te korespondenciju između potonjeg i agenta X.

Mišljenje Odbora

Ako je cijena plaćena proizvođaču/dobavljaču osnova za transakcijsku vrijednost iz članka 70. Zakonika, deklarant, u skladu s člankom 145 PU CZU, dužan je carinskim tijelima dostaviti račun koji izdaje proizvođač/dobavljač.

Međutim, s obzirom na prethodno navedene činjenice, carinska tijela mogu prihvatiti račun (bez kupovne provizije) izdan od agenta X, uz mogućnost provjere računa.

Zaključak br. 15: Naknade za kvote zatražene u vezi s certifikatima o autentičnosti

Činjenice

Tvrtka X, klaonica s poslovnim nastanom u trećoj zemlji, prodaje meso određene kvalitete tvrtki Y u Uniji. Meso se uvozi na temelju bilateralnog sporazumom između Unije i treće zemlje kojim se predviđa uvoz bez uvoznih pristojbi fiksnih kvota takvog mesa. Kvotom se upravlja tako što zemlja izvoznica izdaje certifikate o autentičnosti (a Unija izdaje uvozne dozvole). Certifikati o autentičnosti izdaju se klaonicama razmjerno količini prodanog mesa u okviru kvote u prethodnoj godini. X ne plaća za dobivanje takvih certifikata. Certifikati se ne mogu prenijeti odvojeno u drugu klaonicu. Mogu se dodijeliti samo za posebne pošiljke mesa namijenjene izvozu u Uniju. X naplaćuje cijenu za meso. Za certifikat se naplaćuje poseban iznos. Oba ova iznosa pripadaju izravno ili neizravno X-u.

Pitanje

Uključuje li transakcijska vrijednost mesa naknadu utvrđenu za certifikat o autentičnosti?

Mišljenje Odbora

Certifikat o autentičnosti, nije prenosiv, i ne može se odvojiti od mesa koje prati i isto tako sam po sebi nema vrijednost neovisnu o vrijednosti mesa; također, iznos koji se fakturira za certifikat izravno ili neizravno pripada X-u. Certifikatom se ne može trgovati zasebno, a u ovom slučaju kupac ne nadoknađuje X-u izdatke za stjecanje certifikata. U stvari, iznos koji se naplaćuje za certifikat je čista dobit za X.

Iz tih razloga iznos koji je fakturiran za certifikat mora se smatrati dijelom ukupno plaćene ili plative cijene za uvezene proizvode i treba biti uključen u carinsku vrijednost te robe u skladu s člankom 70. CZU-a.

Zaključak br. 16: Utvrđivanje vrijednosti robe prodane preko podružnice deduktivnom metodom

Činjenice

Tvrtka X s poslovnim nastanom u trećoj zemlji ima podružnicu B u državi članici putem koje prodaje plastični pribor za pisanje nepovezanim kupcima u Uniji.

B nema zasebni pravni identitet, ali trguje kao da je zasebna tvrtka. Ima vlastiti proračun, vodi zasebne račune i odgovorna je za razvoj poslovanja vlastitim marketinškim i prodajnim snagama.

B ne kupuje robu, ali nakon što je primi od X, B je pušta u slobodan promet i pohranjuje u svojim prostorijama.

Carinska vrijednost za istu ili sličnu robu koja se prodaje za izvoz u Uniju ne može se utvrditi.

B tvrdi da bi carinsku vrijednost trebalo utvrditi u skladu s člankom 74(2)(c) Zakonika, posebno što se stvarna dobit i opći troškovi mogu odbiti od propisno utvrđene prodajne cijene.

Mišljenje Odbora

Ukoliko se carinska vrijednost ne može utvrditi na temelju članaka 70 ili 74(2) (a) i (b) Zakonika, bilo bi primjereno vrijednost robe utvrditi u skladu s odredbama članka 74 (2)(c). U svjetlu gore navedenih činjenica, B prodaje uvezenu robu za X unutar Unije. Sukladno tome, prema odredbama članka 74(2)(c) može se dopustiti odbitak iznosa koji predstavlja dobit i opće troškove tvrtke B u pogledu prodaje te robe, pod uvjetom da su oni u skladu s podacima uobičajenim u prodaji robe u Uniji istog razreda ili vrste.

Slijedom toga, carinska vrijednost bi se trebala temeljiti na jediničnoj cijeni utvrđenoj na temelju odredbi članka 74(2)(c), uz odbitke predviđene člankom 142(5) PU CZU.

Zaključak br. 17: Prednost prema deduktivnoj metodi

Činjenice

Tvrtka X uvezla je u Uniju na konsignaciju robu proizvedenu u trećoj zemlji.

Budući da roba nije bila predmet prodaje u trenutku puštanja u slobodan promet, njezina se carinska vrijednost nije mogla utvrditi na temelju članka 70 Zakonika. Također, u to vrijeme nisu bili dostupni podaci za utvrđivanje carinske vrijednosti u skladu s člankom 74(2)(a) do (c) Zakonika; ali je tvrtka X, ipak, ukazala na to da u dogledno vrijeme želi koristiti članak 74(2)(c) u određivanju carinske vrijednosti robe. U tim okolnostima bilo je potrebno odgoditi konačno određivanje carinske vrijednosti.

Roba je prodana u roku od tjedan dana nakon uvoza. Nakon prodaje i u svrhu konačnog utvrđivanja njezine carinske vrijednosti, tvrtka X deklarira carinsku vrijednost na temelju jedinične cijene slične uvezene robe prodane u Uniji od trenutka uvoza njegove robe.

Pitanje

Ima li tvrtka X, u svrhu primjene članka 74(2)(c), izbor između jedinične cijene po kojoj je uvezena roba prodana i jedinične cijene po kojoj se prodaje slična uvezena roba?

Mišljenje Odbora

U ovom slučaju, jedinična cijena po kojoj se roba koja se vrednuje prodaje u Uniji poznata je u trenutku ili približno u trenutku njezina uvoza, kao i jedinična cijena po kojoj se istovjetna ili slična uvezena roba tako prodaje. S obzirom na hijerarhijsku prirodu sustava vrednovanja, jedinična cijena robe koja se vrednuje ima prednost pred jediničnom cijenom istovjetne ili slične uvezene robe u svrhu konačnog određivanja carinske vrijednosti sukladno članku 74(2)(c).

Zaključak br. 18: Naknada za dangubninu

Činjenice

Uvoznik Y u Uniji ima naknadu za dangubninu u vezi s robom koju deklarira za puštanje u slobodan promet. Troškovi su nastali zbog kašnjenja kako u utovaru robe u zemlji izvoza tako i istovaru na carinskom području Unije.

Pitanja

Treba li takve troškove uključiti u carinsku vrijednost robe? Ako da, treba li ih uključiti bez obzira na to gdje su nastali?

Mišljenje Odbora

Budući da se naknade za dangubninu plaćaju prijevozničkoj tvrtki u vezi s korištenjem prijevoznog sredstva, one se smatraju dijelom troškova prijevoza prema članku 71(1)(e) Zakonika.

Primjena te odredbe ograničena je na troškove nastale prije dolaska robe na mjesto ulaska na carinsko područje Unije. Posljedično, naknade za dangubninu vezane uz kašnjenja koje se događaju prije ulaska na carinsko područje Unije moraju se uključiti u carinsku vrijednost robe. S druge strane, naknade za dangubninu koje se odnose na kašnjenje koje nastaju nakon tog ulaska ne uključuju se u carinsku vrijednost robe, pod uvjetom da su ispunjeni uvjeti propisani člankom 72(a) Zakonika.

Zaključak br. 19: Izbrisano

Strojni prijevod

Zaključak br. 20: Izbrisano

Strojni prijevod

Zaključak br. 21: Naknade za testiranje

Činjenice

Uvoznik X izvozi silikonske kalupe povezanoj tvrtki Y u zemlji A za montažu u poluvodičke uređaje u okviru procesa vanjske proizvodnje. Silikonske kalupe prodaje tvrtka X tvrtki Y prema ugovoru o prodaji i otkupu. Nakon obrade, tvrtka Y fakturira i naplaćuje tvrtki X troškove nastale u preradi uvećane za troškove obrade silikonskog kalupa. Zatim, tvrtka X organizira testiranje prerađene robe od strane povezanoj tvrtke Z u zemlji B. Nakon što je provedeno testiranje, tvrtka Z naplaćuje tvrtki X nastale troškove. Testirana roba koja zadovoljava propisane standarde tada se uvozi u EU od strane tvrtke X. Nezadovoljavajuća roba se otpisuje u zemlji B.

Uvoznik je izjavio da je proizvodnja poluvodičkih uređaja višeprocena i da je uobičajeno u trgovini da se procesi provode zasebno i na različitim lokacijama, ponekad od povezanih tvrtki, a ponekad od nepovezanih tvrtki. Nadalje, u svakoj fazi proizvodnje, ponovljena testiranja su uobičajena. U ovom slučaju, izrađivač kalupa elektronički testira silikonske kalupe prije otpreme u zemlju A, a prerađenu robu vizualno testira montažer u zemlji A. U zemlji B prerađena roba se ponovno vizualno i elektronički testira pomoću opreme visoke vrijednosti.

Pitanja

Uključuje li se naknada za testiranje u zemlji B u carinsku vrijednost budući da je testiranje sastavni dio obrade?

Alternativno, da li se naknada za testiranje u zemlji B isključuje iz carinske vrijednosti jer je testiranje aktivnost koju kupac ostvaruje za svoj račun nakon kupnje robe, ali prije uvoza?

Mišljenje Odbora

Testiranje je dio procesa potrebnog za proizvodnju predmetne vrste robe. Ovo testiranje je neophodno kako bi se osiguralo da roba bude funkcionalna i da ispunjava važeće specifikacije. Dakle, roba koja se vrednuje je testirana roba, a carinska vrijednost utvrđuje se u skladu s člankom 70. Zakonika na temelju naknade za testiranje uvećane za troškove isporučenog materijala iz članka 71(1)(b)(i) koji uključuju i troškove obrade i za troškove dostave do carinskog područja EU iz članka 71(1)(e)

Zaključak br. 22: Izbrisano

Strojni prijevod

Zaključak br. 23: Izbrisano

Strojni prijevod

Zaključak br. 24: Izbrisano

Strojni prijevod

Zaključak br. 25: Izbrisano

Strojni prijevod

Zaključak br. 26: Softver i povezana tehnologija: postupanje prema članku 71(1)(b) Carinskog zakonika Unije (CZU)

Predmet:

Ovo se pitanje odnosi na postupak utvrđivanja carinske vrijednosti softvera/tehnologije, koju kupac uvezene robe stavlja na raspolaganje proizvođaču, besplatno, za korištenje u vezi proizvodnje i prodaje uvezene robe.

A Definicija slučaja i postavljeno pitanje:

U slučajevima koji se razmatraju, softver/tehnologija se razvija/proizvodi u Uniji i dostupna je proizvođaču uvezene robe. Softver/tehnologija se isporučuje uglavnom putem interneta ili putem medija za pohranu podataka.

Ti softveri/tehnologije sadržane u uvezenoj robi nužne su ili za operativnost robe ili za poboljšanje njihova rada.

Često, roba je već opremljena u proizvodnom procesu sa softverom/tehnologijama (npr. u području automobilske ili popratne automobilske industrije), koji su pušteni i dostupni samo na zahtjev kupca u kasnijoj fazi koristeći postupak kodiranja (npr. predinstalirana navigacijska oprema, dnevna svjetla, mjerač vanjske temperature ili veći performansi motora u automobilu).

B Primjena članka 71(1) (b) Zakonika

Softver/tehnologija bez sumnje predstavlja nematerijalna pomoćna sredstva koja se moraju uzeti u obzir ako se roba vrednuje u skladu s metodom transakcijske vrijednosti. Osnovno pitanje je treba li se softver/tehnologija koji se koristi u proizvodnji uvezene robe tretirati u skladu s člankom 71 (1)(b)(i) ili (iv) CZU.

Članak 71(1)(b)(i): Obuhvaća materijale, sastavne dijelove, dijelove i slične predmete ugrađene u uvezenu robu.

Članak 71(1)(b)(iv): Obuhvaća inženjerstvo, razvoj, umjetnički rad i planove i skice izrađene izvan Unije i nužne za proizvodnju uvezene robe.

Ako softver/tehnologija potpada u podtočku (i), vrijednost takvog softvera dio je carinske vrijednosti jer u slučaju njegove proizvodnje u Uniji nema izuzeća. S druge strane, ako softver/tehnologija potpada u podtočku (iv), vrijednost softvera razvijenog u EU-u nije uključena u carinsku vrijednost.

Mišljenje glavnog odvjetnika u slučaju Compaq C-306/04 korisno je razmotriti u ovom kontekstu. Odvjetnik je napravio razliku između:

1. „Nematerijalne komponente” ugrađene u uvezenu robu koje nisu nužno potrebne za proizvodnju robe, ali su sastavni dio krajnjeg proizvoda, poboljšavaju njegove sposobnosti ili čak dodaju novu funkcionalnost i time značajno pridonosi vrijednosti uvezene robe (članak 71(1)(b)(i) CZU),

i
2. “intelektualna pomoćna sredstva” (patent, dizajni, modeli itd.) koji su potrebni za proizvodni proces robe (članak 71(1)(b)(iv) CZU)

C Zaključak:

1) Nematerijalne komponente koje su ugrađene u uvezenu robu radi njezine operabilnosti, nisu potrebne za proizvodnju uvezene robe. Ove nematerijalne komponente su, međutim, sastavni dio konačnog proizvoda, budući da su povezane s njim ili njegovim dijelom, omogućuju njegovu operabilnost ili ga poboljšavaju. Nadalje, dodaju novi funkcionalni karakter i time značajno doprinose vrijednosti uvezene robe.

Takva nematerijalna pomoćna sredstva potpadaju u članak 71(1)(b)(i) CZU.

2) S druge strane, postoje nematerijalna pomoćna sredstva (npr. softver/tehnologije), koje kupac stavlja na raspolaganje za potrebe proizvodnje uvezene robe. Drugim riječima, one su neophodan dio proizvodnog procesa robe. Primjeri uključuju know-how proizvodnju (patentirano ili ne patentirano) ili dizajn.

Takva nematerijalna pomoćna sredstva potpadaju u članak 71(1)(b)(iv) CZU.

Strojni prijevod

Zaključak br. 27: postupanje s naknadama vezanim uz ulaznu skraćenu deklaraciju kod carinskog vrednovanja

1. Pozadina:

U skladu s odredbama članaka 127. – 130. CZU-a, prije nego što se roba unese na područje EU-a, informacije prije dolaska moraju se dostaviti carinskim tijelima u obliku uvozne skraćene deklaracije (USD).

Takvu deklaraciju, koja se traži uglavnom radi potreba sigurnosti i zaštite, kreira prijevoznik elektroničkim putem i podnosi je u prvom carinskom uredu ulaska robe na carinsko područje Unije. Regulatornim odredbama predviđaju se podaci koje se uključuje u USD, kao i za rokovi za njezino podnošenje, ovisno o vrsti i prijevoznim sredstvima koja se koriste.

Postavljeno pitanje odnosi se na troškove koje su uveli špediteri – a snose ih uvoznici – kako bi se uskladili s novim odredbama, a **posebno treba li takve naknade smatrati dijelom carinske vrijednosti robe.**

Konačno, treba napomenuti da je to vrlo značajno jer je, prema najnovijim dostupnim statističkim podacima, u prvom tromjesečju 2011. u cijeloj EU-u podneseno oko 10 milijuna USD-a.

2. Komentari i razmatranja:

1. Prema članku 71(1)(e) CZU-a, pri utvrđivanju carinske vrijednosti, cijeni stvarno plaćenju ili plativoj za uvezenu robu dodaju se, između ostalog:

- i) troškovi prijevoza i osiguranja uvezene robe, i
- ii) troškovi utovara i rukovanja povezani s prijevozom uvezene robe.

Treba uzeti u obzir se i troškove prijevoza i troškove utovara, samo za dio takvih troškova nastalih do unošenja robe u carinsko područje Unije.

2. Što se tiče potonjeg aspekta, budući da se USD mora podnijeti prije dolaska u ulazni carinski ured u Uniji, zahtjev je ispunjen i treba se smatrati da su troškovi nastali prije nego što roba bude unesena na teritorij Unije.

3. Stoga se je potrebno analizu usmjeriti na prirodu tih troškova, odnosno treba li ih smatrati “troškovima prijevoza” ili “troškovima utovara i rukovanja povezanih s prijevozom uvezene robe”.

4. Troškovi povezani s USD-om ne mogu se smatrati troškovima prijevoza (i/ili osiguranja) pri uobičajenom korištenju takvih izraza, jer se odnose na obvezu prijevoznika da carinskim tijelima EU-a dostavi skup podataka za potrebe analize rizika. U nekim slučajevima (tj. za kontejnerski prijevoz u pomorskom prometu), USD se dostavlja čak i prije utovara robe za polazak. Nadalje, ako USD nije podnesena u zadanim vremenskim rokovima, može se dostaviti čak i nakon što roba bude podnesena carini od strane osobe koja je unijela robu ili preuzela odgovornost za prijevoz robe (naravno u tom slučaju primjenjuju se kazne).

5. Iz istih razloga te se naknade ne mogu smatrati dodatnim troškovima koji se odnose na troškove utovara i rukovanja.

3. Zaključak:

Posljedično, a uzimajući u obzir odredbe trećeg stavka članka 71. Zakonika, **pristojbe i naknade koje se odnose na ulaznu skraćenu deklaraciju nisu dio carinske vrijednosti.**

Ako, međutim, troškovi prijevoza uključuju takve naknade, ali visina takvih naknada nije navedena ili istaknuta, onda se one mogu uzeti samo kao dio troškova prijevoza.

Strojni prijevod

Zaključak br. 28: Proizvodni inputi pod točkama (ii) i (iv) članka 71(1)(b) Carinskog zakonika Unije

1. Općenito:

Ova se dokumentacija odnosi na pitanje primjene članka 71 (1) (b) u vezi s isporukom dizajna i povezanih podataka za potrebe proizvodnje tekstila.

Jedno je pitanje trebaju li se u carinsku vrijednosti robe uključiti proizvodi CAD (računalno potpomognuti dizajn) programa koji se koriste u tekstilnoj industriji i koje kupac uvozne robe dostavlja bez naknade proizvođaču za uporabu u vezi s proizvodnjom i prodajom uvezene robe.

U predmetnim se slučajevima programi CAD-a upotrebljavaju za proizvodnju predložaka u EU, koje se zatim šalju proizvođačima u trećim zemljama. To se radi putem e-maila.

Pitanja:

Treba li predloške gledati kao:

“proizvodno sredstvo” pomoćna sredstva prema članku 71(1)(b)(ii) CZU-a,

ili

“intelektualna pomoćna sredstva” i nacрте prema članku 71(1)(b)(iv) CZU-a.

Shematski opis slučaja naveden je u Prilogu 1.

2. Opis slučaja

Kupac robe koja se uvozi u EU koristi CAD (računalno potpomognuti dizajn) program za dizajniranje odjeće (tekstila). Ovi računalni programi koriste se za izradu predložaka za proizvodnju tekstila u trećim zemljama. Predlošci se dostavljaju besplatno od strane kupca tekstila proizvođaču u trećoj zemlji i šalju se elektroničkim putem (e-mail).

Datoteku koja sadrži predloške otvara proizvođač na računalu, i printa slike na papiru pomoću plotera^{56,57}. Papirnatu mrežu s predloškom zatim proizvođač polaže izravno na slojeve tkanine te se zatim reže tkanina. Proizvođač ne provodi nijednu drugu operaciju koristeći predloške.

Nejasno je jesu li predlošci poslani elektroničkom poštom “proizvodno pomoćno sredstvo” iz članka 71(1)(b)(ii) CZU-a ili “intelektualna” pomoćna sredstva iz članka 71(1) (b)(iv) CZU-a.

3. Procjena slučaja

Pravna osnova

---

⁵⁶ Napomena: Da je kupac izradio predloške izravno na papiru, a zatim ih isporučio proizvođaču/prodavaču, rezultat bi bio jasan. Gledali bi se kao pomoćna sredstva u smislu članka 71 (b)(ii) i njihova bi se vrijednost dodala carinskoj vrijednosti.

⁵⁷ Ploter je stroj koji proizvodi dizajne, koristeći računalni program

Članak 70(1) CZU-a propisuje da je carinska vrijednost uvezene robe transakcijska vrijednost, odnosno cijena koja je stvarno plaćena ili plativa za robu prilikom prodaje za izvoz na carinski teritorij Unije prilagođena, prema potrebi, u skladu s člankom 71. CZU-a. U predmetnom slučaju relevantne odredbe o prilagodbi nalaze se u članku 71(1)(b)(ii) ili (iv) Zakonika.

Prilikom određivanja carinske vrijednosti prema članku 70. CZU-a, cijena koja je stvarno plaćena ili plativa za uvezenu robu mora uključivati vrijednost, po potrebi raspodijeljenu:

- alata, matrica, kalupa i sličnih elemenata koji su korišteni u proizvodnji uvezene robe (članak 71(1)(b)(ii) CZU-a)

i

- Inženjeringa, razvoja, umjetničkih djela, dizajnerskih radova te planova i skica izrađene izvan Unije (članak 71(1)(b)(ii) CZU-a)

Vrijednost takve robe/usluge treba dodati kada ih kupac izravno ili neizravno isporučuje besplatno ili po sniženoj cijeni za korištenje u vezi s proizvodnjom i prodajom za izvoz uvezene robe, u mjeri u kojoj njihova vrijednost nije uključena u cijenu stvarno plaćenu ili plativu.

Analiza carinskog vrednovanja

Input u proizvodni proces koji uključuje ili pruža uslugu, a nije matrica, kalup ili sličan element, u načelu ne predstavlja pomoćna sredstva u smislu članka 71(1)(b)(ii).

Međutim, takav doprinos proizvodnom procesu može predstavljati "intelektualno" pomoćno sredstvo u smislu članka 71(1)(b)(iv).

U predmetnom slučaju, datoteka s predlošcima je otvorena i predlošci se ispisuju na ravan papir pomoću plotera. Proizvođač uvezene robe nema potrebe pružati daljnji intelektualni doprinos. Predlošci poslani elektroničkim putem mogu se koristiti izravno za proizvodnju uvezene robe. U ovom slučaju, predložak se koristi za rezanje komada tkanine.

Ti bi se predlošci (uzorci) stoga mogli smatrati pomoćnim sredstvom iz članka 71(1)(b)(ii) Zakonika.

4. Komentari

Općenito

Pomoćna sredstva opisana u članku 71(1)(b) Zakonika posebne su kategorije pomoćnih sredstava. Općenito, četiri kategorije pomoćnih sredstava su relativno dobro opisane i moguće ih je razlikovati, jednu od druge. Međutim, dok su prva, druga i treća kategorija pomoćnih sredstava relativno dobro definirane, četvrta kategorija pomoćnih sredstava relativno je nedefinirana i nejasna.

Problem s ovom 4. kategorijom je što nema poveznice s proizvodnim procesom u odnosu na gotove proizvode. Jedini uvjet koji treba ispuniti je da je takvo pomoćno sredstvo "potrebno za proizvodnju uvezene robe".

Stoga, dok su ovo pomoćno sredstvo opisano u smislu dizajna, crteža, planova ili umjetničkog rada itd., ne postoje zahtjevi ili uvjeti o tome kako se primjenjuje ili koristi. Međutim, korištenje umjetničkog rada, dizajna, inženjerstva itd. obično zahtijeva posredne tehnologije i različita načine kopiranja, ili transformacije, kako bi se pridonijelo proizvodnji robe.

Specifični slučaj

U ovom slučaju, resursi koji se daju proizvođaču sastoje se od elektroničke datoteke koja sadrži detaljne upute za izradu predložaka, kao dio procesa proizvodnje odjeće (tekstila).

Iako je, analogno tome, moguće povezati ovaj input i fizičke funkcije koje obavljaju alati navedeni u drugoj kategoriji pomoćnih sredstava, također je moguće uzeti u obzir da taj input pruža usluge (tzv. "intelektualna pomoćna sredstva") naznačene u 4. kategoriji pomoćnih sredstava (članak 71.(b)(iv).

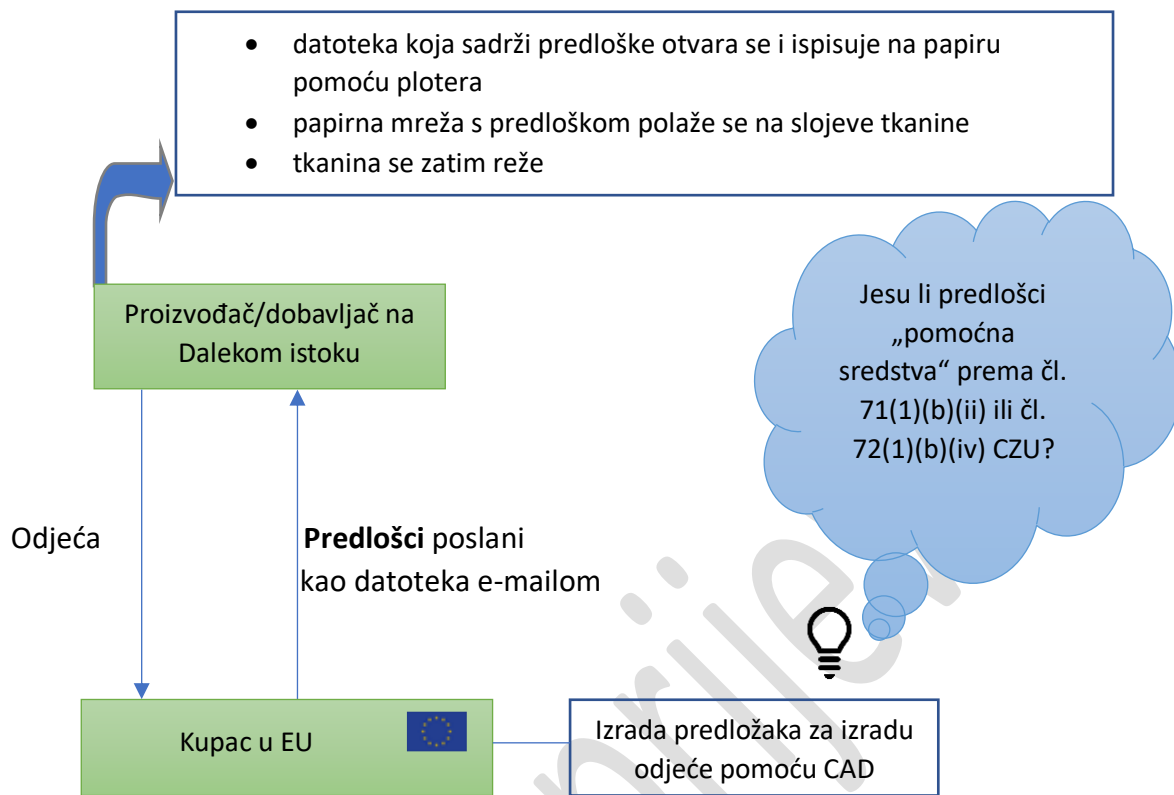
Potencijalno preklapanje između različitih kategorija pomoćnih sredstava sve je očitije zbog korištenja novih tehnologija, koje omogućuju izravnu uporabu dizajna u proizvodnom procesu.

5. Zaključak

Predmetni inputi su neophodni za proizvodnju robe. Oni određuju veličinu i oblik gotove robe. Također, inputi određuju dizajn gotovih proizvoda. Ti inputi su integrirani u proizvodni proces i koriste se za određivanje fizičkih svojstava gotovih proizvoda.

Čini se da je prevladavajuća karakteristika isporučenog proizvoda i usluge više povezana s kriterijima i funkcijama navedenima u članku 71(1)(b)(ii) Zakonika.

Prema tome, u konačnici primjereno je klasificirati te inpute u skladu s člankom 71(1)(b)(ii) Zakonika.

Zaključak br. 29: Konverzija valuta. Cijena fakturirana u inozemnoj valuti s fiksnim tečajem

Stranke u kupoprodajnom ugovoru mogu unaprijed dogovoriti fiksni tečaj za konverziju u nacionalnu valutu cijene izražene u stranoj valuti u svrhu plaćanja cijene robe. Pitanje je stoga utvrditi je li takav fiksni tečaj – i rezultirajući iznos u nacionalnoj valuti – prihvatljiv za određivanje carinske vrijednosti.

Zakonske odredbe

- Članak 70 CZU – Metoda transakcijske vrijednosti
- Članak 53(1)(a) i članak 146. PU CZU – Konverzija valute za potrebe utvrđivanja carinske vrijednosti

Smjernice

- CCC – VAL – komentar br. 4
- WCO TCCV – Savjetodavno mišljenje br. 20.1

Razmatranje i zaključci

Izračun carinske vrijednosti i iznosa carinskih pristojbi i PDV-a izvršen je u valuti zemlje u kojoj se roba pušta u slobodan promet.

Slijedom toga, za određivanje ad valorem pristojbi, gdje su cijena plaćena ili plativa, kao i bilo koji drugi elementi vrijednosti izraženi u stranoj valuti, taj iznos mora biti pretvoren u nacionalnu valutu.

Pitanje na koje treba odgovoriti je sljedeće: je li takva konverzija potrebna ako ugovor o prodaji predviđa fiksni tečaj?

Ako je fiksni tečaj unaprijed dogovoren za valutu države članice u kojoj se utvrđuje vrijednost robe, ugovorom između dotičnih stranaka za određivanje cijene izražene u stranoj valuti, ta se cijena smatra fakturiranom u valuti države članice. Iznos koji je potrebno uzeti u obzir u svrhu utvrđivanja carinske vrijednosti je onaj do kojeg se dolazi konvertiranjem strane valute po ugovorenom fiksnom tečaju, pod uvjetom da se obračun stvarno temelji na tom tečaju.

Ono što je relevantno je valuta u kojoj se takva cijena zapravo treba podmiriti (tj. platiti).

Stoga, kada se cijena obračunava u valuti zemlje uvoza, nije potrebna konverzija. U suprotnom slučaju – obračun cijena u drugoj valuti – primjenjivat će se pravila o konverziji valute utvrđena važećim zakonodavstvom. Tada se neće uzeti u obzir bilo koji fiksni tečaj.

Ovaj je zaključak također u skladu s WCO TCCV Savjetodavnim mišljenjem br. 20.1.

Isti zaključak treba primijeniti – mutatis mutandis – gdje račun ukazuje na cijenu izraženu u “virtualnoj” valuti (npr. tzv. bit-coins) i istovremeno osigurava konverziju u nacionalnu valutu. U takvim se slučajevima carinska vrijednost temelji na valute namire.

Stoga, ako se na računu i ugovoru utvrdi da će se cijena obračunati u nacionalnoj valuti, taj iznos (u nacionalnoj valuti) biti će cijena plaćena ili plativa za robu.

Ako je, naprotiv, cijena utvrđena ili će se utvrditi u virtualnoj valuti, tada se ne može izvršiti konverzija valute, kako je predviđeno važećim pravilima. To će imati implikacije na prihvaćanje cijene. Nedostatak naznake prihvatljive cijene također će imati implikacije na primjenu metode transakcije.

Strojini prijevod

Zaključak br. 30: Primjena članka 71(1)(b) i 71(1)(c) Carinskog zakonika Unije

A. Problem

1. Carina se sve češće bavi pitanjima za koja treba donijeti odluku o tome treba li se za određivanje carinske vrijednosti određenih radnji primjenjivati članak 71(1)(b) ili 71(1)(c) Carinskog zakonika Unije.
2. Ovo pitanje razgraničenja uvijek se pojavljuje kada se tantijeme ili dio tantijema plaćaju davatelju licence kako bi se uzeo u obzir proizvodni know-how i davatelj licencije ovog proizvodnog know-how stavlja ga na raspolaganje proizvodnim tvrtkama povezanim s njim besplatno za proizvodnju uvezenog proizvoda.

B. Opći primjer i pozadina (vidi grafički prikaz u dodatku)

3. Multinacionalna kompanija, K, razvija svoje proizvode na različitim lokacijama s različitim istraživačkim i razvojnim tvrtkama (R&D tvrtke) diljem svijeta.
4. Projekte istraživanja i razvoja koordinira podružnica S, koja se nalazi u državi članici Europske unije. S je potpisala ugovore sa svim R&D tvrtkama u grupi, prema kojemu S zadužuje pojedine tvrtke za provođenje specifičnih R&D projekata. Ove R&D tvrtke naplaćuju za razvoj po principu troškovi plus (tj. troškovi razvoja plus odgovarajući dodatak). S plaća i stječe prava na razvijen know-how.
5. S stavlja taj know-how na raspolaganje proizvodnim tvrtkama, uključujući D u ZČ, za proizvodnju proizvoda. S je potpisao ugovore o licenciji s proizvodnim tvrtkama, prema kojima one plaćaju tantijeme S-u za korištenje know-how.

(Plaćeni iznos iznosi npr. 2,5 % neto prihoda od prodaje gotovih proizvoda klijentima koji nisu dio grupe. D djelomično završava proizvode koji podliježu ugovorima o licenciranju u vlastitom pogonu.)

Specifični slučaj

6. D u EU nabavlja i uvozi proizvode (robe koje podliježu ugovorima o licenciranju) od drugih trgovačkih društava u grupi, uključujući i od društva C u Kini. C je prodavatelj uvezene robe, a D je kupac.
7. C prima know-how potreban za proizvodnju uvezenih proizvoda od D. (U stvari, tvrtka S je subjekt koja pruža know-how tvrtki C)
8. Za ovaj know-how, D plaća tantijeme S-u. Ti tantijemi se izračunavaju na temelju 2,5% neto prihoda od prodaje za ovaj know-how.

C. Pitanja za razmatranje

9. Koje se zakonske odredbe odnose na razmatranje ovog konkretnog slučaja?
10. U kojoj mjeri se tantijeme koje D isplaćuju S-u moraju uključiti u carinsku vrijednost uvezenih proizvoda koji podliježu ugovorima o licenciranju?

D Mjerodavno pravo i primjena navedenih odredbi

11. Ako se članak 71(1)(c) Carinskog zakonika Unije primjenjuje na ovaj slučaj, to dovodi do toga da cjelokupni iznos tantijema koji se plaćaju za uvezenu robu bude uključen u carinsku vrijednost, budući da je proizvodni know-how već dovršen kada se uvozna roba proizvodi u inozemstvu i stoga je uključen u uvezenu robu.
12. S druge strane, proizvodni know-how bio je besplatno na raspolaganju inozemnoj proizvodnoj kompaniji C, kojoj je izravno isporučio kupac D, odnosno (alternativni opis) neizravno S, za proizvodnju uvezene robe.
13. Taj proizvodni know-how je stoga element (i isporuka) koji potpada u područje primjene odredbe članka 71(1)(b)(iv) CZU-a. Vrijednost proizvodnog know-how-a trebala bi biti uključena u carinsku vrijednost uvezene robe proizvedene koristeći taj know-how samo **ako je razvijen izvan Unije**.
14. Tim pristupom, tantijeme plaćene za pomoćna sredstva (vidi Presuda Suda od 7. ožujka 1991., C-116/89) trebale bi se razmotriti za raspodjelu (tj., podijeliti na jedan dio koji se koristi za refinanciranje troškova razvoja koji nastaju izvan Unije, a drugi dio za refinanciranje razvojnog rada Unutar Unije.
15. U praksi bi bilo moguće napraviti takvu podjelu ako S dostavi potrebnu dokumentaciju, npr. koja pokazuje postotni udio troškova razvoja koji su lokacije, na kojima se provodio razvoj, naplatile S-u tijekom određenog vremenskog razdoblja (npr. 1 godina) i kako se uspoređuju (npr. troškovi razvoja nastali na stranim lokacijama u odnosu na one nastale na lokacijama EU).

E Pravna pitanja

16. Prvo pitanje koje treba razmotriti jest ima li članak 71(1)(c) CZU prioritet u odnosu na članak 71(1)(b), kao *lex specialis*.
17. Drugo pravno pitanje je, koji su odlučujući čimbenici za utvrđivanje mogućnosti da se klauzule *lex specialis* primjenjuju na ta pravila i među njima.

F Postojeće smjernice

WCO savjetodavna mišljenja

18. WCO savjetodavna mišljenja 4.8 i 4.13, osim što ispituju jesu li tantijeme isplaćene u skladu s člankom 8(1)(c) WTO Sporazuma (članak 71(1)(c) CZU) dio carinske vrijednosti, gledaju mogu li se one smatrati i pomoćnim sredstvima iz članka 8(1)(b) istog WTO sporazuma (članak 71(1)(b) CZU-a).

19. Ova pitanja nisu eksplicitno riješena u ovim Savjetodavnim mišljenjima WCO-a. Prema argumentima Tehničkog Odbora WCO-a i strukturi tih stručnih izvješća, provjere ove vrste potrebne su i mogle bi dovesti do uključivanja tantijema u carinsku vrijednost prema članku 8 (1) (b) WTO Sporazuma o carinskoj vrijednosti.
20. Također, vidljivo je iz savjetodavnih mišljenja WCO-a 4.8 i 4.13, da je pristup bio prvo provjeriti trebaju li tantijeme biti uključene u skladu s člankom 8.(1)(c) WTO Sporazuma.
21. Tek nakon što se napravi taj korak, ovaj pristup razmatra uključivanje plaćanja prema članku 8 (1) (b) WTO Sporazuma, i to samo zato što ti iznosi nisu mogli biti uključeni u carinsku vrijednost u skladu s člankom 8 (1)(c).

Napomena: Oba Savjetodavna mišljenja WCO-a nisu provela sveobuhvatno ispitivanje problema. Oba savjetodavna mišljenja navode da:

“odvojeno je razmatranje hoće li se isporuka umjetničkog ili dizajnerskog rada/oznaka koje se odnose na zaštitni znak kvalificirati da podliježe plaćanju carinske pristojbe, prema odredbama članka 8.1 (b)“

WCO Studije primjera

22. Dvije studije primjera Tehničkog Odbora WCO-a upućuju na to da bi članak 71(1)(b) CZU trebao biti prioritet u odnosu na članak 71 (1) (c) CZU.
23. Studija primjera 8.1 je slučaj u kojem uvoznik odjeće (ICO) daje papirnate predloške dizajna dobivenih od davatelja licencije (LCO) prema ugovoru o licenciranju besplatno na raspolaganje svom stranom proizvođaču (XCO) za proizvodnju odjeće.
24. U zamjenu za papirnate predloške i dizajne, ugovor o licenciranju propisuje da ICO mora platiti LCO-u tantijeme od 10 % bruto prodajne cijene ICO-a prilikom prodaje uvezene odjeće. U tom slučaju Odbor smatra da carinsko tijelo mora odrediti točnu prirodu plaćanja opisanu kao tantijeme kako bi odlučilo je li to dio carinske vrijednosti uvezene odjeće ili nije.
25. Prema podacima Tehničkog Odbora WCO-a, ako činjenice pokazuju da se plaćanje opisano kao tantijemi odnose na elemente (pomoćna sredstva) članka 8(1)(b) WTO Sporazuma o carinskoj vrijednosti, tada je takav članak primjenjiv. Ako to ne bude slučaj, carinska tijela trebala bi ispitati ispunjava li plaćanje zahtjeve iz članka 8(1)(c).
26. Tehnički odbor WCO-a donosi isti zaključak u Studiji primjera 8.2, koja se bavi utvrđivanjem carinske vrijednosti tantijema za korištenje muzičkih videa koje je kupac uvezene robe besplatno stavio na raspolaganje, koristeći glavnu vrpcu dostavljenu proizvođaču.
27. Ako odlučimo slijediti mišljenje Tehničkog Odbora za carinsku vrijednost WCO-a u ova dva slučaja, članak 71(1)(b) CZU imao bi prioritet u odnosu na članak 71(1)(c) CZU.

Ovaj slučaj ilustrira da Međunarodne Smjernice (od Tehničkog Odbora za Carinsku vrijednost) nisu u potpunosti usklađene, a mogu čak biti i nedosljedne.

G. Primjena zakona EU-a

28. Članak 71(1)(b) Carinskog zakonika Unije relevantan je ako je proizvodni know-how potreban za proizvodnju uvezene robe predviđen ugovorom o licenciranju i dostupan je bez naknade proizvođaču uvezene robe od strane primatelja licencije ili neizravno od davatelja licencije.

29. Slijedom toga, članak 71(1)(c) Carinskog Zakonika Unije trebalo bi gledati samo za dio tantijema koji se ne odnose na proizvodni faktor (npr. tantijemi za korištenje prava na žig, distribuciju know-how, korištenja know-how, održavanje i popravak know-how itd.).

H. Sudska praksa Suda Europske unije

30. Presuda Suda Europske unije u slučaju C-116/89 podržava pristup opisan u WCO studijama slučaja 8.1 i 8.2. U toj presudi Sud je naveo da se argumenti podnositelja zahtjeva, koji su se oslanjali na tumačenje članka 8(1)(c) propisa o carinskoj vrijednosti koji su na snazi u to vrijeme (Uredba Vijeća (EEZ) br. 1224/80), više ne trebaju razmatrati jer su tantijeme već bile dodane cijeni stvarno plaćenju ili plativoj koju treba platiti za uvezeno sjeme u skladu s člankom 8(1)(b)(i) iste Uredbe jer se odnose na osnovno sjeme dostavljeno dobavljaču⁵⁸.

31. Zaključno, ovo pitanje razgraničenja predstavlja temeljni problem carinskog vrednovanja za koji još uvijek ne postoji jasno rješenje ni u postojećim smjernicama ni u pravnoj stečevini (tj. dokumentima EU-a, Odbora za carinsku vrijednost WCO-a ili u sudskoj praksi).

J. Okvirni zaključci

32. Postojeći savjeti (zaključci i smjernice zaključeni na Odboru za carinski zakonik, kao i Tehničkom Odboru WCO-a te u sudskoj praksi) ne pružaju konačne ili dosljedne indikacije za rješavanje slučajeva općenito.

33. Nije moguće utvrditi interpretativni pristup koji se temelji na pristupu prioritarnom pravilu unutar članka 71. CZU-a, niti se u tom pogledu može odrediti *Lex specialis*.

34. Međutim, ovaj je primjer važan. On ilustrira postojanje dinamike između carinske vrijednosti konačnih proizvoda i vrijednosti inputa (pomoćnih sredstava) u proizvodnji gotovih proizvoda.

35. Nadalje, ovaj slučaj ilustrira da se mora napraviti izbor između postupka vrednovanja **pomoćnih sredstava kao pomoćnih sredstava** kao takvih, bez obzira na to kako se trošak/plaćanje pomoćnih sredstava izračunava, strukturira i klasificira, i postupka vrednovanja pomoćnih sredstava kao tantijema, jer sredstva kompenzacije (plaćanja) tih pomoćnih sredstava **imaju oblik tantijema**.

Međutim, članak 71 (1) (b) CZU obuhvaća "pomoćna sredstva" i to je pravilo koje se odnosi na okolnosti u kojima kupac daje inpute u proizvodnju itd. robe, i vrijednost inputa mora biti uključena u carinsku vrijednost.

---

⁵⁸ Članak 8. Uredbe br. 1224/80 nakon toga je reproduciran bez izmjena u članak 32. Carinskog zakonika Zajednice i na kraju u članak 71. CZU-a

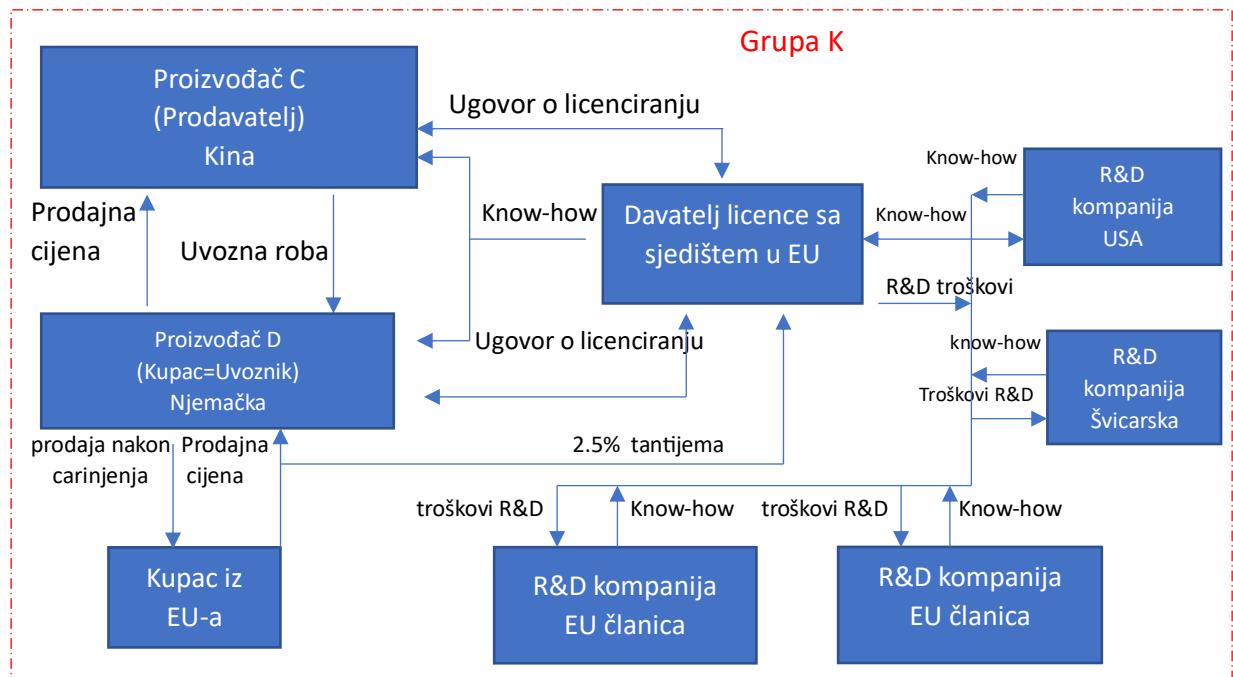
Ovo je polazna točka za razmatranje da se svako pomoćno sredstvo kao proizvodni faktor, materijalne ili čak i nematerijalne prirode, mora uzeti u obzir u skladu s člankom 71(1)(b) CZU. Kad god se to pojavi, primjenjivat će se odredbe o pomoćnim sredstvima.

36. Nadalje, iako se u pravilu ne navodi priroda (vrsta) plaćanja koja se koristi za vrednovanje pomoćnih sredstava, relevantne napomene za primjenu odnose se na različite načine (nabavna cijena, troškovi proizvodnje itd.).

U tom smislu naknade za licencije i tantijeme primjereno su sredstvo plaćanja za pomoćna sredstva navedena u članku 71(1)(b).

37. U takvim slučajevima, korištenje jedne ili druge metode za kompenzaciju (plaćanje) vlasniku (i dobavljaču) pomoćnih sredstava ne bi trebalo dovesti do promjene pravnih pravila koja se primjenjuju. Slično tome, obilježja (priroda) pomoćnih sredstava ne bi trebala dovesti do promjene pravnih pravila koje treba primijeniti.
38. U konkretnom slučaju opisanom u ovom dokumentu (vidi odlomak 6. i 7. gore), budući da se čini da pomoćna sredstva koja se razmatraju doista predstavljaju faktor proizvodnje uvezene robe, carinska vrijednost može se odrediti primjenom članka 71(1) (b).
39. Potrebno je naglasiti da gore navedeni zaključci izravno utječu na predstavljen skup činjenica. Iako bi isti zaključci mogli imati opću primjenu, svaki slučaj ipak mora biti ispitan u vlastitim pojedinačnim uvjetima, s obzirom na relevantne činjenice i predočene dokumente.

DODATAK

Zaključak br. 31: Određivanje vrijednosti pokvarljivog voća i povrća — prodaja na konsignaciju

I. Regulatorna pozadina

A. Utvrđivanje vrijednosti voća i povrća

1. Utvrđivanje vrijednosti voća i povrća koje ne podliježe mehanizmu ulaznih cijena (tj. roba koja nije navedena u Prilogu XVI. Uredbe (EK) 543/2011 ili roba navedena u tom Prilogu, ali uvezena izvan razdoblja obuhvaćenih ovom Uredbom), slijedi zajednička pravila i načela određivanja vrijednosti (članci 69.-76. CZU):
2. U praksi, s obzirom na prirodu robe koja se vrednuje, deklarant koristi metodu transakcijske vrijednosti ili, za uvoz na konsignaciju, deduktivnu metodu.

B. Utvrđivanje vrijednosti voća i povrća koje podliježu mehanizmu ulaznih cijena

3. Za voće i povrće te za razdoblja primjene navedene u Prilogu XVI. Uredbe (EK) br. 543/2011, također je primjereno primjenjivati zajednička pravila vrednovanja predviđena člancima 69-76 CZU-a i člancima 127-146 PU CZU).
4. Dakle, ulazna cijena jednaka je carinskoj vrijednosti, određena uobičajenim korištenjem sljedećih metoda vrednovanja:

- * Transakcijska vrijednost sukladno članku 70. CZU;
- * Ako ne postoji ili u slučaju odbijanja transakcijske vrijednosti:

Ostale metode sukladno članku 74. CZU:

- Transakcijska vrijednost identične robe;
- Transakcijska vrijednost slične robe;
- "Općenita" deduktivna metoda u skladu s člankom 74 (2) (c) CZU;
- Metoda izračunane vrijednosti;
- Alternativna metoda.

* roba koja se uvozi na konsignaciju: Obvezna je deduktivna metoda (Standardna uvozna vrijednost – SIV).

5. U praksi, s obzirom na prirodu robe koja se vrednuje, deklarant koristi metodu transakcijske vrijednosti ili, za uvoz na konsignaciju, SUV.

C. Dodatne smjernice

6. Savjetodavno mišljenje 1.1 WCO TCCV odnosi se na robu koja se uvozi na konsignaciju, što odgovara situaciji u kojoj se roba šalje u zemlju uvoznicu s namjerom da se tamo proda po najboljoj cijeni za račun dobavljača. U vrijeme uvoza nije bilo prodaje.

7. Primatelj robe obično djeluje kao prodajni posrednik (kako je definirano u obrazloženju 2.1 WCO TCCV-a). Posrednici za prodaju djeluju u ime prodavatelja, prikupljaju narudžbe i ponekad skladište robu i brinu se o isporuci. Sudjeluju u sklapanju ugovora o prodaji i primaju naknadu, obično izraženu u postotku cijene robe.

II. Situacija 1

A. Prikaz trgovačke sheme i pitanja koja se postavljaju

8. Dobavljač voća i povrća "F", osnovan izvan Europske unije, šalje robu uvozniku "I", s poslovnim nastanom na tom području.
9. Dvije tvrtke su u redovnom poslovnom odnosu, gdje "I" djeluje kao prodajni agent u ime "F" za kupcima koji se nalaze unutar i izvan Europske unije. Uvoz se obavlja na konsignaciju kako je definirano u prethodnom odlomku.
10. Postavlja se pitanje mogu li "F" i "I" prilagoditi svoj ugovorni odnos tako da prije puštanja robe u slobodan promet odluče pristupiti prodaji robe. Ako je to slučaj, naravno "I" ne djeluje kao prodajni agent, već je u poziciji "kupca" u ugovoru o prodaji.

B. Analiza i rješenje

11. Utvrđivanje carinske vrijednosti i metoda utvrđivanja carinske vrijednosti, u načelu se mora odvijati u trenutku kada se roba deklarira za puštanje u slobodan promet, sukladno članku 77 CZU.
12. Stoga je moguće primijeniti metodu transakcijske vrijednosti, čak i ako se prodaja zaključuje neposredno prije nego što se roba pušta u slobodan promet. Taj je pristup često ilustriran primjerom u kojem prodavatelj robe još uvijek ne zna, u vrijeme slanja robe, kupca s kojim će zaključiti prodaju koja će se koristiti za utvrđivanje vrijednosti robe. (Ovo je također navedeno u primjeru 4. Savjetodavnog mišljenja 14 TCCV-a.)
13. Ovaj pristup, međutim, mora se primijeniti s više opreza kada su stranke u prodaji već u poslovnom odnosu koji uključuje slanje robe na konsignaciju i gdje uvoznik obično obavlja djelatnost prodajnog zastupnika u ime dobavljača.
14. Primijenjena metoda vrednovanja izravno je povezana s temeljnim trgovinskim okvirom:
  - Ako je na dan puštanja u slobodan promet roba prodana za izvoz u carinsko područje Europske unije, primjereno je primijeniti metodu transakcijske vrijednosti;
  - Ako na dan puštanja u slobodan promet takva prodaja nije utvrđena, tada se roba uvozi **na konsignaciju**; stoga metoda transakcijske vrijednosti nije primjenjiva, a carinska vrijednost trebala bi se utvrditi u skladu s ostalim metodama.
  - U praksi, s obzirom na posebnu prirodu predmetne robe (pokvarljivo voće i povrće), vrijednost će se utvrditi deduktivnom metodom.
  - Ova primjena ima oblik SIV-a za robu koja podliježe mehanizmu ulaznih cijena. Za ostalo voće i povrće, primjenjuje se „opća“ deduktivna metoda sukladno članku 74(2)(c) CZU ili metodologija jediničnih cijena, gdje je primjenjivo.
15. Postoji jasna razlika između dvije metode utvrđivanja carinske vrijednosti - transakcijske vrijednosti i deduktivne metode⁵⁹, svaka se primjenjuje u određenom i različitom komercijalnom okviru, među ostalim i zato što je uloga i status uvoznika radikalno različita u ove dvije situacije.

---

⁵⁹ Radi pojednostavnjenja, u slučaju primjene metode transakcijske vrijednosti, pretpostavlja se da su ispunjeni zahtjevi iz članka 70. stavka 3. CZU-a za primjenu te metode.

16. Doista, ako uvoznik kupuje robu kako bi ju preprodao nakon puštanja u promet, on djeluje u svoje ime i za svoj račun i, zbog svoje pozicije kao vlasnika robe ; kao stranka u ugovoru o prodaji, preuzima poslovni i financijski rizik (gubitak ili dobit na prodaji, gubitak robe tijekom prijevoza prema ugovorenom paritetu).
17. S druge strane, kada uvoznik prima robu prema ugovoru o **konsignaciji**, on obično djeluje kao prodajni zastupnik, djeluje u svoje ime, ali u ime dobavljača. Budući da nikada ne stječe vlasništvo nad robom, ne snosi nikakav rizik kao vlasnik i prima naknadu za svoju uslugu.
18. U načelu, stranke su u potpunosti slobodne odabrati bilo koji oblik pravnog i zakonitog trgovinskog obrasca kako bi regulirale svoje poslovanje. Slijedom toga, u okviru redovnog poslovnog odnosa između dvaju trgovačkih društava uvoznik može legalno sklapati ugovore i stoga odrađivati određene poslove u okviru konsignacije, i druge poslove u okviru izravne prodaje. Istovremeno, takvi ugovorni aranžmani trebali bi se moći razlikovati, i kao takvi, i u pogledu robe obuhvaćene takvim ugovorima.
19. S druge strane, čini se da je teško smatrati da komercijalni izbori (izravna prodaja ili na konsignaciju) za svaku pošiljku mogu doći u posljednji trenutak, neposredno prije puštanja u slobodan promet.
20. Zbog utjecaja na ulogu uvoznika, takav izbor trebao bi biti u komercijalnom kontekstu rezultat pregovora (za koje se mogu i moraju dostaviti dokazi) ili pisani sporazum između dobavljača i uvoznika, koji mora nastati prije stvarnog uvoza robe.
21. Stoga, iako je moguće uzeti u obzir da će se određeni poslovi uvoziti kao izravna prodaja sklopljena između "F" i "I", razumno je uzeti u obzir da se poslovi u okviru sustava konsignacije i oni izravne prodaje moraju razlikovati prema specifičnim, objektivnim i solidnim kriterijima. Ti kriteriji mogu, u određenim slučajevima, biti povezani s raznolikošću uvezenog voća i povrća ili njihove ambalaže.
22. Slično tome, u interesu pravne sigurnosti, preporučljivo je da subjekti ugovorno dogovore kriterije za odvajanje dviju vrsta transakcija.

III. Situacija 2.

A. Prikaz trgovinske sheme i problema

23. Dobavljač voća i povrća "F", osnovan izvan carinskog područja Europske unije, šalje robu uvozniku "I", koji se nalazi na tom području.
24. Dvije tvrtke su u redovnom poslovnom odnosu, gdje "I" djeluje kao prodajni agent u ime "F" prema kupcima "C" koji se nalaze unutar i izvan Europske unije.
25. Tvrtka I je pronašla kupce prije uvoza. Postoje tri vrste kupaca i ugovornih aranžmana:
  - Oni s kojima je sklopljen okvirni sporazum s ili bez procijenjenog opsega trgovine tijekom određenog razdoblja;
  - Oni s kojima je sklopljen okvirni sporazum s ili bez procijenjenog opsega trgovine tijekom određenog razdoblja, ali s jediničnom cijenom unaprijed definiranom prema sorti/kategoriji/komercijalnoj kvaliteti tijekom određenog razdoblja.
  - Oni s kojima nije sklopljen ugovor. Međutim, može se dogoditi da "I" ima redovite poslovne odnose s kupcima u ovoj kategoriji.
26. Ti okvirni sporazumi ne podrazumijevaju nikakvu obvezu kupovine robe tijekom razdoblja koje pokrivaju.
27. Što se tiče uvoza, mogu se pojaviti tri situacije:

Situacija br. 1: "C" naručuje od "I" određenu količinu proizvoda za određenu cijenu, zatim "I" prosljeđuje narudžbu "F". "F" zatim šalje robu "I", koji prima robu, provjerava, priprema i isporučuje "C";

Situacija br. 2: "F" šalje robu "I". Međutim, tijekom transporta, "C" naručuje od "I" određenu količinu proizvoda za određenu cijenu, zatim "I" prosljeđuje narudžbu "F". "I" prima robu, provjerava, priprema i isporučuje traženu količinu "C";

Situacija br. 3: "F" šalje robu "I". Potonji prima robu i stavlja je ili u privremeno skladište ili izravno pušta u slobodan promet. Dok je roba u privremenom skladištu, "I" može robu pustiti u slobodan promet bilo u nedostatku bio kakve narudžbe ili odraditi narudžbu od "C" za određenu količinu i cijenu. "I" će tada provjeriti robu, pripremiti i isporučuje naručenu količinu "C".

28. Postavlja se pitanje o metodi utvrđivanja vrijednosti koje "I" razmatra u svakoj od ove tri situacije.

B. Analiza i rješenja

29. Kao prvo, moguće je uzeti u obzir da prije narudžbe robe nema prodaje robe. Naime, takvi okvirni sporazumi, koji se odnose samo na predviđenu količinu robe koja će se uvoziti tijekom određenog razdoblja, ne bi uključivali ugovor o prodaji, čije bi izvršenje bilo postupno.

1. Slučaj 1

30. U ovom slučaju, prije odlaska robe iz zemlje izvoza sklopljena je prodaja između "C" i "F", putem posrednika "I". Roba se ne uvozi na konsignaciju.

31. Ova prodaja je zaključena prije puštanja robe u slobodan promet, a cijena koja je stvarno plaćena ili plativa od strane C može poslužiti kao osnova za provedbu metode transakcijske vrijednosti.

2. Slučaj 2

32. U takvoj situaciji čini se da se roba šalje "I" kako bi se plasirala na carinskom području Unije u ime "F". Međutim, robu prodaje "I" u ime "F" tijekom prijevoza.

33. Prodaja se zaključuje prije nego što se roba deklarira za puštanje u slobodan promet te se stoga ne može smatrati da je roba uvezena na konsignaciju, iako je prodajni agent "I" samo uspio prodati robu u ime "F" prije dolaska u njegove prostorije.

34. Slijedom toga, utvrđivanje vrijednosti robe provodi se metodom transakcijske vrijednosti.

35. Slično, ova analiza podrazumijeva da dokaz o sklapanju ugovora o prodaji tijekom prijevoza može biti naveden bilo kojim prikladnim načinima, prihvatljivima carinskim tijelima. U tom smislu, potrebno je naglasiti da je sukladno članku 145 PU CZU kao priloženu ispravu potrebno dostaviti račun.

3. Slučaj 3

36. U takvoj situaciji, roba se šalje "I" kako bi se plasirala na carinskom području Unije u ime "F". Roba je puštena u slobodan promet prije nego što je bila prodana od strane "I" u ime "F."

37. Kada ne postoji prodaja u trenutku puštanja robe u slobodan promet jasno se čini da se roba uvozi na konsignaciju. Stoga ih treba procijeniti primjenom SIV-a koji je na snazi na dan puštanja robe u slobodan promet ako su podložni mehanizmu ulaznih cijena. U suprotnom će se procjenjivati ili na temelju deduktivne metode iz članka 74(2)(c) CZU ili u skladu s jediničnim cijenama.

Zaključak br. 32: Postupak s troškovima prijevoza u specifičnim slučajevima (Procjena takozvanih “troškova nadoknade”)

Pozadina

Pojam trošak nadoknade (kickback incentive) definira se kao plaćanje primatelju kao naknada ili nagrada za pružanje povoljnog tretmana drugoj stranci. Često se smatra neetičnom ili čak nezakonitom praksom⁶⁰.

U kontekstu koji se ovdje razmatra, agenti za teret u trećim zemljama nude, izvoznicima, teretni prostor po sniženim ili čak negativnim cijenama.

To se događa uglavnom na razini LCL (Less than Container Load) kontejnera.

Napomena: LCL je pošiljka koja nije dovoljno velika da ispuni standardni teretni kontejner. To znači da se više različitih tereta prevoziti (smjestiti) u istom kontejneru.

Ti se slučajevi uglavnom odnose na terete koji su kupljeni na paritetu⁶¹ CIF ili CFR (tzv. unaprijed plaćeni prijevoz).

Nadalje, kako bi kompenzirao smanjenu dobit na troškovima prijevoza, zbog ponude teretnog prostora po nižim cijenama, agent iz treće zemlje naplaćuje dodatne troškove agentu koji posluje s kontejnerom u EU. Takvi se troškovi naplaćuju zasebno, a mogu biti iskazani pod različitim terminima, kao na primjer (nepotpuna lista):

Kineska uvozna (usluga) naknada, THC doplata, ISPS doplata, ekološka pristojba, nadoplata, naknade za prijenos, povrat poticaja, naknada za LCL usluge, naknada za rukovanje, naknada za povrat isplate, agencija, isplate, povrat ili dalekoistočna uvozna naknada itd.

Ti troškovi bit će isplaćeni agentu iz treće zemlje, kao tzv. trošak nadoknade (Kickback Incentive), popust ili povrat novca.

Primjer

(u USD po kubnom metru (cbm))

Plaćanja	
Agent iz treće zemlje mora platiti brodarskom poduzeću	60
Dobit za agenta iz treće zemlje (hipotetički)	<u>10</u>
Stvarni troškovi prijevoza	70

Ali, u slučaju „Less than Container Load“, agent treće zemlje nudi izvozniku/prodavatelju cijenu prijevoza od 20 po uvjetima isporuke CIF.

Stoga, agent iz treće zemlje ima “gubitak” od 50 USD.

⁶⁰ www.investopedia.com/terms/k/kickback.asp

⁶¹ INCOTERMS

Kako bi nadoknadio odobreni "popust" (u ovom primjeru USD 50), agent iz treće zemlje upućuje agenta u EU da uvozniku naplati odgovarajuću dodatnu naknadu. EU agent te dodatne naknade naplaćuje špediteru, koji ih dalje prebacuje na krajnjeg uvoznika.

Konačno, plaćanja se vraćaju agentu iz treće zemlje.

Analiza

Revizije koje su provele neke carinske uprave EU pokazale su da ti dodatni troškovi nisu uključeni u carinsku vrijednost prilikom puštanja robe u slobodan promet. Često deklarant niti ne zna iznos troškova nadoknade.

Na kraju, ti dodatni troškovi bit će naplaćeni krajnjem uvozniku, a iznos se vraća agentu u trećoj zemlji. Kao što je gore navedeno, ti dodatni troškovi i iznosi (zvani trošak nadoknade („Kickback incentive“), popust ili povrat novca) predstavljaju kompenzaciju za odobrene popuste na trošak prijevoza koje je dao agent iz treće zemlje.

Dakle, uvoznik na kraju plaća, odvojeno od cijene robe, i dodatni iznos troškova prijevoza (u ovom primjeru 50 USD) koji su drugačije definirani (zbog CIF klauzule, 20 USD je već uključeno u cijenu).

Iako je ovo CIF pošiljka, još uvijek se naplaćuje iznos od 50 USD po cbm (u ovom primjeru). Trebaju li ta plaćanja biti uključena u carinsku vrijednost?

Zaključak

Uključivanje troškova prijevoza u carinsku vrijednost primjenjuje se bez obzira na dogovorene uvjete isporuke, koji su predmet internog ugovornog aranžmana između kupca i prodavatelja.

Stoga, glavna analiza koja će se provesti jest jesu li ti troškovi izravno povezani s prijevozom robe i ne pokrivaju nikakvu drugu uslugu osim prijevoza robe do carinskog područje EU-a. Također, treba razmotriti jesu li ti troškovi stvarno nastali prije ulaska robe na carinski teritorij EU.

Ako se oba ova uvjeta ispune, ti troškovi moraju se uključiti u carinsku vrijednost uvezene robe u skladu s člankom 71. stavkom 1. točkom e) Carinskog zakonika Unije.

Zaključak br. 33: Postupanje s određenim troškovima za vaganje kontejnera

Pozadina

1. Zbog sigurnosnih propisa od strane IMO (Međunarodna pomorska organizacija), svi kontejneri moraju biti izvagani u luci izvoza kako bi dobili dozvolu za ukrcavanje na brod.
2. Pošiljatelj je odgovoran za dostavljanje provjerene bruto mase navodeći je u brodarskom dokumentu, a kapetan je odgovoran za provjeru bruto mase navedene u prijevoznom dokumentu.
3. U praksi, ista oprema koja se koristi za utovar robe (kontejnera) na brodove također može biti opremljena i za obavljanje vaganja kontejnera.

Pitanje

4. Ovaj novi zahtjev za vaganje stvara dodatni trošak. Taj trošak može snositi izvoznik ili ga može prenijeti na uvoznika. Također, ovisno o uvjetima isporuke (Incoterm), uvoznik može izravno snositi trošak.
5. Pitanje je treba li takav trošak biti uključen u carinsku vrijednost uvezene robe.

Relevantne regulatorne odredbe

6. Prema članku 71. CZU-a, pri utvrđivanju carinske vrijednosti prema iz članka 70, cijena koja se stvarno plaća ili plativa za uvezenu robu dopunjuje se:

(e) *sljedeći troškovi sve do mjesta na kojem je roba unesena na carinsko područje Unije:*

(i) *troškovi prijevoza i osiguranja uvezene robe; i*

(ii) *troškovi utovara i rukovanje povezani s prijevozom uvezene robe*

Zapažanja i zaključci

7. Prema članku 70 (2) CZU, cijena stvarno plaćena ili plativa uključuje sva plaćanja koja su izvršena ili će biti izvršena kao uvjet prodaje uvezene robe.
8. U ovom slučaju, ti troškovi se mogu pojaviti kao povezani s prijevozom robe, ili kao uvjet prijevoza robe.
9. Stoga se pitanje mora riješiti uzimajući u obzir članak 71(e) CZU. Pravila EU ne predviđaju definiciju troškova prijevoza (ili troškova utovara ili rukovanja).
10. Ni WCO TCCV ni Odbor za carinski zakonik nisu usvojili opće instrumente za troškove prijevoza koji su ovdje relevantni.
11. S druge strane, Sud Europske unije je u svojoj presudi C-11/89 naveo ... da se pojam "trošak prijevoza" mora tumačiti kao uključivanje svih troškova, bez obzira na to jesu li glavni ili sporedni troškovi, nastali u vezi s premještanjem robe na carinsko područje Unije...
12. Čini se da je taj opći pristup primjenjiv na predmetni slučaj. Doista, obveza vaganja (i povezani troškovi) važan je korak cjelokupnog transportnog postupka, koji se ne bi mogao odvijati ako kontejneri nisu izvagani.

13. Stoga je razumno smatrati da su troškovi operacija kao što su vaganje, povezani s utovarom robe i kontejnerima ukranim na plovila, trebali smatrati povezanim s prijevozom robe te stoga biti uključeni u carinsku vrijednost u skladu s člankom 71 (1)(e)(ii) CZU.

Strojni prijevod

Zaključak br. 34: Postupanje s troškovima skladištenja

Pozadina

1. Uobičajena je trgovačka praksa da se određena roba, koja je već prodana, može skladištiti na "određeno vrijeme" prije nego što se ocarini. U određenim se slučajevima roba skladišti na neko vrijeme prije utovara, budući da se tijekom tog razdoblja moraju obaviti neki postupci kako bi se omogućio utovar.
2. Najčešća je praksa da se roba privremeno skladišti na terminalu dok se čekaju procedure utovara koje prethode otpremi. Tijekom tog razdoblja roba može biti podvrgnuta i potrebnim postupcima kako bi se omogućile operacije utovara. (npr. fluidiziranje zagrijavanjem i crpljenjem polutekućih materijala kao što su melasa i palmino ulje).

Pitanje

3. Moraju li troškovi privremenog skladištenja robe (i međupostupaka kao što je toplinska obrada) u zemlji izvoza ili čak u lukama drugih trećih zemalja (u slučaju pretovara) biti uključeni u vrijednost robe?

Razmatranje

4. Osim u slučaju troškova privremenog skladištenja koji su već uključeni u transakcijsku vrijednost uvezene robe, kada troškove za te (međupostupke) radnje u širem smislu (skladištenje i rukovanje) na bilo koji način snosi kupac, treba li ih Carina uključiti u carinsku vrijednost u trenutku carinjenja?

WCO smjernice

5. Komentar br. 7.1 WCO Tehničkog odbora za carinsku vrijednost pruža pogled na to pitanje jer se odnosi na troškove skladištenja, ne razmatrajući stoga konstelaciju drugih međutroškova kao što su troškovi utovara i izričito isključuje sve ostale troškove vezane uz međupostupke.
6. Stavak 5. ovog Komentara zaključuje da se troškovi skladištenja povezani s prijevozom robe mogu smatrati troškovima vezanim uz prijevoz. Takvi su troškovi stoga obuhvaćeni člankom 8.2. (b) WTO sporazuma. (U zakonodavstvu EU-a članak 71. (1) (e) (ii) Carinskog zakona Unije).
7. Međutim, u nekim slučajevima može biti teško ili čak nemoguće (npr. tijekom naknadne kontrole) utvrditi je li skladištenje robe (i moguća međuobrada u skladištu) povezano s njezinim prijevozom.

Opažanja i predloženi pristup

8. U tom pogledu, korisno je razmotriti postoji li pravna i praktična osnova za primjenu praktičnog referentnog vremenskog praga kako bi se razlikovalo a) skladištenje u propisanom vremenskom razdoblju (koje se smatra izravno povezano s prijevozom i b) skladištenje koje je dulje od propisanog vremenskog razdoblja. U potonjem slučaju bilo bi potrebno detaljno ispitati razloge i okolnosti skladištenja (robe) kako bi se utvrdilo je li skladištenje (i moguća međuobrada u skladištu) još uvijek povezano s prijevozom.
9. Međutim, u strogo pravnom smislu, takav bi pristup trebao imati regulatornu (pravnu) osnovu. Nadalje, fiksni vremenski prag bilo bi iznimno teško utvrditi, budući da "normalno" vrijeme skladištenja može značajno varirati (zbog prirode robe, potrebnih preliminarnih tretmana itd.)

10. Mogući pristup tada bi se sastojao u određivanju je li to **privremeno skladištenje**, i povezani postupci, funkcionalno i neophodno za prijevoz robe. Drugim riječima, ako se prijevoz ne može odvijati u slučajevima kada roba nije podvrgnuta specifičnim postupcima, troškove tih postupaka (i skladištenja potrebnog za njihovo obavljanje) treba smatrati izravno povezanim s prijevozom robe (ili asimiliranim na troškove utovara) te stoga uključiti u carinsku vrijednost u skladu s člankom 71. (1) (e)(ii) CZU-a.

Očito je da takva analiza mora biti provedena za pojedinačne situacije od slučaja do slučaja.

Strojni prijevod

Zaključak br. 35.: Roba kupljena na internetskim aukcijama (penny auctions)

Opis „Penny aukcije“

Sve stavke aukcije na web stranici Penny aukcije imaju početnu ponudu od 0.01 \$, nakon čega ponuditelji mogu povećati ponudu za 0.01 \$ po ponudi.

Da bi mogli licitirati na dražbi, ponuditelji su morali steći pravo licitacije. To se pravo kupuje od aukcijske kuće po cijeni koja se kreće između približno 0,30 \$ i 1 \$ po licitaciji (ova cijena ima funkciju kupljenih prava na licitaciju). Stoga, da bi dao ponudu koja povećava licitacijsku cijenu za 0,01 USD ponuditelj zapravo plaća najmanje 0,31 USD.

Na kraju aukcijskog razdoblja najviša ponuda daje kupcu pravo na kupnju predmeta po najvišoj postignutoj licitiranoj cijeni.

Stoga, pod pretpostavkom da je određeni predmet prodan nakon 500 licitacija, a da konačna licitacija iznosi 5 \$, ukupni prihod za aukcijsku kuću bit će 5 \$ (razina konačne licitacije) plus najmanje 0,30 \$ (cijena po licitaciji za kupnju prava na licitaciju) * 500 (ukupan broj licitacija), tj. ukupno najmanje 155 \$.

Međutim, najveći ponuditelj (pobjednik licitacije) plaća samo 5 \$ (razina konačne licitacije) plus 0,30 \$ za svaku licitaciju koju je podnio. Najviša kupovna cijena ponuditelja stoga može biti samo 5,30 \$, ako je licitirao samo jednom prije nego što je pobijedio na aukciji.

Na nekim od web stranica dobitna licitacija može se pretvoriti u naknadna prava trgovanja na relevantnoj web stranici ili na drugim povezanim web stranicama.

Ovakva vrsta trgovine znači da kupac može kupiti proizvod za samo dio vrijednosti uobičajene maloprodajne vrijednosti proizvoda. Međutim, dobitna licitacija jednaka je cijeni koju je kupac stvarno platio prodavatelju za robu.

Kad je riječ o otpremi/isporuci, ne postoje ograničenja u pogledu mjesta na koje se roba kupljena na dražbi može isporučiti, tj. aukcijska kuća može ih isporučiti izvan zemlje u kojoj je provedena dražba.

Pitanje

Može li osoba koja kupuje proizvod na Penny aukciji primijeniti metodu transakcijske vrijednosti u skladu s člankom 70. CZU-a kada naknadno uvozi proizvod na carinsko područje Unije?

Relevantne zakonske odredbe:

Članak 70 (1) CZU-a. „Primarna osnova za carinsku vrijednost robe je transakcijska vrijednost, odnosno stvarno plaćena ili plativa cijena za robu koja se prodaje za izvoz u carinsko područje Unije, po potrebi prilagođena.”

Članak 71 (1) CZU „U određivanju carinske vrijednosti prema članku 70., na stvarno plaćenu ili plativu cijenu uvezene robe dodaju se: ...

(e) sljedeći troškovi sve do mjesta na kojem je roba unesena na carinsko područje Unije:

(i) troškovi prijevoza i osiguranja uvezene robe; i

(ii) troškovi utovara i rukovanja povezani s prijevozom uvezene robe.“

Članak 128(1) PUCZU-a: *„Transakcijska vrijednost robe prodane za izvoz na carinsko područje Unije utvrđuje se u trenutku prihvatanja carinske deklaracije na temelju prodaje koja se dogodila neposredno prije unosa robe na carinsko područje.“*

Zapažanja i predloženi pristup

Ovo pitanje treba riješiti u skladu s odredbama članka 128(1) PUCZU-a, u kojem se navodi da je relevantna prodaja za primjenu metode transakcijske vrijednosti ona koja se odvija neposredno prije unosa robe na carinsko područje EU-a.

U ovom slučaju glavni elementi koje treba uzeti u obzir su:

- stvarno plaćena ili plativa cijena za robu, određena na temelju „dobitne licitacije“, tj. zbroj upotrijebljenih prava za nadmetanje i konačne ponude
- aukcijska kuća isporučit će robu na područje EU na zahtjev kupca

Stoga bi se metoda transakcijske vrijednosti primjenjivala u trenutku uvoza u Uniju, i prema potrebi bi se dodali troškovi prijevoza i osiguranja iz članka 71 (1) (e) CZU.

Zaključak br. 36: Premije za prekomjerne emisije CO₂

I. Pozadina

1. Proizvođač motornih vozila u trećoj zemlji (X) od 2020. plaćat će premije za prekomjerne emisije CO₂ (tj. „premije za prekomjerne emisije”) u skladu s Uredbom (EZ) br. 443/2009 (CO₂ iz automobila) i Uredbom (EU) br. 510/2011 (CO₂ iz kombija) za njegova motorna vozila koja se izvoze u Uniju. Motorna vozila u Uniju uvozi distributer (Y).
2. Proizvođač X namjerava od 2020. uključiti premiju za prekomjerne emisije u pojedinačne račune izdane distributeru Y za svako motorno vozilo uvezeno u Uniju.
3. Proizvođač uključuje premiju za prekomjerne emisije u pojedinačne račune izdane distributeru Y na temelju procjena (točna premija za prekomjerne emisije koja se plaća 2020. bit će poznata 2021.).

II. Pitanje

Kako bi se carinska vrijednost trebala izračunati u slučaju da je premija za prekomjerne emisije uključena u pojedinačne račune za svako motorno vozilo koje je X prodao Y i koja su uvezena u Uniju?

III. Relevantne regulatorne odredbe

Uredba (EZ) br. 443/2009⁶², Uredba (EZ) br. 510/2011⁶³

Od 1. siječnja 2020. primjenjivat će se nova uredba – Uredba (EU) 2019/631⁶⁴. Ovom Uredbom zamjenjuju se navedena dva pravna akta. U skladu s novom uredbom, odredbe o izračunu premije za prekomjerne emisije u cijelosti odražavaju odgovarajuće odredbe u vezi s premijom u Uredbi (EZ) Br. 443/2009 i Uredbi (EZ) br. 510/2011.

Članak 70., 71(3), 72(f) CZU-a⁶⁵ i relevantne provedbene odredbe PU CZU⁶⁶

IV. Uvodne napomene

1. Komisija svake godine prati, provjerava i potvrđuje učinkovitost proizvođača lakih vozila u smanjenju njihovih emisija CO₂ i postizanju ciljeva iz Uredbe (EZ) br. 443/2009 (CO₂ iz automobila) i Uredbe (EU) br. 510/2011 (CO₂ iz kombija). Vrijednosti se određuju na temelju

---

⁶² Uredba (EZ) br. 443/2009 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2009. o utvrđivanju standardnih vrijednosti emisija za nove osobne automobile u okviru integriranog pristupa Unije smanjenju emisija CO₂ iz lakih vozila (Tekst značajan za EGP), SL L 140, 5.6.2009., str. 1. – 15.

⁶³ Uredba (EU) br. 510/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. svibnja 2011. o utvrđivanju standardnih vrijednosti emisija za nova laka gospodarska vozila kao dio integriranog pristupa Unije smanjenju emisija CO₂ iz osobnih i lakih gospodarskih vozila (Tekst značajan za EGP), SL L 145, 31.5.2011., str. 1. – 18.

⁶⁴ Uredba (EU) 2019/631 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. travnja 2019. o utvrđivanju standardnih vrijednosti emisija CO₂ za nove osobne automobile i za nova laka gospodarska vozila te o stavljanju izvan snage uredbi (EZ) br. 443/2009 i (EU) br. 510/2011, SL L 111, 25.4.2019., str. 13. – 53.

⁶⁵ Uredba (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. listopada 2013. o Carinskom zakoniku Unije, SL L 269, 10.10.2013., str. 1. – 101

⁶⁶ Provedbena uredba Komisije (EU) 2015/2447 od 24. studenoga 2015. o utvrđivanju detaljnih pravila za provedbu određenih odredbi Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća o Carinskom zakoniku Unije.

godišnjih registracija automobila u prethodnoj kalendarskoj godini. Podatke dostavljaju države članice, a proizvođači ih mogu provjeriti i zatim obavijestiti Komisiju o bilo kakvim pogreškama.

2. Ako se potvrdi da je u prethodnoj kalendarskoj godini proizvođačeva prosječna specifična emisija CO₂ premašila ciljnu vrijednost specifičnih emisija, Komisija će proizvođaču zaračunati premiju za prekomjerne emisije. Premija se izračunava na temelju prekoračenja emisije CO₂ i broja registracija od proizvođača u predmetnoj kalendarskoj godini. Naplatu premije izvršava Komisija, a ne carinska tijela, a naplaćeni iznosi smatraju se prihodima općeg proračuna EU-a.
3. Proizvođač je odgovoran za plaćanje premije za prekomjerne emisije. Ako proizvođač nema sjedište u EU-u, mora imenovati EU predstavnika sa sjedištem u državi članici koji je odgovoran za sve aspekte homologacije te za plaćanje premije za prekomjerne emisije.
4. Premija za prekomjerne emisije izračunava se na temelju emisija CO₂ vozila registriranih u EU, Islandu i Norveškoj u prethodnoj kalendarskoj godini. Premija za prekomjerne emisije plaća se kao paušalni iznos povezan s ukupnim voznim parkom registriranih vozila proizvođača i kao takva nije izravno povezana s pojedinačnim vozilima. Osim toga, ne primjenjuje se ni kada se pojedinačna vozila puštaju u slobodni promet na carinskom području Unije ni u trenutku registracije tih vozila u EU-u.
5. S obzirom na prethodno navedeno, valja ispitati može li premija za prekomjerne emisije utjecati na carinsku vrijednost koja se temelji na metodi transakcijske vrijednosti, odnosno može li se ta premija uključiti u carinsku vrijednost? Ako to nije slučaj, tada bi se na premije primjenjivao članak 72(f) CZU-a i mogu se smatrati „drugim davanjima koja se plaćaju u Uniji zbog uvoza ili prodaje robe” koja nisu uključena u carinsku vrijednost uvezene robe?

V. Zaključak

1. Premija za prekomjerne emisije posljedica je politike Unije u pogledu smanjenja emisija CO₂ iz lakih vozila i kombija. Temeljni su ciljevi Uredbe (EZ) br. 443/2009 i Uredbe 510/2011 (CO₂ iz kombija) smanjenje emisija CO₂ i promicanje razvoja tehnologija namijenjenih radikalnom smanjenju emisija CO₂ iz cestovnih vozila. Ciljevi se razlikuju od cilja odredbi posvećenih utvrđivanju carinske vrijednosti, tj. uspostave pravednog, ujednačenog i neutralnog sustava određivanja carinske vrijednosti robe za primjenu Zajedničke carinske tarife i netarifnih mjera (čl. 69. CZU-a)⁶⁷.
2. Zakonodavstvom EU-a kojim se uređuje premija za prekomjerne emisije utvrđuje se da je **odlučujući čimbenik koji izaziva pravne posljedice registracija novog motornog vozila u državi članici (kao i u Islandu i Norveškoj)**; ovo zakonodavstvo ne obuhvaća unos u carinsko područje EU ili puštanje novog motornog vozila u slobodni promet⁶⁸. Stoga premija za prekomjerne emisije nije obuhvaćena odredbama članka 72 (f) CZU, u kojem se upućuje na „uvozne carine ili druga davanja koja se plaćaju u Uniji zbog uvoza ili prodaje robe”.
3. S druge strane, premiju za prekomjerne emisije plaća proizvođač (ili u ime proizvođača) kako bi se ispunili pravni zahtjevi EU. Plaća se neovisno o tome je li motorno vozilo proizvedeno u Uniji ili izvan nje, u trećoj zemlji.

---

⁶⁷ Vidjeti i presudu Suda EU donesenu u predmetu 7/83 (Ospig Textilgesellschaft KG v. Ahlers).

⁶⁸ Daljnje razmatranje o registraciji automobila u EU i povezanosti s uvoznim carinama ili davanjima s istovrsnim učinkom mogu se pronaći u nekoliko predmeta Suda Europske unije (npr. C-313/05 Brzezinski itd.)

4. U skladu s člankom 71 (3) CZU-a „kod određivanja carinske vrijednosti ne uvećava se stvarno plaćena ili plativa, osim kako je predviđeno ovim člankom”. Premija za prekomjerne emisije nije obuhvaćena dodacima stvarno plaćenju ili plativoj cijeni definiranoj u članku 71. CZU-a.
5. Nadalje, premija za prekomjerne emisije ne odnosi se na određenu prodaju. Izvor pravne obveze plaćanja premije jest registracija motornog vozila u Uniji, Islandu ili Norveškoj u prethodnoj kalendarskoj godini, a ne prodaja za izvoz na carinsko područje Unije. Drugim riječima, premija za prekomjernu emisiju izvan je cijene za samu robu. Stoga premija ne čini dio stvarno plaćene ili plative cijene kako je definirano u članku 70 (2) CZU.
6. Za prethodno navedene argumente, premija za prekomjernu emisiju nije relevantna za određivanje carinske vrijednosti i ne bi trebala biti uključena u carinsku vrijednost za uvezena motorna vozila ako je premija jasno prepoznatljiva i predočena odvojeno od cijene robe na računu koji se koristi za određivanje carinske vrijednosti prema metodi transakcijske vrijednosti⁶⁹.
7. Međutim, ako se premija za prekomjernu emisiju već odražava u cijeni uvezenih motornih vozila, ne postoji pravna osnova za njezino isključivanje iz carinske vrijednosti jer premija nije pokrivena, kao što je već istaknuto, bilo kojim od troškova navedenih u članku 72 CZU-a, osobito, ne može se smatrati uvoznim carinama ili drugim davanjima plativima u Uniji zbog uvoza ili prodaje robe (članak 72 (f) CZU).

---

⁶⁹ Vidjeti i presudu Suda EU donesenu u predmetu C-219/88 (Malt GmbH).

Zaključak br. 37: Postupanje s plaćanjima za aktiviranje dodatnih softverskih funkcija robe nakon puštanja u slobodan promet

I. Pozadina

1. Proizvođač (X) sa sjedištem u trećoj zemlji prodaje motorna vozila (automobile) svojem distribucijskom društvu (Y) u Uniji. Trgovačka društva povezana su u smislu carinskih odredbi Unije o utvrđivanju carinske vrijednosti, ali taj odnos nije utjecao na cijenu robe.
2. Automobili namijenjeni tržištu Europske unije u postupku proizvodnje opremljeni su unaprijed instaliranim softverskim funkcijama, kao što su senzor za kišu, grijanje sjedala, detekcija pospanosti vozača, digitalni radio, navigacijski sustav za europsku regiju ili pomoćnik u mrtvom kutu. U trenutku unosa automobila na carinsko područje Unije aktiviraju se samo softverske funkcije automobila koje omogućuju sukladnost s propisima Unije o sigurnosti motornih vozila. Cijena automobila dogovorena između X-a i Y-a uključuje vrijednost opreme za sve softverske funkcije kao i vrijednost aktivacije opcija koje omogućuju usklađivanje s navedenim propisima Unije. Međutim, postoje određene funkcije koje se prodaju kao dodatne opcije na zahtjev krajnjih kupaca i stoga se aktiviraju samo u zamjenu za dodatna plaćanja kupaca. Vrijednost njihove aktivacije ne odražava se u cijeni automobila dogovorenih između X-a i Y-a.
3. Klijent iz EU-a (Z) naručio je od Y određeni model motornog vozila opremljenog, senzorom za kišu i sustavom grijanja sjedala kao dodatnim opcijama.
4. Prema narudžbi od Z, motorno vozilo s dvije već aktivirane funkcije predmet je kupoprodajnog ugovora između prodavatelja/proizvođača X i kupca/distributera Y. Ugovor o prodaji sklopljen je prije uvoza motornog vozila na carinsko područje Unije. Sve ostale moguće funkcije, potencijalno dostupne krajnjim kupcima za ovaj model motornih vozila, nisu aktivirane.
5. Y deklarira automobil za puštanje u slobodni promet na carinskom području Unije.
6. Nakon puštanja automobila u slobodni promet distributer Y ga preprodaje Z-u.
7. Kasnije Z odlučuje aktivirati još jednu funkciju (tj. digitalni radio). Da bi to učinio, on od Y (ili X) kupuje softverski ključ, koji podliježe plaćanju određene naknade i koji mu se dostavlja e-poštom. Softverski ključ može se dostaviti i na komadu papira ili na USB-u. Aktivaciju funkcije može obaviti sam Z ili ovlaštena servisna radionica unosom softverskog ključa u računalo automobila ili online.

II. Pitanje

Je li plaćanje za aktivaciju dodatne softverske funkcije (digitalni radio) od Z prema Y (ili X) dio carinske vrijednosti za uvezeno motorno vozilo?

III. Relevantne regulatorne odredbe

Članak 70. CZU-a⁷⁰

---

⁷⁰ Uredba (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. listopada 2013. o Carinskom zakoniku Unije, SL L 269, 10.10.2013., str. 1. – 101

IV. Uvodne napomene

8. U predmetnom slučaju kupoprodajni ugovor sklopljen između X-a i Y-a predstavlja prodaju za izvoz u carinsko područje Unije. Prodaja ispunjava zahtjeve za određivanja carinske vrijednosti u skladu s člankom 70 (1). CZU i člankom 128 (1). PUCZU-a.
9. Prema iznesenim činjenicama, automobil koji je dodatno opremljen senzorom za kišu i grijanjem sjedala, koje je naručio krajnji kupac Z, unosi se na carinsko područje Unije i deklarira za puštanje u slobodni promet od strane Y-a. Stoga, za određivanje carinske vrijednosti prema metodi transakcijske vrijednosti kako je definirano u članku 70. CZU-a upotrebljava se cijena koju je Y stvarno platio ili treba platiti X-u, koja se odnosi na uvezeno vozilo s navedenim dodatnim funkcijama.
10. Za kupnju dodatne funkcije automobila (digitalni radio) od strane Z sklopljen je poseban kupoprodajni ugovor između Z i Y (ili X) nakon što je automobil već pušten u slobodan promet.
11. Dva ugovora o prodaji smatraju se međusobno neovisnima. Stoga, plaćanje koje je Z izvršio prema Y (ili X) za pristup dodatnoj softverskoj funkciji neće biti dio carinske vrijednosti uvezenog automobila.

V. Zaključak

1. U ispitanom slučaju, carinska vrijednost uvezenog motornog vozila s dvije dodatne funkcije (tj. senzorom za kišu i grijanjem sjedala) utvrđuje se na temelju kupoprodajnog ugovora sklopljenog između X-a i Y-a, i to je relevantna prodaja za određivanje carinske vrijednosti. Cijena stvarno plaćena ili plativa koju Y plaća X-u za automobil s tim dvjema dodatnim funkcijama u trenutku prihvaćanja carinske deklaracije koristit će se za određivanje carinske vrijednosti automobila prema metodi transakcijske vrijednosti.
2. Aktivacija dodatne funkcije (tj. digitalnog radija) na zahtjev Z nije predmet kupoprodajnog ugovora između X-a i Y-a. Dodatna funkcija stavlja se na raspolaganje nakon puštanja automobila u slobodan promet i na temelju posebnog kupoprodajnog ugovora sklopljenog između Z i Y (ili X), neovisno o ugovoru koji su sklopili X i Y.
3. Naknada za aktivaciju koju je osoba Z platila Y-u (ili X-u) nije povezana ni izravno ni neizravno s cijenom automobila koju Y plaća X-u. Stoga se naknada koju je Z plaćao Y-u (ili X) za aktivaciju dodatne funkcije neće uzeti u obzir prilikom određivanja carinske vrijednosti.

---

⁷¹ Provedbena uredba Komisije (EU) 2015/2447 od 24. studenoga 2015. o utvrđivanju detaljnih pravila za provedbu određenih odredbi Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća o Carinskom zakoniku Unije.

ODJELJAK E: PRESUDE EUROPSKOG SUDA PRAVDE

Napomena Ovaj odjeljak uključuje sažetak presuda Suda Europske unije, koji je relevantan za primjenu zakonodavstva o utvrđivanju carinske vrijednosti. Autentični tekstovi su oni navedeni u izvješćima o predmetima pred Sudom pravde.

Slučaj 7/83 – Ospig Textilgesellschaft KG W. Ahlers protiv Hauptzollamt Bremen-Ost

Naslov: Utvrđivanje vrijednosti robe u carinske svrhe – uključivanje kvota

Jezik: Njemački

Pitanje: Treba li troškove nastale pri stjecanju besplatnih kvota (izvozne kvote) koje izvoznik iz Hong Konga zasebno naplaćuje njemačkom kupcu (tzv. kvotni troškovi) uključiti u carinsku vrijednost robe (transakcija iz članka 3. Uredbe (EEZ) br. 1224/80 o određivanju vrijednosti robe u carinske svrhe)?

Presuda: Pristojbe za kvote koje se odnose na stjecanje izvoznih kvota nisu dio carinske vrijednosti robe uvezene u Uniju prema odredbama Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1224/80 od 28. svibnja 1980. o određivanju vrijednosti robe u carinske svrhe, izmijenjene Uredbom Vijeća (EEZ) br. 3193/80 od 8. prosinca 1980.

Reference za dodatne informacije:

SL Br C 35, 8.2.1983, str. 3

SL Br C 79, 20.3.1984, str. 4

Slučaj 290/84 – Hauptzollamt Schweinfurt protiv Mainfruchta Obstverwertung GmbH

Naslov: Vrednovanje u carinske svrhe – Troškovi prijevoza

Jezik: Njemački

Pitanja:

1. (a) Ako kupac u državi članici Europske zajednice plaća stranom dobavljaču, na temelju pojedinačne fakture, iznos koji se odnosi na “troškovi prijevoza unutar Zajednice” zajedno s cijenom robe, uključuje li transakcijska vrijednost navedena u članku 3. stavku 1. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1224/80 oba iznosa?

(b) Ako je tako, mora li se taj iznos prilagoditi sukladno člank 15. Uredbe (EEZ) br. 1224/80 kako bi se uzeo kao carinska vrijednost robe?

2. Ako se na pitanja odgovori potvrdno:

(a) Je li članak 15., stavak 2. točka (a) Uredbe (EEZ) br. 1224/80 primjenjiv kada osoba deklarira troškove prijevoza koji pokrivaju samo prijevoz unutar Zajednice?

(b) Ako je odgovor na pitanje (a) potvrđan:

U slučaju prijevoza iz članka 15. stavka 2. točke (a) Uredbe (EEZ) br. 1224/80, je li, pri procjeni carinske vrijednosti robe, odbitak troškova prijevoza izračunatih da su nastali unutar Zajednice pod uvjetom da je dotična osoba dostavila zasebni iznos za ukupne troškove prijevoza u skladu s člankom 15., stavkom 1. Uredbe?

Ako je tako, ispunjava li se taj uvjet ako dotična osoba dostavi odvojene iznose za te troškove prijevoza ili mora dostaviti dokaz o stvarno nastalim troškovima za prijevoz, predloženjem provjerljivih dokumentarnih dokaza?

Koje zahtjeve mora zadovoljiti ako je takav dokaz neophodan? Mogu li se carinska tijela odreći takvih dokaza ako ih dotična osoba ne može dostaviti zbog ponašanja svog dobavljača?

Presuda: Kada je domaći kupac platio inozemnom prodavatelju, uz cijenu robe, poseban iznos za “troškove prijevoza unutar Zajednice” na temelju zasebnog računa, transakcijska vrijednost u smislu članka 3. stavka 1. Uredbe br. 1224/80 uključuje samo prvi od tih iznosa, ali nadležna carinska tijela mogu, ako okolnosti to opravdavaju, provjeriti račun koji se odnosi na predmetne troškove kako bi provjerili da nisu izmišljeni.

Reference za dodatne informacije:

SL Br C 29, 31.1.1985, str. 3

SL Br C 347, 31.12.1985, str. 22

Slučaj 65/85 – Hauptzollamt Hamburg – Ericus protiv Van Houten International GmbH

- Naslov: Utvrđivanje vrijednosti robe u carinske svrhe – Troškovi vaganja
- Jezik: Njemački
- Pitanje: Treba li članak 3. stavak 1. i stavak 3. verzije Uredbe Vijeća (EEZ) br.1224/80 koji se primjenjuje prije 1. siječnja 1981. biti interpretiran na način da u slučaju tzv. ANKUNFTKONTRAKTEN (ugovori o dolasku) troškovi utvrđivanja težine po dolasku također čine dio transakcijske vrijednosti ako, prema ugovoru o prodaji te troškove snosi kupac?
- Presuda: Članak 3. stavak 1. i 3. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1224/80 od 29. svibnja 1980. treba tumačiti na način da se iz transakcijske vrijednosti isključuju troškovi vaganja koje kupac na mjestu odredišta robe plaća u slučaju ugovora o dolasku.

Reference za dodatne informacije:

SL Br C 99, 19.4.1985, str. 7

SL Br C 45, 27.2.1986, str. 4

Slučaj C-183/85 – Hauptzollamt Itzehoe protiv H.J. Repenning GmbH

- Naslov: Utvrđivanje vrijednosti robe u carinske svrhe
- Jezik: Njemački
- Pitanje: Uključuje li transakcijska vrijednost, kako je navedeno u članku 3. stavku 1. Uredbe (EEZ) broj 1224/80, puni iznos stvarno plaćene cijene čak i kada je roba, kupljena bez nedostataka, propala i na taj način smanjila vrijednost prije relevantnog datuma vrednovanja, u okolnostima koje su dovele do odštete kupcu prema osiguranju prijevoza, ali ne i do povrata kupovne cijene od strane prodavatelja?
- Presuda: Članak 3. stavak 1. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1224/80 treba tumačiti na način da, ako je roba kupljena bez nedostataka oštećena prije puštanja u slobodan promet, cijena koja je stvarno plaćena ili plativa, na kojoj se temelji transakcijska vrijednost, mora biti smanjena razmjerno pretrpljenoj šteti.

Reference za dodatne informacije:

SL Br C 166, 5.7.1985, str. 11

SL Br C 196, 5.8.1986, str. 4

Slučaj 357/87 – Firma Albert Schmid protiv Hauptzollamt Stuttgart-West

Naslov: Carina koja se naplaćuje na uvezenu ambalažu

Jezik: Njemački

Pitanja:

1. Kako tumačiti posljednju rečenicu Odjeljka I, C.2 dijela I. Priloga članku 1. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 950/68 od 22. lipnja 1968. o Zajedničkoj carinskoj Tarifi (Službeni list, Englesko posebno izdanje 1968 (I), str. 275.): uključuje li izraz “ambalaža” (što znači bilo koji vanjski ili unutarnji spremnik, držači, omoti ili nosači koji nisu transportni uređaji (npr. kontejneri za transport), cerade, pribor ili pomoćna transportna oprema) bačve za pivo, pivske boce i plastične sanduke za boce piva gdje će takvi spremnici biti vraćeni prodavatelju piva u drugoj zemlji?
2. Ako je na prvo pitanje odgovoreno potvrdno: kako se tumači Odjeljak II., D.1 točka a) Dijela I. Priloga članku 1. navedene Uredbe (koji predviđa da ambalaža podliježe carini za robu koja se u njoj nalazi): plaća li se carina na ambalažu koja je sama po sebi plativa s carinom na robu na način da se carinom na robu također obračunava i carina na ambalažu ili se na ambalažu obračunava na temelju vlastite carinske vrijednosti, ali po stopi koja se primjenjuje na robu?

Presuda:

1. Posljednja rečenicu Odjeljka I., C 2 Dijela I. Priloga članku 1. Uredbe (EEZ) br. 950/68 Vijeća od 22. lipnja 1968. o Zajedničkoj carinskoj Tarifi treba tumačiti na način da izraz “ambalaža” uključuje bačve s pivom, boce za pivo i plastične sanduke za boce piva čak i kada se takvi spremnici vraćaju prodavatelju piva u drugoj zemlji.
2. Odjeljak II, D 1 (a) Dijela I. Priloga članku 1. navedene uredbe mora se tumačiti na način da ambalaža mora podlijezati plaćanju carine po stopi koja se primjenjuje na robu koja se u njoj nalazi. Međutim, ako ambalaža nije uključena u cijenu koja se plaća za robu, već se mora vratiti prodavatelju u drugoj zemlji, a kupac je dužan platiti prodavatelju financijsku naknadu za ambalažu koja nije vraćena, takva naknada predstavlja trošak u smislu članka 8. stavka 1. točke (a) Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1224/80 od 28. svibnja 1980. o vrednovanju robe u carinske svrhe.

Reference za dodatne informacije:

SL Br C 349, 24.12.1987, str. 4

SL Br C 284, 8.11.1988, str. 10

Slučaj C-219/88 – Malt GmbH protiv Hauptzollamt Dusseldorf

Naslov: Certificati o vjerodostojnosti

Jezik: Njemački

Pitanja:

1. Treba li se Uredba Vijeća (EEZ) br. 1224/80 od 28. svibnja 1980. o vrednovanju robe u carinske svrhe (Službeni list Europske zajednice br. L 134, 31.5.1980., str. 1), a posebno članak 3. stavak 1. i stavak 3. točka (a), tumačiti na način da se pri procjeni vrijednosti argentinske govedine koja je 1981. godine puštena u slobodan promet bez plaćanja pristojbi u okviru tarifne kvote Zajednice, iznosi koji su plaćeni za certifikate o vjerodostojnosti potrebnih za primjenu pravila o kvotama prodavatelju uz cijenu robe trebaju uključiti u cijenu stvarno plaćenu ili plativu (transakcijska vrijednost)?
2. Ako je odgovor na pitanje 1 potvrđan:

Treba li se gore navedena Uredba, posebno članak 3. stavak 4. točka (b), tumačiti na način da se iznosi plaćeni za certifikate, u svrhu carinskog vrednovanja, moraju tretirati kao porezi koji se plaćaju u Zajednici zbog uvoza?
3. Ako je odgovor na pitanje 2 potvrđan:

Treba li se gore navedena Uredba, posebno članak 3. stavak 4., tumačiti na način da se zahtjevi za takve naknade moraju razdvojiti od cijene stvarno plaćene ili plative za uvezenu robu, čak i ako se u računu navodi ukupan iznos plaćen za robu i certifikate (br. 1), ali se jasno vidi plaćanje za certifikate?

Presuda:

1. Uredbu Vijeća (EEZ) br. 1224/80 od 28. svibnja 1980. o vrednovanju robe u carinske svrhe, posebno članak 3. stavak 1. i stavak 3. treba tumačiti na način da se, pri procjeni vrijednosti uvezene argentinske govedine u svrhu Uredbe Vijeća (EEZ) br. 217/81 od 20. siječnja 1981. o otvaranju tarifnih kvota Zajednice za visokokvalitetnu, svježu ili smrznutu govedinu i teletinu koja se nalazi unutar podnaslova 02.01 A II točke (a). Zajedničke carinske tarife, iznosi plaćeni prodavatelju uz cijenu robe za certifikate o vjerodostojnosti koji je potreban za primjenu pravila o kvotama trebaju smatrati dijelom carinske vrijednosti.
2. Članak 3(4) Uredbe br. 1224/80 treba tumačiti na način da se iznosi plaćeni za certifikate o vjerodostojnosti ne smiju smatrati porezima koji se plaćaju u Zajednici zbog uvoza.

Reference za dodatne informacije:

SL Br C 223, 27.8.1988., str. 5.

Slučaj C-11/89 – Unifert Handels GmbH, Warendorf protiv Hauptzollamt Munster

Naslov: Carinska vrijednost robe – transakcijska vrijednost – troškovi dangube

Jezik: Njemački

Pitanja:

- 1.(a) Može li transakcijska vrijednost u smislu članka 3. stavka 1. Uredbe br. 1224/80 biti cijena utvrđena ugovorom o prodaji između osoba s prebivalištem u Zajednici?
- (b) Ako je odgovor na pitanje 1 (a) potvrđan, može li dotična osoba odrediti cijenu koja će se uzeti kao osnova za utvrđivanja carinske vrijednosti ako cijene utvrđene u drugim ugovorima o prodaji ispunjavaju zahtjeve iz članka 3. stavka 1. Uredbe 1224/80? Obvezuje li se dotična osoba svojim izborom jednom kad je odredila cijenu?
- (c) Ako je na pitanje 1 (a) odgovoreno potvrdno, uključuje li ova cijena i tzv. kupovnu proviziju?
2. Jesu li troškovi dangube (naknade za kašnjenje utovara) troškovi prijevoza u smislu članka 8. stavka 1. točke (e) Uredbe Vijeća 1224/80?
3. Je li puna cijena plaćena ili plativa transakcijska vrijednost u smislu članka 3. Uredbe 1224/80 ako se prije stvarnog vremena pronađu kratke pošiljke koje su unutar dogovorene dopuštene razlike u težini i ne dovode do smanjenja kupovne cijene?."

Presuda:

1. Cijena utvrđena kupoprodajnim ugovorom između osoba s poslovnim nastanom u Zajednici može se smatrati transakcijskom vrijednošću u smislu članka 3. stavka 1. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1224/80 od 28. svibnja 1980. o vrednovanju robe u carinske svrhe.
2. Ako u slučaju uzastopne prodaje robe, više od jedne stvarno plaćene ili plative cijene ispunjava zahtjeve utvrđene u članku 3. stavku 1. Uredbe br. 1224/80, uvoznik može odabrati bilo koju od tih cijena u svrhu određivanja transakcijske vrijednosti. Ako se uvoznik pozvao na jednu od tih cijena u carinskoj deklaraciji, on ne može ispraviti deklaraciju nakon puštanja robe u slobodan promet, sukladno članku 8. stavku 1.. Direktive Vijeća 79/695/EEZ od 24. srpnja 1979. o usklađivanju postupaka za puštanje robe u slobodan promet.
3. Plaćanje koje kupac izvrši prodavatelju, posebno fakturirano i opisano kao "kupovna provizija", čini dio stvarno plaćene ili plative cijene za uvezenu robu u smislu članka 3. stavka 1. Uredbe br. 1224/80.
4. Troškovi dangube (naknada koja se plaća za držanje plovila u luci) čine dio troškova prijevoza u smislu članka 8. stavka 1. točke (e) Uredbe Vijeća br. 1224/80.
5. Članak 3. stavak 1. Uredbe br. 1224/80 mora se tumačiti na način da se stvarno plaćena ili plativa cijena ne smije proporcionalno smanjivati ako postoji razlika između količine istovarene robe i kupljene količine koja ne premašuje odstupanje težine ugovorene između stranaka i ne dovodi do smanjenja kupovne cijene.

Reference za daljnje informacije

SL br. C 43, 22.2.1989.

SL br. L 134, 31.5.1980., str. 1.

Strojni prijevod

Slučaj C-17/89 – Hauptzollamt Frankfurt am Main-Ost protiv Deutsche Olivetti GmbH

Naslov: Troškovi prijevoza, kontejnerski prijevoz

Jezik: Njemački

Pitanja: Prema kojim kriterijima se troškovi prijevoza koji, sukladno članku 8., stavku 1. točki (e) (i) Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1224/80, trebaju biti dodani cijeni stvarno plaćenju ili plativoj za robu u smislu članka 3., trebaju utvrditi ako je uvoznik pod uvjetima isporuke FOB platio jedinstvenu sveobuhvatnu cijenu za prijevoz robe nakon mjesta ulaska u Zajednicu do točke unutar Zajednice? Ako je roba uvezena u kontejneru, je li bitno je li roba bila prevožena u istom kontejneru tijekom cijelog putovanja?

Presuda:

1. Kontejnerski prijevoz ne može se smatrati "načinom prijevoza" u smislu članka 15. stavka 2. točke (a) Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1224/80 od 28. svibnja 1980. o vrednovanju robe u carinske svrhe (NN 1980, L 134, str. 1).
2. Ako je uvoznik platio sveobuhvatnu cijenu za prijevoz robe do točke nakon mjesta ulaska na carinski teritorij Zajednice, a roba je prevezena upotrebom nekoliko različitih načina prijevoza, trošak prijevoza iz članka 8. stavka 1. točke (e) (i) gore navedene Uredbe mora se izračunati ili odbijanjem troškova prijevoza unutar carinskog područja Zajednice utvrđenih na osnovi uobičajenih tarifa za prijevoz, od cijene stvarno plaćene ili plative, ili utvrđivanjem troškova prijevoza do mjesta ulaska u carinsko područje Zajednice izravno na osnovi uobičajenih tarifa za prijevoz. Nacionalna tijela moraju odabrati kriterij koji će vjerojatnije izbjeći proizvoljne i fiktivne vrijednosti.

Reference za daljnje informacije

SL br. C 45, 24.2.1989.

SL br. L 134, 31.5.1980., str. 1.

Slučaj C-79/89 – Brown Boveri & Cie AG protiv Hauptzollamt Mannheim

Naslov: Software (izdvajanje troškova montaže) (prije 1. svibnja 1985.)

Jezik: Njemački

1. Je li se članak 3. Uredbe (EEZ) br. 1224/80 1982. godine tumačio na način da je transakcijska vrijednost uvezenih nosača medija sa snimljenim softwareom za koje je dobavljač dostavio deklarantu račun koji sadrži samo ukupnu cijenu bila ukupna cijena računa, ili je transakcijska vrijednost bila samo onaj dio cijene računa koji odgovara nosaču medija? Čini li razliku ako deklarant razdvoji cijenu nosača medija i cijenu software u stvarnom vremenu ili kasnije?
2. Smatra li se da su troškovi montaže "izdvojeni" u smislu članka 3. stavka 4.) Uredbe (EEZ) br. 1224/80 samo ako je ta razlika bila predložena carinskim vlastima u stvarnom vremenu?

Presuda:

3. 1982. godine, članak 3. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1224/80 od 28. svibnja 1980. o vrednovanju robe za carinske svrhe trebao se tumačiti na način da transakcijska vrijednost nosača medija koji sadrži u trenutku uvoza snimljeni software za koje je dobavljač deklarantu fakturirao sveobuhvatnu cijenu, mora biti fakturirana cijena.
4. Kako bi se isključili iz carinske vrijednosti u skladu s člankom 3. stavkom 4. točkom (a) Uredbe br. 1224/80, troškovi montaže moraju biti odvojeno prikazani u deklaraciji o carinskoj vrijednosti od stvarno plaćene ili plative cijene za robu. Sukladno članku 8. Direktive Vijeća 79/695/EEZ od 24. srpnja 1979. o usklađivanju postupaka za puštanje robe u slobodan promet, ta se deklaracija ne može ispravljati nakon stvarnog vremena vrednovanja u carinske svrhe, odnosno nakon puštanja robe u slobodan promet.

Slučaj C-116/89 – BayWa AG protiv Hauptzollamt Weiden

Naslov: Vrednovanje robe u carinske svrhe – Žetveno sjeme – naknada za licenciju

Jezik: Njemački

Pitanja: U slučaju prodaje žetvenog sjemena za čiju proizvodnju je upotrebjeno osnovno sjeme isporučeno od strane kupca, treba li cijeni stvarno plaćenju ili platioj, u svrhu utvrđivanja carinske vrijednosti, dodati naknade za licenciju koje kupac mora platiti za žetveno sjeme uzgajivaču osnovnog sjemena, čak i ako je usluga uzgajivača izvršena unutar Zajednice?

Presuda: U slučaju prodaje žetvenog sjemena proizvedenog iz osnovnog sjemena isporučenog od strane kupca, trebalo bi dodati cijeni stvarno plaćenju ili platioj, u svrhu utvrđivanja carinske vrijednosti sukladno s članku 8. stavak 1. točka (b) (i) Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1224/80 od 28. svibnja 1980. o vrednovanju robe u carinske svrhe, naknade za licenciju koje kupac mora platiti uzgajivaču osnovnog sjemena radi razmnožavanja tog sjemena, čak i ako je usluga uzgajivača obavljena na carinskom području Zajednice.

Referenca za dodatne informacije:

SL br. C 122, 17.5.1989.

Slučaj C-299/90 – Hauptzollamt Karlsruhe protiv Gebr. HEPP.GmbH & Co KG

Naslov: Carinska vrijednost — Kupovna provizija

Jezik: Njemački

Pitanja:

1. U slučaju da se radi o kupovnom posredniku koji djeluje u svoje ime, ali za račun druge osobe, koji se ugovor mora smatrati “prodajom” u smislu članka 3. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1224/80 od 28. svibnja 1980. o vrednovanju robe u carinske svrhe?
2. Ako je odgovor na pitanje 1 da i ugovor između proizvođača i posrednika i ugovor između posrednika i uvoznika ispunjavaju kriterije iz članka 3. Uredbe br. 1224/80, a uvoznik je u ugovoru s posrednikom odredio cijenu kao osnovu za utvrđivanje vrijednosti robe u carinske svrhe, mora li se kupovna provizija dodati plaćenju cijeni?
3. Ako je odgovor na pitanje 1 da postoji samo jedna prodaja, ona između proizvođača i uvoznika, mora li kupovna provizija biti uključena u carinsku vrijednost kada je uvoznik, pod naslovom “Verkaufser” (“Prodavatelj”) u carinskoj deklaraciji, naveo posrednika i njegovu cijenu (bez provizije)?
4. Ako je odgovor na pitanje 1 da, iako ugovor između proizvođača i posrednika predstavlja prodaju, a ugovor između posrednika i uvoznika ne, kako se carinska vrijednost određuje prema zakonu Zajednice kada je uvoznik naveo carinsku vrijednost na način opisan u pitanju 3?

Presuda:

1. Transakcija između proizvođača ili dobavljača robe, s jedne strane, i uvoznika, s druge strane jest transakcija koju treba uzeti u obzir pri određivanju carinske vrijednosti u skladu s člankom 3. stavkom 1. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1224/80 od 28. svibnja 1980. o vrednovanju robe u carinske svrhe, ako je kupovni posrednik djelovao u svoje ime i zapravo zastupao uvoznika djelujući za njegov račun.
2. Cijena u transakciji između proizvođača ili dobavljača s jedne strane i uvoznika, s druge strane, čini carinsku vrijednost za potrebe članka 3. stavka 1. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1224/80. Kupovna provizija ne smije biti uključena u tu vrijednost čak i kada je uvoznik kupovnog posrednika opisao kao prodavatelja i deklarirao cijenu robe kao što je fakturirana od strane tog posrednika.

Referenca za dodatne informacije:

SL br. C 274, 31.10.1990.

Slučaj C-16/91 – Wacker Werke GmbH & Co. KG protiv Hauptzollamt Munchen-West

Naslov: Vanjska proizvodnja – Potpuno ili djelomično oslobođenje od uvoznih carina - Utvrđivanje vrijednosti dobivenih proizvoda i privremeno izvezena roba

Jezik: Njemački

Pitanja:

1. Treba li se članak 13. stavak 1.) Uredbe Vijeća br. 2473/86 od 24. srpnja 1986. o sporazumima o carinskim oslobođenjima u postupku vanjske proizvodnje i sustavu standardne razmjene (SL 1986 L 212, str. 1) tumačiti na način da se za izračun uvozne pristojbe carinska vrijednost dobivenih proizvoda i privremeno izvezena roba u načelu mora temeljiti na njihovoj transakcijskoj vrijednosti u skladu s člankom 3. stavkom 1. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1224/80 od 28. svibnja 1980 o vrednovanju robe u carinske svrhe (SL 1980 L 134, str. 1), izmijenjeno Uredbom Vijeća (EEZ) br. 1055/85 od 23. travnja 1985 (SL 1985 L 112, str. 50)?
2. Ako je odgovor na prvo pitanje negativan, mora li se prva mogućnost predviđena u drugom podstavku članka 13. stavka 2. Uredbe br. 2473/86 tumačiti na način da se carinska vrijednost dobivenih proizvoda određuje u skladu s ovom odredbom čak i ako je nositelj odobrenja za vanjsku proizvodnju privremeno izvezao robu, koja nije bila izvezena niti besplatno niti po sniženoj cijeni, u smislu članka 8. stavka 1. točke (b)(i) Uredbe br. 1224/80?
3. Ako je odgovor na drugo pitanje potvrđan, mora li se članak 8. stavak 1 točka (b)(i) Uredbe br. 1224/80 tumačiti na način da se za utvrđivanje vrijednosti proizvoda navedenih u toj odredbi, koje je proizveo sam nositelj odobrenja za vanjsku proizvodnju, uzimaju u obzir samo troškovi proizvodnje i transakcijska vrijednost bit će prilagođena za opće troškove i profitnu maržu uključenu u prodajnu cijenu tih proizvoda?

Ako je tako, treba li, radi utvrđivanja vrijednosti dobivenih proizvoda, prilagoditi i njihovu transakcijsku vrijednost za troškovne komponente koje čine dio vrijednosti privremeno izvezena roba u mjeri u kojoj su oni uključeni u transakcijsku vrijednost dobivenih proizvoda?

Presuda:

Uredba Vijeća br. 2473/86 od 24. srpnja 1986. o sporazumima o carinskim oslobođenjima u postupku vanjske proizvodnje i sustavu standardne razmjene treba se tumačiti na način da se pri izračunu ukupnog ili djelomičnog oslobođenja od uvozne carine za koje se predviđa, izračun uvoznih carina na dobivene proizvode u načelu mora temeljiti na transakcijskoj vrijednosti tih proizvoda, dok se vrijednost privremeno izvezena roba mora izračunati pomoću jedne od dviju metoda utvrđene u drugom podstavku članka 12. stavka 2.) te Uredbe. Ako je vrijednost dobivenih proizvoda utvrđena bez ikakvih prilagodbi za potrebe članka 8. stavak 1. točka (b) (i) Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1224/80 od 28. svibnja 1980. o vrednovanju robe za carinske svrhe, vrijednost privremeno izvezena roba odgovara razlici između carinske vrijednosti dobivenih proizvoda i troškova obrade utvrđenih razumnim sredstvima, poput uzimanja u obzir transakcijske vrijednosti predmetne robe.

Reference za dodatne informacije:

SL Br. C 43, 19.2.1991

SL Br. L 212, 2.8.1986, str. 1

SL Br. 134, 31.5.1980, str. 1

SL Br. L 112, 25.4.1985, str. 50

Strojni prijevod

Slučaj C-21/91 – Firma Wunsche Handelsgesellschaft International (GmbH & Co.) protiv Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Naslov: Troškovi financiranja

Jezik: Njemački

Pitanja:

1. Mora li se članak 3. Uredbe (EEZ) br. 1495/80 tumačiti na način da postoji “financijski sporazum koji se odnosi na kupnju uvezene robe ”ako prodavatelj daje kupcu rok za plaćanje za koji se kupovna cijena povećava za kamate kako je dogovoreno?
2. U tom pogledu tumači li se članak 3. stavak 2. Uredbe (EEZ) br. 1495/80 izmijenjen Uredbom (EEZ) br. 220/85 na isti način kao i članak 3. točka (c) Uredbe (EEZ) br. 1495/80 u izvornoj verziji?

Presuda:

1. Izraz “financijski sporazum” koji se koristi u članku 3. stavku 2. Uredbe Komisije (EEZ) br. 1495/80 od 11. lipnja 1980. kojom se provode određene odredbe članka 1., 3. i 8. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1224/80 o vrednovanju robe u carinske svrhe, kako je izmijenjeno Uredbom Komisije (EEZ) br. 220/85 od 29. siječnja 1985. treba tumačiti na isti način kao izraz “financijski sporazum” u izvornoj verziji članka 3. stavak točka (c) Uredbe br. 1495/80.
2. Članak 3. Uredbe Komisije (EEZ) br. 1495/80 od 11. lipnja 1980. o provedbi određenih odredaba članka 1., 3. i 8. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1224/80 o vrednovanju robe u carinske svrhe tumači se na način da se riječi “kamate koje se plaćaju u okviru financijskog sporazuma” također odnose i na kamate koje se plaćaju zbog roka odobrenog od strane prodavatelja i kojeg je kupac prihvatio za plaćanje uvezene robe.

Slučaj C-59/92 – Hauptzollamt Hamburg-St. Annen protiv Ebbe Sonnichsen GmbH

Naslov: Gubitak kvalitete – relevantno vrijeme koje treba uzeti u obzir

Jezik: Njemački

Pitanja:

1. Primjenjuje li se druga rečenica članka 4. Uredbe Komisije br. 1495/80 (SL 1980 L 154, str. 14) izmijenjena Uredbom Komisije br. 1580/81 (SL 1981 L 154, str. 36) i u slučajevima kada kupljena roba već sadrži nedostatke koji smanjuju njezinu vrijednost (inherentni nedostaci) prije prijenosa rizika od moguće štete na kupca (prelazak rizika)?
2. Ako ne: Treba li članak 3. stavak 1. Uredbe Vijeća br. 1224/80 od 28. svibnja 1980. (SL 1980 L 134, str. 1) tumačiti na način da će se transakcijska vrijednost utvrditi jednostavno na temelju ugovora ili nove kupovne cijene uzimajući u obzir pronađeni inherentni nedostatak, ili je odlučujući faktor činjenica da je ugovor koji mijenja prvobitnu kupoprodajnu cijenu zapravo također i proveden?

Presuda:

Druga rečenica članka 4. Uredbe Komisije (EEZ) br. 1495/80 od 11. lipnja 1980., o mjerama za provedbu članaka 1., 3. i 8. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1224/80 o vrednovanju robe u carinske svrhe, izmijenjena Uredbom Komisije (EEZ) br. 1580/81 od 12. lipnja 1981., treba se tumačiti na način da u slučaju pogoršanja kvalitete robe, čime se smanjuje njezina carinska vrijednost, ne smije se raditi razlika je li se pogoršanje dogodilo prije ili nakon prelaska rizika na kupca.

Slučaj C-29/93 – KG u Firma OSPIG Textil-Gesellschaft W. Ahlers GmbH & Co protiv Hauptzollamt Bremen-Freihafen

Naslov: Troškovi kvote

Jezik: Njemački

Pitanja:

Ne čine li naknade za kvote koje proizlaze iz stjecanja izvoznih kvota također dio carinske vrijednosti robe uvezene u Zajednicu u smislu odredaba Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1224/80 od 28. svibnja 1980. (SL 1980 L 134, str. 1) u slučajevima u kojima izvozne dozvole ne mogu biti predmet zakonite trgovine u relevantnoj zemlji izvoza (u ovom slučaju, Tajvan)?

Presuda:

Troškovi kvote nastali pri stjecanju izvoznih kvota ne čine sastavni dio vrijednosti za carinske svrhe robe uvezene u Zajednicu u skladu s Uredbom Vijeća (EEZ) br. 1224/80 od 28. svibnja 1980. o vrednovanju robe u carinske svrhe i iz tog razloga nije potrebno utvrditi jesu li izvozne dozvole predmet zakonite trgovine u dotičnoj zemlji izvoza.

Reference za dodatne informacije:

SL Br C 75, 17.3.1993.

SL Br L 134, 31.5.1980, str. 1

Slučaj C-340/93 – Klaus Thierschmidt GmbH protiv Hauptzollamt Essen

Naslov: Troškovi kvote

Jezik: Njemački

Pitanja:

1. Jesu li plaćanja kupca prodavatelju za izvozne dozvole, koje su dodijeljene prodavatelju (izvozne kvote), dio carinske vrijednosti?
2. Moraju li troškovi kvote biti "razdvojeni"?
3. Treba li se s naknadama za kvote koje su nastale na temelju pravila Unije u Uredbi (EEZ) br. 4134/86 postupati na isti način kao s naknadama za kvote koje proizlaze iz Uredbe (EEZ) br. 4136/86??

Presuda:

1. Naknade za kvote koje kupac plaća prodavatelju za vlastite kvote izdane potonjem besplatno uključene su u carinsku vrijednost robe;
2. Naknade za kvote koje nisu uključene u carinsku vrijednost robe ne moraju biti posebno navedene u deklaraciji o carinskoj vrijednosti;
3. U pogledu carinske vrijednosti uvoza iz Tajvana na koji se primjenjuje Uredba Vijeća (EEZ) br. 4134/86 od 22. prosinca 1986. o aranžmanima za uvoz određenih tekstilnih proizvoda podrijetlom iz Tajvana, troškovi kvote trećih strana moraju se tretirati na isti način kao i troškovi kvote koji se odnose na uvoz proizvoda koji podliježu Uredbi Vijeća (EEZ) br. 4136/86 od 22. prosinca 1986. o zajedničkim pravilima za uvoz određenih tekstilnih proizvoda podrijetlom iz trećih zemalja.

Reference za dodatne informacije:

SL br. C 215, 10.8.1993.

SL br. L 134, 31.5.1980., str. 1.

SL br. L 333, 11.12.1980., str. 1.

Slučaj C-93/96 – Industria e Comercio Textil SA (ICT) protiv Fazenda Publica

Naslov: Reference za preliminarnu odluku: Supremo Tribunal Administrativo - Portugal. Antidampinška pristojba – Uredba Vijeća (EEZ) br. 738/92 - Free-at-frontier cijena (CIF EU granica)– povećanje u slučaju odgode plaćanja.

Jezik: Portugalski

Pitanja:

1. Je li povećanje (od 1 % za svaki mjesec koji protekne bez plaćanja, nakon 30. dana od dolaska robe na carinsko područje Zajednice) predviđeno člankom 1. stavkom 3. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 738/92 od 23. ožujka 1992. primjenjivo na CIF EU granica cijenu kad god je dogovoreno da se cijena plaća na datum koji pada nakon tog 30. dana?
2. Ako odgovor na prethodno navedeno pitanje ne može biti bezuvjetno potvrđan, zbog potrebe za razlikovanjem, je li navedeno povećanje primjenjivo u okolnostima kao što je slučaj u ovom predmetu (vidi dokazane činjenice) gdje je cijena uvezene robe, dogovorena kao plativa u 90 dana, iznosila oko 2,3 % (u jednom slučaju) i 2,5 % (u drugom slučaju) veća od plative cijene CAD (cash against documents)?
3. Ako se na prethodno pitanje odgovori pozitivno, mora li se to povećanje primijeniti na cijenu koja odgovara CAD plaćanju ili na cijenu dogovorenu za plaćanje u roku od 90 dana?

Presuda:

Kao odgovor na pitanja koja mu je uputio Supremo Tribunal Administrativo presudom od 14. veljače 1996., ovime se utvrđuje: Povećanje predviđeno člankom 1. stavkom 3. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 738/92 od 23. ožujka 1992. o uvođenju konačne antidampinške carine na uvoz pamučne pređe podrijetlom iz Brazila i Turske mora se primjenjivati kad god je dogovoreno da se uvezena roba plaća za više od 30 dana nakon dolaska na carinsko područje Zajednice, čak i ako je razlika između cijene za odgođeno plaćanje i CAD cijene veća, u postocima, nego povećanje koje će se primijeniti. To povećanje mora se temeljiti na cijeni koja je stvarno plaćena ili plativa za robu kada se prodaje za izvoz na carinsko područje Zajednice, isključujući naknade za kamate kao naknadu za odobrene uvjete odgođenog plaćanja, pod uvjetom da su ti uvjeti predmet „financijskog aranžmana “ u smislu članka 3. stavka 2. Uredbe Komisije (EEZ) br. 1495/80 od 11. lipnja 1980. o provedbi određenih odredbi članaka 1. 3. i 8. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1224/80 o vrednovanje robe za carinske svrhe, izmijenjena i dopunjena Uredbom Komisije (EEZ) br. 220/85 od 29. siječnja 1985., i da razina naknada odražava trenutne prevladavajuće stope.

Slučaj C-142/96 – Hauptzollamt Munchen protiv Wacker Werke GmbH

Naslov: Reference za preliminarnu odluku: Bundesfinanzhof – Njemačka. Oslobođenje kod vanjske proizvodnje– Potpuno ili djelomično oslobođenje od uvoznih carina – Utvrđivanje vrijednosti dobivenih proizvoda i privremeno izvezene robe – Razumni načini utvrđivanja vrijednosti

Jezik: Njemački

Pitanja:

1. Treba li drugu alternativu predviđenu člankom 13. stavkom 2. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2473/86 od 24. srpnja 1986. o sporazumima o oslobađanju kod vanjske proizvodnje (SL 1986 L 212, str. 1) tumačiti na način da je metoda određivanja troškova prerade razumna samo ako dobivena vrijednost privremeno izvezene robe približno odgovara kupovnoj cijeni koju je platio nositelj odobrenja za vanjsku proizvodnju ili proizvodnim troškovima?
2. Ako je odgovor na prvo pitanje negativan, pri određivanju troškova prerade može li se pozvati na nabavnu cijenu ulaznih elemenata uključujući povećanja koje je prerađivač platio nositelju odobrenja za vanjsku proizvodnju, i primjenjuje li se to jednako i kada postoji tarifna nepravilnost koja rezultira višom stopom carine za neprerađenu robu nego za dobivene proizvode?

Presuda:

Članak 13. stavak 2. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2473/86 od 24. srpnja 1986. o sporazumima o oslobađanju kod vanjske proizvodnje i sustavu standardne razmjene ne smije se tumačiti na način da se metoda određivanja troškova prerade može smatrati razumno samo ako dobivena vrijednost privremeno izvezene robe približno odgovara kupovnoj cijeni koju plaća osoba koja ima pravo na oslobođenje ili troškovima proizvodnje. Upućivanje na transakcijsku vrijednost privremeno izvezene robe razumno je sredstvo u smislu te odredbe. Nadalje, pri određivanju troškova prerade, može se pozivati na kupovnu cijenu, uključujući sva povećanja, privremeno izvezene robe, čak i ako to rezultira višom stopom carine za neprerađenu robu nego za prerađene proizvode.

Slučaj C-15/99 – Hans Sommer GmbH & Co. KG protiv Hauptzollamt Bremen

Naslov: Reference za preliminarnu odluku: Finanzgericht Bremen – Njemačka. Zajednička carinska tarifa – Carinska vrijednost – Troškovi analize robe — Naknadna naplata uvoznih carina – Otpust uvoznih carina.

Jezik: Njemački

Pitanja:

1. Uključuju li se u transakcijsku vrijednost pošiljke meda uvezene od 1989 do 1991. iz SSSR-a, u smislu članka 3. stavka 1. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1224/80 od 28. svibnja 1980. o vrednovanju robe u carinske svrhe (SL 1980 L 134, str. 1), izmijenjena Uredbom Vijeća (EEZ) br. 3193/80 od 8. prosinca 1980 (SL 1980 L 333, str. 1), "izdaci" (Spesen) ili "troškovi dovršenja transakcije" (Abwicklungskosten) koje njemački uvoznik fakturira kupcu na temelju zasebnih ugovorenih sporazuma, ako je uvoznik obavezan uzeti uzorke nakon uvoza kako bi utvrdio kvalitetu meda u skladu s važećim njemačkim propisima i dostaviti kemijske rezultate tih analiza.
2. Ako je odgovor na pitanje 1 potvrđan: Je li Odluka Komisije C(95) 2325 od 28. rujna 1995. ništavna i ništetna?
3. Ako je odgovor na pitanje 2 potvrđan: Moraju li se nadležna tijela suzdržati od naknadne naplate carinske pristojbe u skladu s člankom 5. stavkom 2. Uredbe (EEZ) br. 1697/79 ako, tijekom prethodne kontrole uvoza na licu mjesta, nisu podnijela prigovor na isključivanje paušalnih troškova iz carinske vrijednosti sličnih transakcija i ne čini se da je trgovac mogao sumnjati u ispravnost rezultata kontrole?
4. Ako je odgovor na pitanje 3 negativan: Predstavljaju li okolnosti opisane u pitanju 3 posebnu situaciju u smislu članka 13. Uredbe br. 1430/79 kojom se opravdava otpust carine?

Presuda:

1. Troškovi analiza čiji je cilj utvrditi sukladnost uvezene robe s nacionalnim zakonodavstvom države članice uvoznice, koje uvoznik fakturira kupcu uz cijenu robe, moraju se smatrati sastavnim dijelom njihove "transakcijske vrijednosti" u smislu članka 3. stavka 1. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1224/80 od 28. svibnja 1980. o vrednovanju robe u carinske svrhe, kako je izmijenjena Uredbom Vijeća (EEZ) br. 3193/80 od 8. prosinca 1980.
2. Carinska tijela države članice moraju se suzdržati od naknadne naplate carinske pristojbe u skladu s člankom 5. stavkom 2. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 1697/79 od 24. srpnja 1979. o naknadnoj naplati uvoznih ili izvoznih carina koje se nisu zahtijevale od osobe odgovorne za plaćanje za robu stavljenju u carinski postupak koji uključuje obvezu plaćanja takvih pristojbi, ako pri prethodnoj inspekciji uvoza na licu mjesta nisu podnijeli prigovor na neuključivanje paušalnih troškova u carinsku vrijednost sličnih transakcija i ne čini se da je trgovac, koji je ispunio sve odredbe utvrđene pravilima koja su na snazi u pogledu njegove carinske deklaracije, mogao sumnjati u ispravnost rezultata inspeksijskog nadzora.

Slučaj C-379/00 – Overland Footwear Ltd protiv Commissioners of Customs & Excise.

Naslov: Carinski Zakonik - Carinska vrijednost uvezene robe - Cijena robe i kupovna provizija - Povrat carine plaćene na puni iznos

Jezik: Engleski

Pitanja:

1. Plaća li se carina na bona fide kupovnu proviziju koja je dio cijene koja je stvarno plaćena ili plativa za robu prema članku 29. Carinskog Zakonika?
2. Ako je odgovor na prvo pitanje negativan, može li se bona fide kupovna provizija odbiti od deklarirane transakcijske vrijednosti imajući na umu odredbe članka 32. stavka 3. i članka 33. Carinskog Zakonika.
3. Jesu li carinska tijela, u takvim okolnostima, dužna u skladu s Carinskim Zakonikom, a posebno prema članku 78. stavku 3., prihvatiti izmjenu cijene plaćene ili plative za uvezene proizvode i time umanjiti carinsku vrijednost?
4. Ima li stoga uvoznik pravo prema Carinskom Zakoniku, a posebno prema njegovom članku 236., na povrat plaćene carine za kupovnu proviziju?

Presuda:

1. Članci 29., 32. i 33. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice moraju se tumačiti na način da se kupovna provizija koja je uključena u deklariranu carinsku vrijednost i ne prikazuje se odvojeno od prodajne cijene robe u uvoznoj deklaraciji mora se smatrati dijelom transakcijske vrijednosti u smislu članka 29. te uredbe te se stoga na nju plaća i carina.
2. U situaciji kada su carinska tijela pristala poduzeti reviziju uvozne deklaracije i donijela odluku o "reguliranju situacije" u smislu članka 78. stavka 3. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 uzimajući u obzir činjenicu da je deklaracija bila nepotpuna kao rezultat nenamjerne pogreške deklaranta, ta tijela možda neće poništiti tu odluku.

Slučaj C-422/00 – Capespan International plc protiv Povjerenika Carine & Trošarina

Naslov: Carinski zakonik Zajednice - Voće i povrće – Izračun carinske vrijednosti

Jezik: Engleski

Pitanja:

1. Za proizvode navedene u Prilogu Uredbi Komisije (EZ) br. 3223/94, zamijenjene Uredbom Komisije (EZ) br. 1890/96, a koji su uneseni u Europsku Zajednicu od 18. ožujka 1997., ali prije 18. srpnja 1998. godine, s datumom kada je Uredbi Komisije (EZ) br. 1498/98... izmijenjena člankom 5. Uredbe br. 3223/94 stupila na snagu, carinska vrijednost takvih proizvoda određuje se u skladu s:
  - (a) pravilima navedenima u poglavlju 3. Glava II. (to su članci 28. do 36.) Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92... i pravilima navedenima u Glavi V (točni članci od 141. do 181.a) Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93...; ili
  - (b) Člankom 5. Uredbe 3223/94?
2. Ako se carinska vrijednost ne određuje sukladno bilo kojim od gore navedenih, koja je ispravna osnova za određivanje carinske vrijednosti takvih proizvoda?
3. Je li Uredba br. 1498/98 o izmjeni članka 5. Uredbe br. 3223/94 s učinkom od 18. srpnja 1998. važeća?
4. Ako Uredba br. 1498/98 nije važeća, kako se utvrđuje carinska vrijednost predmetnih proizvoda u pitanju (1.), koji se unose u Europsku Zajednicu od 18. srpnja 1998.?
5. Bez obzira na to je li Uredba br. 1498/98 važeća ili ne, isključuje li Uredba 3223/94 privremeno navođenje carinske vrijednosti u skladu s člankom 254. Provedbene uredbe?

Presuda:

1. Carinska vrijednost voća i povrća iz područja primjene Uredbe Komisije (EZ) br. 3223/94 od 21. prosinca 1994.g. o detaljnim pravilima za primjenu uvoznih aranžmana za voće i povrće, za razdoblje od 18. ožujka 1997. do 17. srpnja 1998. utvrđuje se u skladu s pravilima za izračun ulaznih cijena predviđenih člankom 5. te uredbe.
2. Razmatranje trećeg pitanja otkrilo je da nema čimbenika koji bi mogao utjecati na valjanost Uredbe Komisije (EZ) br. 1498/98 od 14. srpnja 1998. o izmjeni Uredbe br. 3223/94.
3. Članak 5. Uredbe br. 3223/94 treba tumačiti na način da uvoznik koji nije u mogućnosti dati konačnu izjavu o carinskoj vrijednosti u vrijeme carinjenja voća i povrća iz područja primjene te Uredbe (EEZ) može dati privremenu vrijednost prema članku 254. Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. kojom se utvrđuju odredbe za provedbu Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 o Carinskom zakoniku Zajednice samo ako je vrijednost gore navedenih proizvoda određena prema metodi predviđenoj člankom 5. stavkom 1.) točkom(b) Uredbe br. 3223/94

Slučaj C-468/03 – Overland Footwear Ltd protiv povjerenika carine & trošarina

Naslov: Zajednička carinska tarifa - Uvozne carine– Deklarirana carinska vrijednost uključuje kupovnu proviziju – Plaćanje carine na puni deklarirani iznos - Revizija carinske deklaracije – Uvjeti – Povrat carinskih pristojbi plaćenih za kupovnu proviziju.

Jezik: Engleski

Pitanja:

1. Plaća li se carina na bona fide kupovnu proviziju koja je dio cijene koja je stvarno plaćena ili plativa za robu prema članku 29. Carinskog Zakonika?
2. Ako je odgovor na prvo pitanje negativan, može li se bona fide kupovna provizija odbiti od deklarirane transakcijske vrijednosti imajući na umu odredbe članaka 32. stavka 3. i članka 33. Carinskog Zakonika.
3. Jesu li carinska tijela, u takvim okolnostima, dužna u skladu s Carinskim Zakonikom, a posebno prema članku 78. stavku 3., prihvatiti izmjenu cijene plaćene ili plative za uvezene proizvode i time umanjiti carinsku vrijednost?
4. Ima li stoga uvoznik pravo prema Carinskom Zakoniku, a posebno prema njegovom članku 236., na povrat plaćene carine za kupovnu proviziju?

Presuda:

1. Članci 29., 32. i 33. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice moraju se interpretirati na način da se kupovna provizija koja je uključena u deklariranu carinsku vrijednost i ne prikazuje se odvojeno od prodajne cijene robe u uvoznoj deklaraciji mora se smatrati dijelom transakcijske vrijednosti u smislu članka 29. Zakonika te se stoga na nju plaća i carina.
2. O pravilnom tumačenju članaka 78. i 236. Uredbe br. 2913/92:
  - Nakon puštanja uvezene robe, carinska tijela, kojima je predložen zahtjev deklaranta kojim se traži revizija njegove carinske deklaracije u vezi s tom robom, dužna su uz mogućnost naknadnog sudskog postupka, ili odbiti zahtjev obrazloženom odlukom ili izvršiti reviziju za koju se podnosi zahtjev;
  - Ako na kraju te revizije utvrde da je deklarirana carinska vrijednost pogrešno uključivala kupovnu proviziju, dužni su regulirati situaciju povratom uvoznih carina koje se primjenjuju na tu proviziju.

Slučaj C-306/04 – Compaq Computer International Corporation protiv Inspecteur der Belastingdienst – Douanedistrict Arnhem

Naslov: Carinski zakonik Zajednice - Carinska vrijednost – Laptop računala opremljena sa softverom za operativni sustav

Jezik: Nizozemski

Pitanja: Kada se računala koje je prodavatelj opremio operativnim sustavima uvoze, mora li vrijednost softvera koji je kupac bez naknade stavio na raspolaganje prodavatelju biti dodana transakcijskoj vrijednosti računala u skladu s člankom 32. stavkom 1. točkom (b) Carinskog zakonika Zajednice kada vrijednost softvera nije uključena u transakcijsku vrijednost?

Presuda:

Kako bi se utvrdila carinska vrijednost uvezenih računala opremljenih softverom od strane prodavatelja za jedan ili više operativnih sustava koje kupac stavlja na raspolaganje prodavatelju besplatno, u skladu s člankom 32. stavkom 1. točkama (b) ili (c) Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. Carinskog zakonika Zajednice, vrijednost softvera mora biti dodana transakcijskoj vrijednosti računala ako vrijednost softvera nije bila uključena u cijenu stvarno plaćenu ili plativu za ta računala.

Isto vrijedi i kada nacionalna tijela prihvaćaju kao transakcijsku vrijednost, u skladu sa zakonodavstvom Zajednice, cijenu prodaje različitu od one koju je izvršio kupac iz Zajednice. U takvim slučajevima pojam „kupac“ u smislu članka 32. stavka 1. točaka (b) ili (c) Carinskog zakonika mora se shvatiti kao kupac koji je zaključio tu drugu prodaju.

Slučaj C- 491/04 – Dollond & Aitchison Ltd protiv Commissioners of Customs & Excise

Naslov: Carinski zakonik Zajednice - Carinska vrijednost - Uvozne carine - Dostava robe od strane tvrtke osnovane u Jerseyu i pružanje usluga izvršenih u Velikoj Britaniji

Jezik: Engleski

Pitanja:

1. Treba li dio plaćanja koji kupac plaća [DALD- u] za pružanje određenih usluga od strane [D & A] ili njegovih primatelja franšize uključiti u ukupno plaćanje za navedenu robu kako bi bila dio plaćene ili plativa cijene za navedenu robu u smislu članka 29 [Carinskog zakonika] u okolnostima u kojima je kupac privatni potrošač i uvoznik u čije ime [DALD] obračunava PDV pri uvozu?

Navedena roba je:

- (i) kontaktne leće
- (ii) otopine za čišćenje
- (iii) posudice za leće.

Navedene usluge su:

- (iv) pregled za kontaktne leće
- (v) savjetovanje u vezi kontaktnih leća
- (vi) svi naknadni pregledi koje zahtijeva kupac.

2. Ako je odgovor na [pitanje] 1 negativan, može li se iznos plaćanja za navedenu robu ipak izračunati u skladu s člankom 29. ili je potrebno izvršiti takav izračun u skladu s člankom 30. [Carinskog zakonika]?
3. S obzirom na činjenicu da su Kanalski otoci dio carinskog područja Zajednice, ali nisu dio područja PDV-a za potrebe [Šeste Direktive], može li se neka od smjernica u slučaju C-349/96 Card Protection Plan protiv Commissioners of Customs & Excise [[1999] ECR I-973] primijeniti za potrebe utvrđivanja koji dio ili dijelovi transakcije koja se sastoji od pružanja određenih usluga i određenih dobara treba vrednovati u svrhu primjene [Zajedničke] Carinske Tarife Europske Zajednice.

Presuda:

1. Članak 29. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice mora se tumačiti na način da se, u okolnostima kao što su one iz glavnog postupka, plaćanja za pružanje određenih usluga, kao što su pregledi, konzultacije ili naknadna kontrola u vezi s kontaktnim lećama, i za određenu robu, koja se sastoji od tih leća, otopina za čišćenje i

posudica za leće, čini u cjelini “transakcijsku vrijednost” u smislu članka 29. Carinskog zakonika i stoga podliježe carini.

2. Načela utvrđena u presudi u (Slučaj C-349/96) od 25. veljače 1999. ne mogu se izravno koristiti za određivanje elemenata transakcije koje treba uzeti u obzir za potrebe primjene članka 29. Carinskog zakonika.

Strojni prijevod

Slučaj C- 263/06 – Carboni e derivati Srl protiv Ministero dell'Economia e delle Finanze, Riunione Adriatica di Sicurta Spa

Naslov: Zajednička trgovinska politika - Zaštita od dampainga - Antidampinška pristojba – Hematit željezna ruda podrijetlom iz Rusije – Odluka br. 67/94/ EZUČ – Određivanje carinske vrijednosti u svrhu primjene varijabilne antidampinške pristojbe – Transakcijska vrijednost – Uzastopna prodaja po različitim cijenama – Može li carinsko tijelo uzeti u obzir cijenu navedenu u prodaji robe koja je izvršena prije one prodaje na temelju koje je podnesena carinska deklaracija

Jezik: Engleski

Pitanja:

1. U skladu s načelima Carinskog prava Zajednice i u svrhu primjene antidampinške pristojbe kao što je ona utvrđena Odlukom Komisije br. 67/94, može li se carinsko tijelo pozvati na cijenu navedenu u prodaji iste robe koja se dogodila prije one na temelju koje je podnesena carinska deklaracija, ako je kupac subjekt Zajednice ili, u svakom slučaju, došlo je do prodaje za uvoz u Zajednicu?

Presuda:

1. U skladu s člankom 1. stavkom 2. Odluke Komisije 67/94/EZSC od 12. siječnja 1994. o uvođenju privremene antidampinške pristojbe na uvoz u Zajednicu željezne rude hematita, podrijetlom iz Brazila, Poljske, Rusije i Ukrajine, carinska tijela ne smiju odrediti carinsku vrijednost za potrebe primjene antidampinške pristojbe utvrđene tom odlukom na temelju cijene navedene za predmetnu robu u prodaji koja prethodi prodaji na temelju koje je carinska deklaracija podnesena kada deklarirana cijena odgovara stvarno plaćenju ili plativoj cijeni.

Ako carinska tijela osnovano sumnjaju u točnost deklarirane vrijednosti i njihove sumnje su potvrđene nakon što su zatražili dodatne informacije ili dokumente te su dotičnoj osobi pružili razumnu mogućnost da odgovori na razloge za te sumnje, a da nije moguće utvrditi stvarno plaćenu ili plativu cijenu, oni mogu, u skladu s člankom 31. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. godine o Carinskom zakoniku Zajednice, izračunati carinsku vrijednost u svrhu primjene antidampinške pristojbe utvrđene Odlukom br. 67/94 pozivajući se na cijenu dogovorenu za predmetnu robu u posljednjoj prodaji koja je prethodila prodaji na temelju koje je carinska deklaracija podnesena i u vezi s kojom carinska tijela nemaju objektivnih razloga sumnjati u točnost.

Slučaj C-256/07 Mitsui & Co. Deutschland GmbH protiv Hauptzollamt Dusseldorf

Naslov: Carinski zakonik Zajednice – Povrat carinskih pristojbi – Članak 29. stavak 1. i stavak 3. točka (a) – Vrijednost za carinske svrhe – Uredba (EEZ) br. 2454/93 – Članak 145. stavci 2. i 3. – Uzimanje u obzir, za potrebe carinskog vrednovanja, plaćanja od strane prodavatelja radi izvršavanja jamstvene obveze predviđene ugovorom o prodaji – Privremena primjena – Materijalna pravila – Proceduralna pravila – Retroaktivna primjena pravila – Valjanost

Jezik: Njemački

Pitanja:

- (1) Umanjuju li plaćanja prodavatelja/proizvođača kupcu koja se, kao u ovom slučaju, izvršavaju u okviru ugovora o jamstvu i kojim se kupcu nadoknađuju izdaci za popravke koje su mu fakturirali njegovi [distributeri] carinsku vrijednost iz članka 29. stavka 1. i stavka 3. točke (a) [Carinskog zakonika] koja je deklarirana na osnovu dogovorene cijene između prodavatelja/proizvođača i kupca?
- (2) Predstavljaju li plaćanja prodavatelja/proizvođača kupcu za nadoknadu troškova nastalih u okviru jamstva, iz 1. pitanja usklađivanje transakcijske vrijednosti prema članku 145. stavku 2. [Provedbene uredbe]?
- (3) U slučaju potvrdnog odgovora na jedno od prva dva pitanja:: primjenjuje li se članak 145. stavke 2. i 3. [Provedbene uredbe] na uvoz za koje su carinske deklaracije prihvaćene prije stupanja na snagu [Uredbe br. 444/2002]?
- (4) U slučaju potvrdnog odgovora na treće pitanje: je li članak 145. stavci 2. i 3. [Provedbene uredbe] valjan?

Presuda:

1. Članak 29. stavak 1. i stavak 3. točka (a) Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice i članak 145. stavak 2. Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredaba za provedbu Uredbe br. 2913/92, koja je izmijenjena Uredbom Komisije (EZ) br. 444/2002 od 11. ožujka 2002., mora se tumačiti na način da kada su nedostaci koji utječu na robu postali vidljivi nakon što je roba puštena u slobodan promet, ali je dokazano da su postojali prije puštanja, a ti nedostaci prema jamstvenoj obvezi, dovode do naknadnih povrata koje prodavatelj/proizvođač plaća kupcu, a koji odgovaraju troškovima popravka koji su fakturirali distributeri kupca, takve nadoknade mogu rezultirati umanjnjem transakcijske vrijednosti robe i, kao rezultat toga, njezine carinske vrijednosti koja je bila deklarirana na temelju cijene koju su prvotno dogovorili prodavač/proizvođač i kupac.
2. Članak 145. stavci 2. i 3. Uredbe br. 2454/93, izmijenjena Uredbom br. 444/2002, ne primjenjuju se na uvoz za koje su carinske deklaracije prihvaćene prije 19. ožujka 2002.

Slučaj C- 354/09 Gaston Schul BV protiv Staatssecretaris van Financien

Naslov: Carinski zakonik Zajednice– Članak 33 – Carinska vrijednost robe – Uključivanje carinskih davanja – Uvjet isporuke "Isporučeno ocarinjeno – DDP"

Jezik: Nizozemski

Pitanje:

U slučaju naknadnog knjiženja u smislu članka 220. Carinskog zakonika Zajednice, mora li se pretpostaviti da je uvjet naveden u članku 33. [navedenog zakonika], prema kojem se uvozne carine ne uključuju u carinsku vrijednost, zadovoljen kada su prodavatelj i kupac predmetne robe dogovorili da je uvjet isporuke "isporučeno ocarinjeno" i to je navedeno u carinskoj deklaraciji, čak i ako su pri utvrđivanju transakcijske vrijednosti pogrešno pretpostavili da neće biti carinskih davanja koja bi se plaćala pri uvozu robe u Zajednicu i prema tome, iznos carinskih davanja nije naveden ni na računu ni u deklaraciji.

Presuda:

Uvjeti navedeni u članku 33. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice, u smislu da se uvozne carine moraju "prikazati odvojeno" od stvarno plaćene ili plative cijene za uvezenu robu, zadovoljen je u slučaju kada su se ugovorne strane složile da se ta roba isporučuje na DDP paritetu ("Isporučeno ocarinjeno") i uključili su te podatke u carinsku deklaraciju, ali zbog pogreške u pogledu preferencijalnog podrijetla te robe, nisu naveli iznos uvoznih carina.

Slučaj C-116/12 – Ioannis Christodoulou, Nikolaos Christodoulou, Afi N. Christodoulou AE protiv Elliniko Dimosio

Naslov: Carinska vrijednost – Roba izvezena u treće zemlje – Izvozne subvencije – Prerada u trećim zemljama koja se ne smatra bitnom – Ponovni izvoz robe u Europsku uniju – Određivanje carinske vrijednosti — Transakcijska vrijednost

Jezik: Grčki

Pitanja:

1. Treba li carinsku vrijednost uvezene robe odrediti na temelju članaka 29. i 32. [Carinskog zakonika] čak i ako se ugovor odnosi na obradu ili preradu materijala (materijala izvezenih u zemlju prerade bez stavljanja u postupak vanjske proizvodnje) koje nisu onog stupnja predviđenog člankom 24. istog [zakonika] ili koje su, inače nedostatne da bi proizvedena roba stekla podrijetlo zemlje u kojoj je obavljena obrada ili prerada?

2. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje, bi li odgovor bio drukčiji kada bi, na temelju računa, ali i drugih dokumenata koji se smatraju lažnima, proizlazilo da je uvoz obavljen u okviru ugovora o prodaji, s time da je dokazano da se ugovor odnosio na nebitnu obradu materijala podrijetlom iz zemlje uvoza, po određenoj cijeni koja se može utvrditi, i kada prijavljena carinska vrijednost ne odgovara cijeni stvarno plaćenju ili plativoj?

3. U slučaju negativnog odgovora na drugo pitanje, bi li odgovor bio drukčiji kada bi također bilo utvrđeno da je primijenjena praksa koja se sastoji od zlonamjernog korištenja odredbi prava Zajednice s ciljem da dotična osoba time ostvari korist?

4. Ako se članci 29. i 32. [Carinskog zakonika] mogu primijeniti na slučaj kao što je onaj opisan u drugom pitanju te kada su također ostvarene objektivne pretpostavke i subjektivni element iz trećeg pitanja, kolika je morala biti vrijednost komponenti (kao što je u konkretnom slučaju šećer) koji je ugrađen u uvezeni proizvod i koji je uvoznik isporučio bez naknade, kada navedeni sastojak, koji nije mogao biti stavljen u režim proizvodnje radi ponovnog uvoza u skladu s člankom 146. stavkom 1. [Carinskog zakonika], uvoznik nije proizveo, već ga je stekao po izvoznju cijeni (nižoj od mjerodavne cijene na unutarnjem tržištu, s obzirom na to da je na proizvod primijenjen režim subvencija)?”

Presuda:

1. Članci 29. i 32. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice, kako je izmijenjena Uredbom (EZ) br. 82/97 Europskog parlamenta i Vijeća od 19. prosinca 1996., moraju se tumačiti tako da se primjenjuju prilikom utvrđivanja carinske vrijednosti robe uvezene na temelju ugovora za koji, iako definiran kao ugovor o prodaji, proizlazi da je u stvari ugovor o obradi ili preradi. U okviru tog utvrđenja nije od značaja okolnost ispunjavaju li obrada ili prerada pretpostavke iz članka 24. te uredbe kako bi se za predmetnu robu smatralo da potječe iz zemlje u kojoj su obavljene te radnje.

2. Članci 29. i 32. Uredbe br. 2913/92, u izmijenjenom tekstu na temelju Uredbe br. 82/97, moraju se tumačiti tako da se prilikom utvrđivanja carinske vrijednosti mora voditi računa o vrijednosti izvozne subvencije koja je odobrena za robu i koja je ostvarena praksom koja se sastoji od primjene odredbi prava Unije s ciljem da se nepošteno ostvari korist.

Slučaj C-430/14 – Valsts ienemumu dienests protiv Arturs Stretinskis

Naslov: Carinski zakonik Zajednice – članak 29. stavak 1. točka (d) – Utvrđivanje carinske vrijednosti – Uredba (EEZ) br. 2454/93 – članak 143. stavak 1. točka (h) – Pojam “povezanih osoba” za potrebe utvrđivanja carinske vrijednosti – Odnos srodstva između kupca, fizičke osobe i rukovoditelja društva prodavatelja

Jezik: Latvijski

Pitanja:

(1) Treba li članak 143. stavak 1. točku (h) Uredbe br. 2454/93 tumačiti na način da se odnosi ne samo na situacije u kojima su stranke u transakciji fizičke osobe nego i na one u kojima postoji obiteljski odnos ili odnos srodstva između rukovoditelja jedne od stranaka (pravne osobe) i druge stranke u transakciji (fizičke osobe) odnosno direktora te stranke (u slučaju da je riječ o pravnoj osobi)?

(2) Ako je odgovor potvrđan, mora li tijelo sudbene vlasti koje odlučuje u predmetu detaljno ispitati okolnosti slučaja u pogledu stvarnog utjecaja dotične fizičke osobe na pravnu osobu?

Presuda:

Članak 143. stavak 1. točku (h) Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredaba za provedbu Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 o Carinskom zakoniku Zajednice, kako je izmijenjena Uredbom Komisije (EZ) br. 46/1999 od 8. siječnja 1999., treba tumačiti na način da kupca, fizičku osobu, i prodavatelja, pravnu osobu, u kojoj srodnik tog kupca doista ima ovlast utjecati na prodajnu cijenu navedene robe u korist navedenog kupca, treba smatrati povezanim osobama u smislu članka 29. stavka 1. točke (d) Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice, kako je izmijenjena Uredbom (EZ) br. 82/97 Europskog parlamenta i Vijeća od 19. prosinca 1996.

Slučaj C-173/15 – GE Healthcare GmbH protiv Hauptzollamt Dusseldorf

Naslov: Carinska unija – Carinski zakonik Zajednice – članak 32. stavak 1. točka (c) – Utvrđivanje carinske vrijednosti – Tantijeme ili licencijske naknade koje se odnose na robu koja se procjenjuje – Pojam – Uredba (EEZ) br. 2454/93 – članak 160. – “Uvjeti za prodaju” robe koja se procjenjuje – Plaćanje tantijema ili licencijskih naknada u korist društva koje je povezano kako s prodavateljem tako i s kupcem robe – članak 158. stavak 3. – Mjere prilagodbe i raspodjele

Jezik: Njemački

Pitanja:

1. Mogu li se tantijeme i licencijske naknade u smislu članka 32. stavka 1. točke (c) [Carinskog zakonika] uključiti u carinsku vrijednost iako postojanje obveze plaćanja tantijema ili licencijskih naknada nije utvrđeno ni u trenutku sklapanja ugovora ni u trenutku koji je mjerodavan za nastanak carinskog duga, a koji u slučaju spora proizlazi iz primjene odredbe članka 201. stavka 2. i članka 214. stavka 1. Carinskog zakonika?

2. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: mogu li se tantijeme i licencijske naknade za žigove u smislu članka 32. stavka 1. točke (c) Carinskog zakonika odnositi na uvezenu robu iako se te tantijeme ili licencijske naknade plaćaju i za usluge kao i za korištenje kratice koja se sastoji od prvog dijela naziva zajedničkog koncerna?

3. U slučaju potvrdnog odgovora na drugo pitanje: mogu li tantijeme ili licencijske naknade za žigove u smislu članka 32. stavka 1. točke (c) Carinskog zakonika biti uvjet za prodaju robe uvezene u Zajednicu radi izvoza u smislu članka 32. stavka 5. točke (b) Carinskog zakonika iako je njihovo plaćanje zatražilo i izvršilo poduzeće koje je povezano s prodavateljem i kupcem?

4. U slučaju potvrdnog odgovora na treće pitanje te ako se, kao u ovom slučaju, tantijeme i licencijske naknade djelomično odnose na uvezenu robu, a djelomično na usluge nakon uvoza: dovodi li odgovarajuća raspodjela, koja se provodi na osnovi objektivnih i mjerljivih podataka u skladu s člankom 158. stavkom 3. [Provedbene uredbe] i pojašnjenjem uz članak 32. stavak 2. [Carinskog zakonika], do toga da se može uskladiti samo jedna carinska vrijednost u skladu s člankom 29. [Carinskog zakonika] ili je, u slučaju da carinska vrijednost ne može biti određena u skladu s člankom 29. [Carinskog zakonika], prilikom određivanja carinske vrijednosti koja se treba utvrditi u skladu s člankom 31. [Carinskog zakonika] moguća i raspodjela propisana u članku 158. stavku 3. [Provedbene uredbe] ako ti troškovi inače ne bi bili uzeti u obzir?”.

Presuda

1. Članak 32. stavak 1. točku (c) Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice, kako je izmijenjena Uredbom (EZ) br. 1791/2006 Europskog parlamenta i Vijeća od 20. studenog 2006., treba tumačiti na način da, s jedne strane, ne zahtijeva određivanje tantijema ili licencijskih naknada u trenutku sklapanja ugovora o licenci ili u trenutku nastanka carinskog duga kako bi se smatralo da se te tantijeme ili licencijske naknade odnose na robu koja se procjenjuje i, s druge strane, da dopušta da se te tantijeme ili licencijske naknade „odnose na robu koja se procjenjuje” čak i ako se one odnose samo djelomično na navedenu robu.

2. Članak 32. stavak 1. točku (c) Uredbe br. 2913/92 kako je izmijenjena Uredbom br. 1791/2006 i članak 160. Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredaba za provedbu Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92, kako je izmijenjena Uredbom Komisije (EZ) br. 1875/2006 od 18. prosinca 2006., treba tumačiti na način da tantijeme i licencijske naknade predstavljaju „uvjet za prodaju” robe koja se procjenjuje kada u istom koncernu trgovačkih društava plaćanje tantijema i licencijskih naknada zahtijeva poduzetnik koji je povezan i s prodavateljem i s kupcem te se plaćaju u korist tog istog poduzetnika (trgovačkog društva).

3. Članak 32. stavak 1. točku (c) Uredbe br. 2913/92 kako je izmijenjen Uredbom br. 1791/2006 i članak 158. stavak 3. Uredbe br. 2454/93, kako je izmijenjen Uredbom Komisije (EZ) br. 1875/2006, treba tumačiti na način da se mjere prilagodbe i raspodjele sadržane u tim odredbama mogu provoditi kada carinska vrijednost predmetne robe nije utvrđena primjenom članka 29. Uredbe br. 2913/92 kako je izmijenjena, već alternativnom metodom predviđenom člankom 31. toga zakonika.

Strojni prijevod

Slučaj C-291/15 – Euro 2004 Hungary Kft protiv Nemzeti Adó- és Vámhivatal Nyugat-dunántúli Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatóság

Naslov: Zajednička carinska tarifa – Carinska vrijednost – Utvrđivanje carinske vrijednosti – Transakcijska vrijednost – Stvarno plaćena cijena – Sumnje zasnovane na istinitosti deklarirane cijene – Deklarirana cijena koja je niža od one koja se plaća u okviru drugih transakcija koje se odnose na sličnu robu

Jezik: Mađarski

Pitanje:

Treba li članak 181.a Provedbene uredbe tumačiti na način da se protivi pravnoj praksi države članice prema kojoj se carinska vrijednost određuje na temelju „transakcijske vrijednosti istovjetne robe“ kada se deklarirana transakcijska vrijednost smatra neuobičajeno niskom u odnosu na statistički prosjek provjerenih kupovnih cijena prilikom uvoza slične robe, i stoga netočnom, i to unatoč činjenici da carinska tijela nisu negirala niti na drugi način dovela u pitanje autentičnost računa i potvrde o plaćanju podnesenih kako bi se dokazala cijena koja je doista plaćena za uvezenu robu, pri čemu uvoznik, međutim, nije podnio druge dokaze kako bi utvrdio transakcijsku vrijednost?”

Presuda:

Članak 181.a Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredaba za provedbu Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 o Carinskom zakoniku Zajednice, kako je izmijenjena Uredbom Komisije (EZ) br. 3254/94 od 19. prosinca 1994., treba tumačiti na način da mu se ne protivi praksa carinskih tijela poput one u glavnom postupku, koja se sastoji u određivanju carinske vrijednosti uvezene robe na temelju transakcijske vrijednosti slične robe, što je metoda iz članka 30. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice, kako je izmijenjena Uredbom (EZ) br. 82/97 Europskog parlamenta i Vijeća od 19. prosinca 1996., kada se deklarirana transakcijska vrijednost smatra neuobičajeno niskom u odnosu na statistički prosjek provjerenih kupovnih cijena prilikom uvoza slične robe, i to unatoč činjenici da carinska tijela nisu negirala niti na drugi način dovela u pitanje autentičnost računa ili potvrde o plaćanju podnesenih kako bi se dokazala cijena koja je doista plaćena za uvezenu robu, pri čemu uvoznik, međutim, u odgovoru na zahtjev u tom smislu nije podnio druge dokaze ili podatke kako bi dokazao točnost transakcijske vrijednosti koju je deklarirao.

Slučaj C-661/15 – X BV protiv Staatssecretaris van Financien

Naslov: Carinska unija – Carinski zakonik Zajednice – Članak 29. – Uvoz vozila – Utvrđivanje carinske vrijednosti – Članak 78. – Revizija deklaracije – Članak 236. stavak 2. – Povrat uvozne carine – Rok od tri godine – Uredba (EEZ) br. 2454/93 – Članak 145. stavci 2. i 3. – Rizik od nedostatka – Rok od 12 mjeseci – Valjanost

Jezik: Nizozemski

Pitanja:

- (1) (a) Treba li članak 145. stavak 2. Provedbene uredbe kojeg čitamo zajedno s člankom 29. stavcima 1. i 3. Carinskog zakonika tumačiti na način da se pravilom koje je njime predviđeno također obuhvaća slučaj u kojem je utvrđeno da je na datum primitka deklaracije za robu postojala opasnost, povezana s proizvodnjom, da će sastavni dio robe pri uporabi postati neispravan i u kojem prodavatelj u tom pogledu, u okviru izvršavanja ugovorne obveze jamstva u odnosu na kupca, odobrava smanjenje cijene u obliku povrata troškova koji su nastali kupcu za preinake na robi kako bi se izbjegla navedena opasnost?

(b) Ako pravilo iz članka 145. stavka 2. Provedbene uredbe ne vrijedi u slučaju iz točke a), omogućuje li sam članak 29. stavke 1. i 3. Carinskog zakonika u vezi s člankom 78. [tog] zakonika smanjenje deklarirane carinske vrijednosti nakon odobrenja smanjenja cijene navedenog u točki a)?
- (2) Protivi li se uvjet iz članka 145. stavka 3. Provedbene uredbe za izmjenu carinske vrijednosti koja se njime predviđa, prema kojem se prilagodba cijene, koja je za robu uistinu plaćena ili koja se mora platiti, mora izvršiti u roku od dvanaest mjeseci nakon datuma primitka deklaracije o puštanju robe u slobodni promet, člancima 78. i 236. Carinskog zakonika u vezi s člankom 29. [tog] zakonika?"

Presuda:

1. Članak 145. stavak 2. Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredaba za provedbu Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 o Carinskom zakoniku Zajednice, kako je izmijenjena Uredbom Komisije (EZ) br. 444/2002 od 11. ožujka 2002., u vezi s člankom 29. stavcima 1. i 3. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice, treba tumačiti na način da je njime obuhvaćena situacija, poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku, u kojoj je utvrđeno da na datum primitka deklaracije o puštanju robe u slobodni promet robe postoji rizik, povezan s proizvodnjom, da će ta roba pri uporabi postati neispravna i u kojoj prodavatelj u tom pogledu, u okviru izvršavanja ugovorne obveze jamstva u odnosu na kupca, odobrava smanjenje cijene u obliku povrata troškova koji su nastali kupcu za preinake na robi kako bi se izbjegla navedeni rizik .
2. Članak 145. stavak 3.) Uredbe br. 2454/93, kako je izmijenjen Uredbom br. 444/2002, time što predviđa rok od dvanaest mjeseci nakon datuma primitka deklaracije o puštanju robe u slobodni promet, u kojem se prilagodba cijene koja je za robu uistinu plaćena ili koja se mora platiti, nije valjan.

Slučaj C-46/16 – Valsts ienemumu dienests protiv LS LS Customs Services

Naslov: Carinska unija – Uredba (EEZ) br. 2913/92 – Carinski zakonik Unije – Roba koja nije roba Unije – Carinski postupak vanjskog provoza Unije – Izuzimanje robe koja podliježe carini ispod carinskog nadzora – Utvrđivanje carinske vrijednosti – Članak 29. stavak 1. – Pretpostavke primjene metode transakcijske vrijednosti – Članci 30 i 31 – Izbor metode utvrđivanja carinske vrijednosti – Obveza carinskih tijela da obrazlože izbor metode

Jezik: Latvijski

Pitanja:

- (1) Treba li članak 29. stavak 1 Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice tumačiti na način da se metoda utvrđena u spomenutom članku također primjenjuje kada su uvoz robe i njezino puštanje u slobodni promet na carinskom području Zajednice posljedica toga što je tijekom postupka provoza bila izuzeta od carinskog nadzora, a riječ je o robi na koju se primjenjuju uvozne carine i koja nije prodana radi izvoza na carinsko područje Zajednice, nego radi izvoza izvan Zajednice?
- (2) Treba li izraz ‚redom‘, koji se nalazi u članku 30. stavku 1. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice, tumačiti, u svjetlu zajamčenog prava na dobru upravu iz članka 41. Povelje Europske unije o temeljnim pravima u vezi s načelom obrazlaganja upravnih akata, na način da, kako bi se moglo zaključiti da se primjenjuje metoda iz članka 31, carinska uprava ima obvezu u svakom upravnom aktu obrazložiti zašto se u tim konkretnim okolnostima ne mogu koristiti metode utvrđivanja carinske vrijednosti robe koje se nalaze u članku 29. ili 30?
- (3) Treba li smatrati da je za neprimjenu metode iz članka 30. stavka 2. točke (a) Carinskog zakonika dovoljno da carinska uprava izjavi da ne posjeduje odgovarajući podatak, ili je carinska uprava obvezna ishoditi podatak od proizvođača?
- (4) Treba li carinska uprava obrazložiti zašto nisu korištene metode utvrđene u članku 30. stavku 2. točkama (c) i (d) Carinskog zakonika, ako ona odredi cijenu slične robe na osnovi članka 151. stavka 3. Uredbe br. 2454/93?
- (5) Treba li odluka carinske uprave sadržavati iscrpno obrazloženje o podacima dostupnima u Zajednici, u smislu članka 31. Carinskog zakonika, ili ih se može izložiti naknadno tijekom sudskog postupka podnošenjem detaljnijih dokaza?

Presuda:

1. Članak 29. stavak 1. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice, kako je izmijenjena Uredbom (EZ) br. 955/1999 Europskog parlamenta i Vijeća od 13. travnja 1999., treba tumačiti na način da se metoda za utvrđivanje carinske vrijednosti predviđena u toj odredbi ne primjenjuje u pogledu robe koja nije bila prodana radi izvoza u Europsku uniju.

2. Članak 31. Uredbe br. 2913/92, kako je izmijenjena Uredbom br. 955/1999, u vezi s njezinim člankom 6. stavkom 3. treba tumačiti na način da su carinska tijela, obvezna u svojoj odluci kojom

utvrđuju iznos dospjelih uvoznih carina, navesti razloge zbog kojih su odstupila od metoda utvrđivanja carinske vrijednosti predviđenih u člancima 29. i 30. navedene uredbe, kako je izmijenjena, prije nego što mogu zaključiti da se primijeni njezin članak 31., kao i navesti podatke dostupne u Uniji na temelju kojih su izračunala carinsku vrijednost predmetne robe, a kako bi omogućila zainteresiranoj osobi da ocijeni utemeljenost te odluke i pri punom poznavanju predmeta odluči je li korisno podnijeti pravni lijek protiv nje. Na državama članicama je da, koristeći se svojom procesnom autonomijom, reguliraju posljedice propusta u slučaju kada carinska tijela povrijede svoju obvezu obrazlaganja te utvrde je li i u kojoj je mjeri moguće takvu povredu otkloniti u okviru sudskog postupka, uz dužnost poštovanja načela ekvivalentnosti i djelotvornosti.

3. Članak 30. stavak 2. točku (a) Uredbe br. 2913/92, kako je izmijenjena Uredbom br. 955/1999, treba tumačiti na način da nadležno tijelo, prije nego što smije odustati od primjene metode utvrđivanja carinske vrijednosti utvrđene tom odredbom, nije obvezno od proizvođača zahtijevati da mu dostavi podatke potrebne za primjenu te metode. Međutim, to je tijelo obvezno konzultirati sve izvore informacija i baze podataka kojima raspolaže. Također, ono mora zainteresiranim gospodarskim subjektima omogućiti da mu dostave sve podatke koji mogu doprinijeti utvrđivanju carinske vrijednosti robe primjenom te odredbe.

4. Članak 30. stavak 2. Uredbe br. 2913/92, kako je izmijenjena Uredbom br. 955/1999, treba tumačiti na način da carinska tijela nisu obvezna obrazložiti neprimjenu metoda predviđenih u točkama (c) i (d) te odredbe, u slučaju da carinsku vrijednost robe utvrđuju na temelju transakcijske vrijednosti slične robe, u skladu s člankom 151. stavkom 3. Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredaba za provedbu Uredbe br. 2913/92, kako je izmijenjena Uredbom Komisije (EZ) br. 1762/95 od 19. srpnja 1995.

Slučaj C- 59/16 – Shirtmakers BV protiv Staatssecretaris van Financien

Naslov: Carinska unija – Uredba (EEZ) br. 2913/92 – Carinski zakonik Zajednice – Članak 32(1)(e)(i) – Carinska vrijednost – Transakcijska vrijednost transakcije – Određivanje – Pojam "trošak prijevoza"

Jezik: Nizozemski

Pitanje:

Treba li članak 32. stavak 1. točku (e) podtočku (i) Carinskog zakonika tumačiti na način da pojam „trošak prijevoza” treba shvatiti tako da označava iznose koje su zaračunali stvarni prijevoznici uvezene robe, čak i kada ti prijevoznici nisu zaračunali te iznose izravno kupcu uvezene robe, nego drugom gospodarskom subjektu koji je sklopio ugovore o prijevozu sa stvarnim prijevoznicima za račun kupca uvezene robe, a koji je kupcu zaračunao uvećane iznose za svoju djelatnost organiziranja prijevoza?”

Presuda:

Članak 32. stavak 1. točku (e) podtočku (i) Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice treba tumačiti na način da pojam „trošak prijevoza” u smislu te odredbe uključuje dodatak koji je otpremnik zaračunao uvozniku, a koji odgovara profitnoj marži i troškovima tog otpremnika za njegovu uslugu organizacije prijevoza uvezene robe na carinsko područje Unije.

Slučaj C-529/16 – Hamamatsu Photonics Deutschland GmbH protiv Hauptzollamt Munchen

Naslov: Zajednička carinska tarifa (SIC!) – Carinski zakonik – članak 29. – Određivanje carinske vrijednosti – Prekogranične transakcije između povezanih društava – Prethodni sporazum o transfernim cijenama – Ugovorena transferna cijena koja se sastoji od prvobitno fakturiranog iznosa i paušalnog usklađenja izvršenog po isteku obračunskog razdoblja

Pitanja:

1. Je li u skladu s odredbama članka 28. i sljedećih Carinskog zakonika određivanje carinske vrijednosti na temelju dogovorene transferne cijene koja se sastoji od prvobitno fakturiranog i deklariranog iznosa i paušalnog usklađenja izvršenog po isteku obračunskog razdoblja, pri čemu se koristi ključ za raspodjelu, neovisno o tome izdaje li se deklarantu na kraju obračunskog razdoblja obavijest o terećenju ili knjižno odobrenje?
2. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje, može li se carinska vrijednost provjeriti odnosno utvrditi na temelju pojednostavljenih pristupa ako treba priznati učinke naknadnih usklađivanja transfernih cijena (kako naviše tako i naniže)?

Presuda:

Članke 28. do 31. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice, kako je izmijenjena Uredbom (EZ) br. 82/97 Europskog parlamenta i Vijeća od 19. prosinca 1996., treba tumačiti na način da ne dopuštaju da se kao carinska vrijednost odredi dogovorena transakcijska vrijednost koja se, jednim dijelom, sastoji od prvobitno fakturiranog i deklariranog iznosa i, drugim dijelom, od paušalnog usklađenja izvršenog po završetku obračunskog razdoblja a da nije moguće znati hoće li se to usklađivanje na kraju obračunskog razdoblja izvršiti naviše ili naniže.

Slučaj C-1/18 – Oribalt Riga SIA protiv Valsts ienemumu dienests

Naslov: Carinska unija – Uredba (EEZ) br. 2913/92 – Članak 30. stavak 2. točke (b) i (c) – Uredba (EEZ) br. 2454/93 – Članak 152. stavak 1. točke (a) i (b) – Utvrđivanje carinske vrijednosti robe – Pojam „slična roba” – Lijekovi – Uzimanje u obzir svih čimbenika koji mogu utjecati na ekonomsku vrijednost predmetnog lijeka – Rok od 90 dana u kojem se uvezena roba mora prodati u Uniji – Krajnji rok – Neuzimanje u obzir trgovačkih popusta

Jezik: Latvijski

Pitanja:

1. Treba li, u slučaju kada su uvezena roba lijekovi, pri određivanju carinske vrijednosti navedene robe, u skladu s odredbama članka 30. stavka 2. točke (b) [Carinskog zakonika] i članka 151. stavka 4. [Provedbene] uredbe, sličnom robom smatrati one lijekove čiji su aktivni sastojak i njegova količina isti (ili slični) ili pak, radi utvrđivanja slične robe, u obzir treba uzeti i tržišni položaj, odnosno popularnost i potražnju, predmetnog uvezenog lijeka i njegova proizvođača?
2. Može li se pri određivanju carinske vrijednosti uvezene robe u skladu s člankom 30. stavkom 2. točkom (c) [Carinskog zakonika] fleksibilno primjenjivati rok od 90 dana propisan u članku 152. stavku 1. točki (b) [Provedbene] uredbe?
3. Ako se propisani rok može primjenjivati fleksibilno, kojim se podacima, u ovom slučaju, treba dati prednost? Podacima koji se odnose na transakcije izvršene gotovo u isto vrijeme kad i uvoz robe čiju vrijednost treba utvrditi i koji se odnose na istovjetnu ili sličnu robu koja se prodaje u dovoljnoj količini da bi se odredila jedinična cijena ili, naprotiv, transakcijama koje se nisu izvršile gotovo u isto vrijeme, ali koje se konkretno odnose na uvezenu robu?
4. Treba li pri određivanju carinske vrijednosti uvezene robe u skladu s člankom 30. stavkom 2. točkom (c) [Carinskog zakonika] primjenjivati odobrene popuste na temelju kojih je određena cijena po kojoj je roba stvarno prodana?

Presuda:

1. Članak 30. stavak 2. točku (b) Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice, kako je izmijenjena Uredbom (EZ) br. 82/97 Europskog parlamenta i Vijeća od 19. prosinca 1996., treba tumačiti na način da, ako se carinska vrijednost robe, poput predmetnih lijekova u sporu u glavnom postupku, izračunava primjenom deduktivne metode predviđene tom odredbom, nadležno nacionalno carinsko tijelo mora za utvrđivanje „slične robe” uzeti u obzir sve relevantne čimbenike, poput sastava te robe, njezine zamjenjivosti s obzirom na njezine učinke i njezine komercijalne zamjenjivosti, te slijedom toga provesti činjeničnu ocjenu uzimajući u obzir svaki čimbenik koji bi mogao utjecati na stvarnu ekonomsku vrijednost navedene robe, uključujući tržišni položaj uvezene robe i njezina proizvođača.
2. Članak 152. stavak 1. točku (b) Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredaba za provedbu Uredbe br. 2913/92 treba tumačiti na način da za određivanje jedinične cijene uvezene robe prema metodi predviđenoj u članku 30. stavku 2.

točki (c) Uredbe br. 2913/92, kako je izmijenjena Uredbom br. 82/97, rok od 90 dana u kojem se uvezena roba mora prodati u Europskoj uniji iz članka 152. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 2454/93 predstavlja krajnji rok.

3. Članak 30. stavak 2. točku (c) Uredbe br. 2913/92, kako je izmijenjena Uredbom br. 82/97, treba tumačiti na način da se popusti na prodajnu cijenu uvezene robe ne mogu uzeti u obzir pri utvrđivanju carinske vrijednosti te robe primjenom te odredbe.

Strojni prijevod

Slučaj C-76/19 – Curtis Balkan EOOD protiv Direktor na Teritorialna direktsiya Yugozapadna Agentsiya „Mitnitsi“

Naslov: Carinska unija – Carinski zakonik Zajednice – Članak 32. stavak 1. točka (c) – Uredba (EEZ) br. 2454/93 – Članak 157. stavak 2., članak 158. stavak 3. i članak 160. – Utvrđivanje carinske vrijednosti – Prilagodba – Tantijeme koje se odnose na robu koja se procjenjuje – Tantijeme koje su „uvjet prodaje” robe koja se procjenjuje – Tantijeme koje je kupac platio svojoj matičnoj tvrtki za know-how nužnih za proizvodnju konačnog proizvoda – Roba pribavljena od trećih osoba koja predstavlja komponente koje treba ugraditi u licencirani proizvod

Jezik: Bugarski

Pitanja:

1. Treba li članak 158. stavak 3. Uredbe br. 2454/93 tumačiti na način da čini samostalnu osnovu za prilagodbu carinske vrijednosti pribrajanjem tantijema cijeni koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti za uvezenu robu, neovisno o pravilu iz članka 157. navedene uredbe?
2. Treba li članak 158. stavak 3. Uredbe br. 2454/93 tumačiti na način da se njime za prilagodbu carinske vrijednosti utvrđuju dvije alternativne situacije, odnosno, s jedne strane, situacija u kojoj se tantijeme ili licencijske naknade, poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku, djelomično odnose na uvezenu robu, a djelomično na druge komponente ili dodatne dijelove, koji se robi dodaju nakon uvoza, i s druge strane, situacija u kojoj se tantijeme ili licencijske naknade odnose djelomično na uvezenu robu, a djelomično na radnje ili usluge poslije uvoza?
3. Treba li članak 158. stavak 3. Uredbe br. 2454/93 tumačiti na način da se njime za prilagodbu carinske vrijednosti utvrđuju tri situacije, odnosno, kao prvo, situacija u kojoj se tantijeme ili licencijske naknade odnose djelomično na uvezenu robu, a djelomično na druge komponente, koji se robi dodaju nakon uvoza, kao drugo, situacija u kojoj se tantijeme ili licencijske naknade odnose djelomično na uvezenu robu, a djelomično na radnje ili usluge poslije uvoza, i kao treće, situacija u kojoj se tantijeme ili licencijske naknade odnose djelomično na uvezenu robu, a djelomično na druge komponente, koji se robi dodaju nakon uvoza, ili na radnje ili usluge poslije uvoza?
4. Treba li članak 158. stavak 3. Uredbe br. 2454/93 tumačiti na način da dopušta prilagodbu carinske vrijednosti svaki put kada je utvrđeno da se plaćene tantijeme ili licencijske naknade odnose na radnje ili usluge poslije uvoza robe koja se procjenjuje, što je u konkretnom slučaju roba koju bugarskoj tvrtki na raspolaganje stavlja američko tvrtka (koja su povezana proizvodnjom i upravljanjem), neovisno o tome jesu li ispunjeni uvjeti za prilagodbu u skladu s člankom 157. navedene uredbe?
5. Treba li članak 158. stavak 3. Uredbe br. 2454/93 tumačiti na način da predviđa posebni slučaj prilagodbe carinske vrijednosti na način i pod uvjetima iz članka 157. navedene uredbe, pri čemu se posebnost sastoji isključivo u tome da se tantijema ili licencijska naknada samo djelomično odnose na robu koja se procjenjuje, tako da se ta tantijema ili naknada za licenciju treba ravnomjerno raspodijeliti?
6. Treba li članak 158. stavak 3. Uredbe br. 2454/93 tumačiti na način da je primjenjiv i u slučaju kada kupac tantijemu ili licencijsku naknadu plaća trećoj osobi?

7. Treba li sud, ako je odgovor na dva prethodna pitanja potvrđan, u slučaju ravnomjerne raspodjele tantijeme u skladu s člankom 158. stavkom 3. Uredbe br. 2454/93, ispitati jesu li ispunjena oba uvjeta iz članka 157. stavka 2., odnosno uvjet da se tantijema ili licencijska naknada, pa makar i samo djelomično, mora odnositi na uvezenu robu i uvjet da plaćanje te tantijeme ili licencijska naknade predstavlja uvjet za prodaju te robe i ako je tako, vrijedi li pri tom ispitivanju uzeti u obzir odredbu članka 160., prema kojoj su uvjeti iz članka 157. stavka 2. ispunjeni ako prodavatelj ili s njim povezana osoba od kupca zahtijeva plaćanje te tantijeme ili licencijska naknade?
8. Treba li smatrati da je članak 160. Uredbe br. 2454/93 primjenjiv na glavnu odredbu članka 157. navedene uredbe samo kada su licencijske naknade i tantijeme plaćene trećoj osobi te se u cijelosti odnose na robu koja se procjenjuje? Ili je primjenjiv i u slučajevima kada se licencijske naknade ili tantijeme samo djelomično odnose na uvezenu robu?
9. Treba li članak 160. Uredbe br. 2454/93 tumačiti na način da se pod pojmom povezanosti davatelja licencije i prodavatelja trebaju razumjeti slučajevi u kojima je davatelj licencije povezan s kupcem jer nad kupcem obavlja izravan nadzor koji nadilazi kontrolu kvalitete? Ili se treba tumačiti na način da prethodno opisana povezanost davatelja licencije i kupca nije dovoljna da bi se prihvatila (neizravna) povezanost davatelja licencije i prodavatelja, osobito ako potonji osporava da cijene narudžbi kupaca za uvezenu robu ovise o plaćanju tantijema ili licencijskih naknada te također osporava da je davatelj licencije bio u poziciji usmjeravati ili ograničiti njegovo djelovanje?
10. Treba li članak 160. Uredbe br. 2454/93 tumačiti na način da dopušta prilagodbu carinske vrijednosti samo ako su ispunjena oba uvjeta iz članka 157. Uredbe br. 2454/93 – da se licencijska naknada, koja se plaća trećoj osobi, odnosi na robu koja se procjenjuje i da plaćanje te tantijeme predstavlja uvjet prodaje te robe – te je također ispunjen uvjet da prodavatelj ili s njim povezana osoba od kupca zahtijeva plaćanje tantijema ili licencijske naknade?
11. Treba li zahtjev iz članka 157. stavka 2. prvi paragraf Uredbe br. 2454/93 da se tantijema ili licencijska naknada odnosi na robu koja se procjenjuje, smatrati ispunjenim ako se utvrdi da postoji neizravna veza između te tantijeme ili licencijske naknade i uvezene robe kao u ovom slučaju, u kojem je roba koja se procjenjuje sastavni dio licenciranog konačnog proizvoda?"

Presuda:

Članak 32. stavak 1. točku (c) Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice, u vezi s člankom 157. stavkom 2., člankom 158. stavkom 3. i člankom 160. Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredaba za provedbu Uredbe br. 2913/92, treba tumačiti na način da razmjerni dio iznosa tantijema koje je društvo platilo svojoj matičnoj tvrtki kao protučinidbu za know-how opskrbu radi proizvodnje konačnih proizvoda treba uključiti u cijenu koja je stvarno plaćena ili plativa za uvezenu robu, u okolnostima u kojima je ta roba namijenjena unošenju, pored ostalih dijelova, u sastav navedenih konačnih proizvoda, te ju je prvo društvo pribavilo od prodavatelja koji su različiti od njegove matične tvrtke, kada

- tantijeme nisu bile uključene u cijenu koja je stvarno plaćena ili plativa za navedenu robu;
- se tantijeme odnose na uvezenu robu, što pretpostavlja postojanje dovoljno uske veze između tantijema i te robe;

- plaćanje tantijema predstavlja uvjet prodaje navedene robe, tako da, u odsustvu tog plaćanja, ne bi došlo do zaključenja ugovora o prodaji u odnosu na tu uvezenu robu, a posljedično niti do njezine isporuke, i

- moguće je izvršiti odgovarajuću raspodjelu tantijema na temelju objektivnih i mjerljivih podataka,

što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri, vodeći računa o svim bitnim elementima, posebice pravnim i činjeničnim vezama između kupca, prodavatelja i davatelja licencije.

Strojini prijevod

Slučaj C-213/2019 – European Commission v United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

Naslov: Neispunjenje obveza od strane države članice – Članak 4. stavak (3.) UEU-a – Članak 310. stavak (6.) i članak 325. UFEU-a – Vlastita sredstva – Carine – Porez na dodanu vrijednost (PDV) – Zaštita financijskih interesa Europske unije – Borba protiv prijevara – Načelo učinkovitosti – Obveza država članica da vlastita sredstva stave na raspolaganje Europskoj komisiji – Financijska odgovornost država članica u slučaju gubitka vlastitih sredstava – Uvoz tekstila i obuće iz Kine – Velika i sustavna prijevara – Organizirana kriminal – Nestali uvoznici – Carinska vrijednost – Podcijenjenost – Oporezivi iznos za potrebe PDV-a – Nedostatak sustavnih carinskih kontrola koje se temelje na analizi rizika i provode se prije puštanja dotične robe – Nema sustavnog pružanja jamstva – Metoda korištena za procjenu iznosa gubici tradicionalnih vlastitih sredstava u odnosu na uvoz koji predstavljaju značajan rizik od podcijenjenja – Statistička metoda temeljena na prosječnoj cijeni utvrđenoj na razini EU-a – Bilo da je dopustivo

Jezik: Engleski

Napomene: Svojom presudom, Sud pravde djelomično podržava tužbu Komisije, odlučujući, u biti, da Ujedinjeno Kraljevstvo nije ispunilo svoje obveze prema zakonu EU-a jer nisu primijenili učinkovite mjere carinske kontrole ili uknjižili točne iznose carine i sukladno tome Komisiji staviti na raspolaganje točan iznos tradicionalnih vlastitih sredstava u pogledu određenog uvoza tekstila i obuće iz Kine, te nedostavljanjem Komisiji svih podataka potrebnih za izračun carinskih davanja i preostala dospjela vlastita sredstva.⁷²

Slučaj se odnosio na povrat tradicionalnih vlastitih sredstava (TOR). Iako carinska vrijednost nije bila glavni predmet razmatranja CJUE-a, presuda također sadrži izjave o tumačenju carinskog zakonodavstva Unije u području carinske vrijednosti:

„(373) (...) CAP-ovi [očišćene prosječne cijene] mogli bi se koristiti samo kao alat za analizu rizika, tj. alat za otkrivanje na temelju profila rizika onog uvoza za koji je vjerojatno da je podcijenjen (ispod cijene), a koji zahtijeva provjeru, a ne za utvrđivanje carinske vrijednosti.

(374) Slijedom toga, kako bi ispunili svoje obveze iz članka 13. stavak 1. Uredbe br. 609/2014, Ujedinjeno Kraljevstvo bilo je dužno poduzeti potrebne mjere kako bi osiguralo da se iznosi koji odgovaraju pravima utvrđenima na temelju članka 2. te Uredbe stave na raspolaganje Komisiji i isprave tu administrativnu pogrešku. Konkretno, Ujedinjeno Kraljevstvo bilo je dužno ponovno odrediti carinsku vrijednost primjenom jedne od metoda predviđenih za tu svrhu prema carinskom pravu Unije, a posebno, u skladu s pravilima prava EU-a o carinskoj vrijednosti, kako je utvrđeno člancima 70. i 74. Carinskog zakonika Unije.

(375) U tom smislu, Sud je presudio da su metode utvrđivanja carinskih vrijednosti predviđene tim člancima podređeno povezane, tako da kada se carinska vrijednost ne može utvrditi primjenom određenog članka, primjereno je pozvati se na članak koji dolazi odmah nakon njega utvrđenim redosljedom (vidi u tom smislu presudu od 16. lipnja 2016., EURO 2004. Mađarska, C-291/15, EU:C:2016:455, stavak 29.).

---

⁷² Sud Europske unije, PRIOPĆENJE ZA JAVNOST br. 42/22, Luksemburg, 8. ožujka 2022.

(412) (...) isključiva je nadležnost i odgovornost država članica osigurati da se deklarirane carinske vrijednosti utvrde u skladu s pravilima prava EU-a o carinskoj vrijednosti, kako je navedeno u člancima 29. do 31. Carinskog zakonika Unije ili u odgovarajućim odredbama članaka 70. do 74. Carinskog zakonika Unije i, posebno, u skladu s jednom od uzastopnih metoda određivanja carinskih vrijednosti predviđenih tim člancima ili odredbama.

(416) Budući da se dotična roba više ne može povući u svrhu fizičke kontrole i da od dotičnih trgovaca nisu traženi odgovarajući podaci o njezinoj pravoj vrijednosti, niti su stoga pruženi, sada više nije moguće utvrditi, u pogledu svake sporne carinske deklaracije, carinska vrijednost relevantnih proizvoda iz Kine na temelju jedne od metoda propisanih u člancima 70. i 74. Carinskog zakonika Unije, kao što je alternativna metoda iz članka 74. stavka 3. te šifre, koja se sastoji u određivanju carinske vrijednosti na temelju „dostupnih podataka” u skladu s uvjetima iz članka 144. Provedbene uredbe II.

(417) U tim okolnostima, Ujedinjeno Kraljevstvo, uz potporu država članica koje su intervenirale, ne može prigovoriti Komisiji što je primijenila metodu OLAF-JRC za potrebe izračunavanja gubitaka carinskih pristojbi (davanja) i, prema tome, tradicionalnih vlastitih sredstva koja proizlaze iz nedostataka odgovarajućih kontrola relevantnog uvoza, metoda koja je po prirodi u osnovi statistička i koja se ne temelji na jednoj od sekvencijalnih metoda propisanih člancima 70. i 74. Carinskog zakonika Unije za određivanje carinske vrijednosti dotične robe, u odnosu na svaku predmetnu carinsku deklaraciju.

(441) To je u biti statistička metoda određivanja vrijednosti za carinske svrhe podcijenjenog uvoza koja nije jedna od uzastopnih metoda propisanih u člancima 70. i 74. Carinskog zakonika Unije, poput alternativne metoda predviđene u člankom 74. stavkom (3.) tog zakonika, koja se sastoji u određivanju carinske vrijednosti predmetne robe na temelju „dostupnih podataka” u skladu s uvjetima utvrđenima iz članka 144. Provedbene uredbe II.

(442) U tom pogledu, iako je metoda OLAF-JRC-a doista u biti statistička metoda procjene iznosa gubitaka vlastitih sredstava, nije namijenjena za utvrđivanje carinske vrijednosti predmetne robe u skladu s člancima 70. i 74. Carinskog zakonika Unije s obzirom na svaku predmetnu carinsku deklaraciju, Komisiji se ne može prigovoriti što je u okolnostima ovog slučaja upotrijebila takvu statističku metodu u svrhu izračuna iznosa gubitaka vlastitih sredstava.

(443) Sukladno tome, u nedostatku dostatnih podataka u vezi s kvalitetom robe koja je već puštena u slobodni promet, sada više nije moguće, zbog tih propusta u postupanju, utvrditi vrijednost te robe na temelju jednu od metoda određivanja predviđenih člancima 70. i 74. Carinskog zakonika Unije; stoga se za procjenu vrijednosti robe može koristiti samo statistička metoda.

(447) U posebnim okolnostima ovog slučaja, gubici vlastitih sredstava proizlaze iz prakse carinskih tijela Ujedinjenog Kraljevstva da, u biti, sustavno prihvaćaju, tijekom razdoblja povrede, carinske deklaracije u pogledu relevantnih proizvoda uvezenih iz Kine bez provjere vrijednosti navedenih u tim deklaracijama, kada su ta tijela znala ili su razumno morala znati da se velike količine tih proizvoda uvoze na prijevaru po očito podcijenjenim cijenama. Slijedom toga, iznosi tih gubitaka mogu se utvrditi na temelju metode kao što je OLAF-JRC metoda koja se temelji na statističkim podacima, a ne na metodi namijenjenoj utvrđivanju carinske vrijednosti dotične robe na temelju izravnih dokaza, u skladu s člancima 70. i 74. Carinskog zakonika Unije. Potonja se metoda više ne može primjenjivati u nedostatku izravnih dokaza te vrijednosti koje su ta tijela pribavila u dovoljnim količinama.”

Slučaj C-509/19 – BMW Bayerische Motorenwerke AG protiv Hauptzollamt Munchen

Naslov: Carinska unija – Carinski zakonik Unije – Uredba (EU) br. 952/2013 – Članak 71. stavak 1. točka (b) – Carinska vrijednost – Uvoz elektroničkih proizvoda opremljenih softverom

Jezik: Njemački

Pitanje:

„Trebaju li troškovi razvoja softvera proizvedenog u Uniji, koji je kupac prodavaču besplatno stavio na raspolaganje i koji je instaliran na uvezenu upravljачku jedinicu, dodati transakcijskoj vrijednosti uvezene robe u skladu s člankom 71. stavkom 1. točkom (b) Carinskog zakonika ako ti troškovi nisu obuhvaćeni stvarno plaćenom ili plativom cijenom uvezene robe?“

Presuda:

Članak 71. stavak 1. točka (b) Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. listopada 2013. o Carinskom zakoniku Unije treba tumačiti na način da dopušta, u svrhu određivanja carinske vrijednosti uvezene robe, da se njezinoj transakcijskoj vrijednosti doda ekonomska vrijednost softvera razvijenog u Europskoj uniji koji je kupac dobrovoljno stavio na raspolaganje prodavatelju sa sjedištem u trećoj zemlji.

Slučaj C-775/19 – 5th Avenue Products Trading GmbH protiv Hauptzollamt Singen

Naslov: Carinska unija – Uredba (EEZ) br. 2913/92 – Carinski zakonik Zajednice – Članak 29. stavak 1. i stavak 3. točka (a) – Članak 32. stavak 1. točka (c) i stavak 5. točka (b) – Uredba (EEZ) br. 2454/93 – Članak 157. stavak 2. – Određivanje carinske vrijednosti – Transakcijska vrijednost uvezene robe – Pojam ‚uvjet prodaje‘ – Plaćanje u zamjenu za dobivanje isključive distribucije

Jezik: Njemački

Pitanja:

1. Predstavljaju li plaćanja koja kupac robe, ovisno o svojim prihodima od prodaje, izvršava jednom godišnje tijekom četiri godine pored kupovne cijene kako bi
  - na određenom području,
  - po prvi put,
  - isključivo i
  - trajno,smio prodavati robu, tantijeme ili licencijske naknade u smislu članka 32. stavka 1. točke (c) [Carinskog zakonika], koje se u skladu s člankom 32. stavkom 5. točkom (b) Carinskog zakonika u vezi s člankom 157. stavkom 2. [Provedbene uredbe] dodaju cijeni koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti za uvezenu robu?
2. Trebaju li se, prema potrebi, takva plaćanja dodati isključivo razmjerno cijeni koja je stvarno plaćena ili koju treba platiti za uvezenu robu te, ako da, prema kojem kriteriju i u kojoj mjeri?

Presuda:

Članak 29. stavak 1. i stavak 3. točku (a) Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. Carinskog zakonika Zajednice treba tumačiti na način da plaćanje koje je kupac uvezene robe izvršio tijekom ograničenog razdoblja prodavatelju kako bi mu potonji dao pravo isključive distribucije te robe na određenom području, izračunato na temelju prometa ostvarenog na tom području, treba uključiti u carinsku vrijednost navedene robe.

Slučaj C-75/20– UAB „Lifosa” protiv Muitines departamentas prie Lietuvos Respublikos finansu ministerijos

Naslov: Zahtjev za prethodnu odluku – Carinska unija – Carinski zakonik Zajednice – Uredba (EEZ) br. 2913/92 – Članak 29. stavak 1. – Članak 32. stavak 1. točka (e) podtočka (i). – Carinski zakonik Unije – Uredba (EU) br. 952/2013 – Članak 70. stavak 1. – Članak 71. stavak 1. točka (e) podtočka (i). – Određivanje carinske vrijednosti – Transakcijska vrijednost – Prilagodba – Cijena koja uključuje isporuku na granici

Jezik: Litvanski

Pitanje:

Treba li članak 29. stavak 1. i članak 32. stavak 1. točku (e) podtočku (i) [Carinskog zakonika Zajednice], te članak 70. stavak 1. i članak 71. stavak 1. točku (e) podtočku (i) [Carinskog zakonika Unije] tumačiti na način da se transakcijska vrijednost mora prilagoditi kako bi uključila sve troškove koji su stvarno nastali [...] proizvođaču pri prijevozu robe do mjesta na kojem je roba unesena u carinsko područje Unije ako, kao u ovom slučaju, (1.) u skladu s uvjetima isporuke obvezu pokrivanja ih troškova ima [...] proizvođač [...] i (2.) ti troškovi prijevoza premašuju dogovorenu cijenu koju je [...] uvoznik stvarno platio, ali (3.) cijena koju je [...] uvoznik stvarno platio odgovara pravoj vrijednosti robe, čak i ako ta cijena ne pokriva sve troškove prijevoza koji su nastali [...] proizvođaču?

Presuda:

Članak 29. stavak 1. i članak 32. stavak 1. točku (e) podtočku (i) Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice te članak 70. stavak 1. i članak 71. stavak 1. točku (e) podtočku (i) Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. listopada 2013. o Carinskom zakoniku Unije treba tumačiti na način da u svrhu određivanja carinske vrijednosti uvezene robe njezinoj transakcijskoj vrijednosti nije potrebno dodati troškove koje je stvarno snosio proizvođač radi prijevoza te robe do mjesta na kojem je ona unesena u carinsko područje Europske unije ako u skladu s dogovorenim uvjetima isporuke obvezu snošenja tih troškova ima proizvođač, i to čak i kad navedeni troškovi premašuju cijenu koju je stvarno platio uvoznik, ako ta cijena odgovara stvarnoj vrijednosti navedene robe, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.

Predmet C-599/2020 – „Baltic Master” UAB protiv Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Naslov: Carinska unija – Carinski zakonik Zajednice – Uredba (EEZ) br. 2913/92 – Članak 29. – Određivanje carinske vrijednosti – Transakcijska vrijednost – Članak 29. stavak 1. točka (d) – Pojam ‚povezane osobe’ – Članak 31. – Uzimanje u obzir informacija koje proizlaze iz nacionalne baze podataka u svrhu određivanja carinske vrijednosti – Uredba (EEZ) br. 2454/93 – Članak 143. stavak 1. točke (b), (e) i (f) – Situacije u kojima se smatra da su osobe povezane – Članak 181.a – Sumnje u vjerodostojnost deklarirane cijene

Jezik: Litvanski

Pitanja:

1. Treba li članak 29. stavak 1. točku (d) [Carinskog zakonika Zajednice] i članak 143. [stavak 1.] točke (b), (e) i (f) [Provedbene uredbe] tumačiti na način da se kupac i prodavatelj smatraju povezanim osobama kada, kao u ovom predmetu, ne postoje dokumenti (službeni podaci) koji dokazuju postojanje partnerstva ili nadzora, ali okolnosti u kojima su sklopljene transakcije, na temelju objektivnih dokaza, nisu svojstvene obavljanju gospodarskih djelatnosti u uobičajenim uvjetima nego, naprotiv, situaciji u kojoj [kao prvo] između stranaka transakcije postoje posebno bliski poslovni odnosi utemeljeni na visokoj razini uzajamnog povjerenja, ili [kao drugo] jedna od stranaka transakcije nadzire drugu ili su obje stranke transakcije pod nadzorom treće osobe?
2. Treba li članak 31. stavak 1. [Carinskog zakonika Zajednice] tumačiti na način da zabranjuje određivanje carinske vrijednosti robe na temelju informacija sadržanih u nacionalnoj bazi podataka koje se odnose na carinsku vrijednost samo robe istog podrijetla koja, iako nije slična u smislu članka 142. stavka 1. točke (d) Provedbene uredbe, ima istu [oznaku] TARIC?

Presuda:

1. Članak 29. stavak 1. točku (d) Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice, kako je izmijenjena Uredbom (EZ) br. 82/97 Europskog parlamenta i Vijeća od 19. prosinca 1996., i članak 143. stavak 1. točke (b), (e) i (f) Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredaba za provedbu Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92, kako je izmijenjena Uredbom Komisije (EZ) br. 46/1999 od 8. siječnja 1999., treba tumačiti na način da se:
  - ne može smatrati da su kupac i prodavatelj pravno priznati partneri u poslu ili da su povezani odnosom izravnog ili neizravnog de jure nadzora u situaciji u kojoj ne postoji nijedan dokument koji bi omogućio dokazivanje takve povezanosti;
  - može smatrati da su kupac i prodavatelj povezani odnosom izravnog ili neizravnog de facto nadzora u situaciji u kojoj se može smatrati da okolnosti sklapanja predmetnih transakcija, koje dokazuju objektivni elementi, ne upućuju samo na to da između tog kupca i tog prodavatelja postoji uska povezanost utemeljena na povjerenju, nego i na to da jedan od njih može ograničavati ili usmjeravati drugoga ili da treća osoba može izvršavati takvu ovlast nad njima.
2. Članak 31. stavak 1. Uredbe br. 2913/92, kako je izmijenjen Uredbom br. 82/97, treba tumačiti na način da mu se ne protivi to da se, kada se carinska vrijednost uvezene robe nije mogla

odrediti u skladu s člancima 29. i 30. te uredbe, ta vrijednost odredi na temelju podataka sadržanih u nacionalnoj bazi podataka koji se odnose na carinsku vrijednost samo robe istog podrijetla, koja se, iako nije „slična” u smislu članka 142. stavka 1. točke (d) Uredbe br. 2454/93, kako je izmijenjena Uredbom br. 46/1999, nalazi pod istom oznakom TARIC.

Strojni prijevod

Predmet C-187/2021 – FAWKES Kft. protiv Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Naslov: Uredba (EEZ) br. 2913/92 – Carinski zakonik Zajednice – Članak 30. stavak 2. točke (a) i (b) – Carinska vrijednost – Određivanje transakcijske vrijednosti slične robe – Baza podataka koju je osnovalo i kojom upravlja nacionalno carinsko tijelo – Baze podataka koju je osnovalo i kojom upravljaju carinska tijela druge države članice i službe Europske Unije – Istovjetna ili slična roba izvezena u Uniju „u istom ili gotovo istom trenutku”

Jezik: Mađarski

Pitanja:

1. Treba li članak 30. stavak 2. točke (a) i (b) [Carinskog zakonika] tumačiti na način da se samo vrijednost navedena u bazi podataka koja je uspostavljena na temelju carinjenja koja provode carinska tijela države članice može i mora uzeti u obzir kao carinska vrijednost?
2. U slučaju niječnog odgovora na prvo pitanje, treba li se za utvrđivanje carinske vrijednosti u skladu s člankom 30. stavkom 2. točkama (a) i (b) obratiti carinskim tijelima druge države članice kako bi se utvrdila carinska vrijednost slične robe navedene u njihovim bazama podataka i/ili je potrebno izvršiti uvid u bazu podataka [Unije] i koristiti carinske vrijednosti koje se u njoj nalaze?
3. Može li se članak 30. stavak 2. točke (a) i (b) Carinskog zakonika tumačiti na način da se za utvrđivanje carinske vrijednosti ne mogu uzeti u obzir transakcijske vrijednosti koje se odnose na transakcije koje je izvršio sam podnositelj zahtjeva za carinjenje, čak ni ako te vrijednosti nisu osporavale ni nacionalna carinska tijela, ni nacionalna carinska tijela drugih država članica?
4. Treba li uvjet koji se odnosi na ‚isto ili gotovo isto vrijeme’ iz članka 30. stavka 2. točaka (a) i (b) Carinskog zakonika tumačiti na način da se referentno razdoblje može ograničiti na razdoblje od 45 dana prije i 45 dana poslije carinjenja?”

Presuda:

1. Članak 30. stavak 2. točke (a) i (b) Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. Carinskog zakonika Zajednice od 12. listopada 1992. treba tumačiti na način da, tijekom određivanja carinske vrijednosti u skladu s tom odredbom, carinsko tijelo države članice može ograničiti na korištenje elemenata iz nacionalne baze podataka kojom ono raspolaže i kojom upravlja, a da pritom ne treba, ako su ti elementi dostatni u tu svrhu, pristupiti informacijama koje posjeduju carinska tijela drugih država članica ili institucije i službe Europske unije, pri čemu se ne dovodi u pitanje, ako to nije slučaj, mogućnost da navedeno carinsko tijelo uputi zahtjev tim tijelima ili tim institucijama i službama, radi pribavljanja dodatnih podataka za potrebe tog određivanja.
2. Članak 30. stavak 2. točke (a) i (b) Uredbe Vijeća br. 2913/92 treba tumačiti na način da carinsko tijelo države članice prilikom određivanja carinske vrijednosti može isključiti transakcijske vrijednosti koje se odnose na druge operacije podnositelja zahtjeva za carinjenje, čak i ako te vrijednosti nisu osporili to carinsko tijelo ni carinska tijela drugih država članica, pod uvjetom da ih, što se tiče transakcijskih vrijednosti koje se odnose na uvoze koji se obavljaju u toj državi članici, navedeno tijelo prethodno dovede u pitanje u skladu s člankom 78. stavcima 1. i 2. Uredbe br. 2913/92, unutar rokova propisanih njezinim člankom 221. i slijedeći postupak

predviđen člankom 181.a Uredbe Komisije (EEZ) br. 2454/93 od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredaba za provedbu Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 o Carinskom zakoniku Zajednice, kako je izmijenjen Uredbom Komisije (EZ) br. 3254/94 od 19. prosinca 1994., te, s druge strane, što se tiče transakcijskih vrijednosti koje se odnose na uvoze koji se obavljaju u drugim državama članicama, to carinsko tijelo opravdava to isključenje u skladu s člankom 6. stavkom 3. Carinskog zakona upućivanjem na elemente koji utječu na njihovu vjerodostojnost.

3. Izraz izvezene robe „u istom ili gotovo istom trenutku” kao i roba koja se procjenjuje, u skladu s člankom 30. stavkom 2. točkama (a) i (b) Uredbe br. 2913/92, treba tumačiti na način da se pri određivanju carinske vrijednosti u skladu s tom odredbom carinsko tijelo može ograničiti na korištenje podataka koji se odnose na transakcijske vrijednosti koje se odnose na razdoblje od 90 dana, od čega 45 prije i 45 poslije carinjenja robe koja se procjenjuje, pod uvjetom da izvozne operacije u Europsku uniju robe istovjetne ili slične robi koja se procjenjuje izvršene tijekom tog razdoblja omogućavaju određivanje njezine carinske vrijednosti u skladu s tom odredbom.

Strojni prijevod

ODJELJAK F: KAZALO TEKSTOVA TEHNIČKOG ODBORA ZA CARINSKU VRIJEDNOST WCO

Napomena: Instrumenti navedeni u ovom odjeljku ne mogu se reproducirati u ovom dokumentu. Objavljeni su u WCO Compendiumu o carinskoj vrijednosti koji sadrži WTO sporazum i tekstove Tehničkog Odbora za carinsku vrijednost WCO.

POPIS SAVJETODAVNIH MIŠLJENJA

- 1.1. Pojam "prodaja" u Sporazumu
- 2.1. Prihvatanje cijene koja je niža od uobičajenih tržišnih cijena za istovjetnu robu
- 3.1. Značenje "su razdvojene" u Napomenama uz članak 1 Sporazuma: carine i porezi zemlje uvoza
- 4.1. Naknade za tantijeme i licencije iz članka 8.1. (c) Sporazuma (Tantijeme za koje prodavatelj traži od uvoznika da ih plati trećoj strani (nositelju patenta))
- 4.2. Naknade za tantijeme i licencije iz članka 8.1. (c) Sporazuma (Tantijeme koje, prema zakonima zemlje uvoza, uvoznik mora platiti trećoj strani (vlasniku autorskog prava) prilikom preprodaje uvezene robe)
- 4.3. Naknade za tantijeme i licencije iz članka 8.1. (c) Sporazuma (Tantijeme koje uvoznik mora platiti prema posebnom ugovoru trećoj strani (nositelju patenta), a za pravo korištenja patentiranog procesa za proizvodnju određene robe)
- 4.4. Naknade za tantijeme i licencije iz članka 8.1. (c) Sporazuma (Tantijeme koje uvoznik plaća prodavatelju (nositelju patenta), kao uvjet prodaje robe, a za pravo uključivanja ili uporabe patentirana koncentrata u proizvode namijenjene preprodaji)
- 4.5. Naknade za tantijeme i licencije iz članka 8.1. (c) Sporazuma (Tantijema koju uvoznik mora platiti nositelju trgovačke marke za proizvodnju i prodaju prema trgovačkoj marki šest vrsta kozmetičkih proizvoda bez obzira da li koristi sastojke uvezene od nositelja trgovačke marke ili ne)
- 4.6. Naknade za tantijeme i licencije iz članka 8.1 (c) Sporazuma (Tantijema koju uvoznik mora platiti prodavatelju (nositelju trgovačke marke), kao uvjet prodaje, kada preprodaje uvezenu robu (koncentrat) s trgovačkom markom)
- 4.7. Naknade za tantijeme i licencije iz članka 8.1. (c) Sporazuma (Tantijema koju uvoznik mora platiti prodavatelju, kojom je nositelju prava dodijeljeno pravo umnažanja, reklame i distribucije širom svijeta, a za reklamu i pravo distribucije u zemlji uvoza)
- 4.8. Naknade za tantijeme i licencije iz članka 8.1. (c) Sporazuma (Tantijeme koje uvoznik mora platiti trećoj strani (nositelju licencije) a za pravo korištenja zaštitnog znaka)
- 4.9. Naknade za tantijeme i licencije iz članka 8.1. (c) Sporazuma (Tantijema koju uvoznik mora platiti prodavatelju (nositelju zaštitnog znaka) za pravo proizvodnje, uporabe i prodaje u zemlji uvoza „licenciranih pripravaka“ te za pravo i licenciju uporabe zaštitnog znaka vezano uz proizvodnju i prodaju licenciranih pripravaka u zemlji uvoza)
- 4.10. Naknade za tantijeme i licencije iz članka 8.1. (c) Sporazuma (Naknada za licenciju koju uvoznik mora platiti prodavatelju (nositelju zaštitnog znaka) za pravo preprodaje uvezenih odjevnih predmeta koji sadrže materijal sa zaštitnim znakom)

- 4.11. Naknade za tantijeme i licencije iz članka 8.1. (c) Sporazuma
(Tantijema koju uvoznik mora platiti povezanoj osobi (nositelju zaštitnog znaka) koja je ujedno povezana i s prodavateljem (proizvođačem), za pravo korištenja zaštitnog znaka koji je prišiven na uvezenu robu)
- 4.12. Naknade za tantijeme i licencije iz članka 8.1. (c) Sporazuma
(Naknada za licenciju koju uvoznik mora platiti prodavatelju za pravo korištenja patentiranog procesa, a odnosi se na tehnologiju koja je ugrađena u uvezenu robu)
- 4.13. Naknade za tantijeme i licencije iz članka 8.1. (c) Sporazuma
(Tantijema koju uvoznik mora platiti povezanoj osobi (nositelju zaštitnog znaka) za pravo korištenja zaštitnog znaka)
- 4.14. Naknade za tantijeme i licencije iz članka 8.1. (c) Sporazuma
(Naknade za tantijeme ili licencije plaćene davatelju licencije u zemlji uvoza)
- 4.15. Naknade za tantijeme i licencije iz članka 8.1. (c) Sporazuma
(Tantijeme plaćene trećoj strani davatelju licencije)
- 4.16. Naknade za tantijeme i licencije iz članka 8.1. (c) Sporazuma
(Zadržani porez na tantijeme koji zahtijevaju zakoni zemlje uvoza)
- 4.17. Naknade za tantijeme i licencije iz članka 8.1. (c) Sporazuma
(Tantijeme plaćene trećoj strani davatelju licencije)
- 4.18. Naknade za tantijeme i licencije iz članka 8.1. (c) Sporazuma
(Porez na dohodak za tantijeme koji zahtijevaju zakoni zemlje uvoza)
- 4.19. Naknade za tantijeme i licencije iz članka 8.1. (c) Sporazuma
(Plaćanje tantijema za uvezeni patentirani koncentrat)
- 5.1. Postupak s gotovinskim popustima u Sporazumu
(Slučaj kada je plaćanje za robu izvršeno prije vremena utvrđivanja vrijednosti)
- 5.2. Postupak s gotovinskim popustima u Sporazumu
(Slučaj kada plaćanje za robu nije bilo izvršeno prije vremena utvrđivanja vrijednosti: zahtjevi iz članka 1. stavka 1(b) Sporazuma)
- 5.3. Postupak s gotovinskim popustima u Sporazumu
(Slučaj kada plaćanje za robu nije bilo izvršeno prije vremena utvrđivanja vrijednosti: transakcijska vrijednost iz članka 1. Sporazuma.)
- 6.1. Postupak s barter ili kompenzacijskim poslovima prema Sporazumu
- 7.1. Prihvatljivost test vrijednosti iz članka 1.2 (b) (i) Sporazuma
- 8.1. Postupak prema Sporazumu s potraživanjima vezanim uz prethodne transakcije
- 9.1. Postupak s antidampinškim i kompenzacijskim pristojbama kada se primjenjuje deduktivna metoda

- 10.1. Postupak s lažnim dokumentima
- 11.1. Postupci kod nenamjernih grešaka i nekompletne dokumentacije
- 12.1. Fleksibilna primjena članka 7. Sporazuma
- 12.2. Hijerarhijski redoslijed pri primjeni članka 7
- 12.3. Korištenje podataka iz stranih izvora kod primjene članka 7
- 13.1. Značenje termina "osiguranje" iz članka 8.2. (c) Sporazuma
- 14.1. Značenje izraza "prodano za izvoz u zemlju uvoza"
- 15.1. Postupak s količinskim popustima
- 16.1. Postupak u situaciji kada je prodaja ili cijena predmet uvjeta ili obveza čija vrijednost može biti utvrđena u svezi s robom koja se vrednuje
- 17.1. Svrha i značenje članka 11 Sporazuma
- 18.1. Značenje članka 13 Sporazuma
- 19.1. Primjena članka 17 Sporazuma i stavka 6 Dodatka III
- 20.1. Konverzija valute u slučajevima u kojima ugovor osigurava fiksni tečaj
- 21.1. Tumačenje izraza "partneri u poslu" u članku 15.4 (b)
- 22.1. Vrijednost uvezene tehničke dokumentacije vezane uz dizajn i razvoj industrijskog postrojenja
- 23.1. Vrednovanje uvezene robe koja je kupljena u „flash prodaji“
- 24.1. Tretman vrijednosti za uvezenu robu koja nosi zaštitni znak kupca

POPIS KOMENTARA

- 1.1. Istovjetna ili slična roba u svrhu primjene Sporazuma
- 2.1. Postupak s robom koja je predmet izvoznih subvencija ili premija
- 3.1. Postupak s robom koja se prodaje po dumping cijenama
- 4.1. Klauzule o reviziji cijena
- 5.1. Postupak s robom vraćenom nakon privremenog izvoza radi prerade, obrade, dorade ili popravka
- 6.1. Postupak s razdvojenim pošiljkama prema odredbama članka 1. Sporazuma
- 7.1. Postupak sa skladišnim i povezanim troškovima prema odredbama članka 1. Sporazuma
- 8.1. Postupak s „paket“ ugovorima
- 9.1. Postupak s troškovima aktivnosti koje se odvijaju u zemlji uvoza
- 10.1. Usklađivanje razlika u trgovačkoj razini i količini prema odredbama članka 1.2 (b) i člancima 2. i 3. Sporazuma
- 11.1. Postupak kod vezane trgovine
- 12.1. Značenje pojma “ograničenja” u članku 1.1 (a) (iii)
- 13.1. Primjena odluke o vrednovanju medija koji prenosi programe za opremu za obradu podataka
- 14.1. Primjena članka 1. stavka 2
- 15.1. Primjena metode deduktivne vrijednosti
- 16.1. Radnje što ih kupci poduzimaju na vlastiti račun nakon kupovine robe, ali prije uvoza
- 17.1. Kupovne provizije
- 18.1. Odnos između članaka 8.1. (b) (ii) i 8.1 (b) (iv)
- 19.1. Značenje izraza “pravo reprodukcije uvezene robe” u vezi s napomenama uz članak 8.1 (c).
- 20.1. Troškovi jamstva
- 21.1. Trošak prijevoza: sustav procjene vrijednosti na temelju pariteta FOB (free- on-board)
- 22.1. Značenje izraza “prodano za izvoz u zemlju uvoza” u nizu prodaja
- 23.1. Ispitivanje pojma “okolnosti prodaje” prema članku 1.2. (a) vezano uz korištenje studija o transfernim cijenama
- 24.1. Određivanje vrijednosti pomoćnih sredstava prema članku 8.1. (b) Sporazuma

- 25.1. Tantijeme i licenčne pristojbe koje se plaćaju – Opći komentar

POPIS KOMENTARSKIH OBJAŠNENJA

- 1.1. Pojam vrijeme u vezi s člancima 1., 2. i 3. Sporazuma
- 2.1. Provizija i naknada za posredovanje sukladno članku 8. Sporazuma
- 3.1. Postupak s robom koja nije u skladu s ugovorom
- 4.1. Razmatranje povezanosti prema članku 15.5., čitanog zajedno s člankom 15.4
- 5.1. Provizije za potvrdu naplate
- 6.1. Razlika između pojma “održavanje” u napomeni uz članak 1 i pojma “jamstvo”

POPIS STUDIJA PRIMJERA

- 1.1 Izvešće o studiji primjera s posebnim osvrtom na članak 8.1 (b): inženjerstvo, razvoj, umjetnički rad, itd.
- 2.1 Primjena članka 8.1. (d) Sporazuma
- 2.2 Postupak s prihodima prema članka 8.1. (d)
- 3.1 Ograničenja i uvjeti u članku 1.
- 4.1 Postupak s robom u najmu ili zakupu
- 5.1 Primjena članka 8.1. (b)
(Pomoćna sredstva u vezi s blindiranjem vozila: osnovna vozila)
- 5.2 Primjena članka 8.1 (b)
(Pomoćna sredstva u vezi sa trkaćim vozilima: rasplinjači; elektronička oprema za ispitivanje; gorivo za ispitivanje na poligonu; planovi i nacrti.)
- 5.3 Postupak s gotovinskim popustima u Sporazumu. (Slučajevi kada plaćanje za robu nije bilo izvršeno prije vremena utvrđivanja vrijednosti: transakcijska vrijednost iz članka 1. Sporazuma.)
- 6.1 Premija osiguranja za jamstvo
- 7.1 Primjena stvarno plaćene ili plative cijene
- 8.1 Primjena članka 8.1. (Prilagodba vezana uz odjeću: naknada za licencije koja se mora platiti za pravo korištenja papirnatih uzoraka)

- 8.2 Primjena članka 8.1 (Prilagodba vezana uz laserske video diskove: naknada za licencije koje je potrebno platiti za pravo korištenja glazbenih video spotova i master vrpci)
- 9.1 Isključivi agenti, isključivi distributeri i isključivi koncesionari
- 10.1 Primjena članka 1.2
- 11.1 Primjena članka 15.4 (e) – transakcije između međusobno povezanih stranaka
- 12.1 Primjena članka 1. Sporazuma o carinskoj vrijednosti za robu prodanu za izvoz po cijeni manjoj od troškova proizvodnje
- 13.1 Primjena Odluke 6.1 Odbora za carinsku vrijednost (Deklarirana vrijednost uvezene robe niža od istovjetne robe)
- 13.2 Primjena Odluke 6.1 Odbora za carinsku vrijednost (Deklarirana vrijednost uvezene robe niža od sirovina)
- 14.1 Korištenje dokumentacije o transfernim cijenama pri istraživanju transakcija povezanih osoba prema članku 1.2. (a) Sporazuma (metoda transakcijske neto marže - TNMM).
- 14.2 Korištenje dokumentacije o transfernim cijenama pri istraživanju transakcija povezanih osoba prema članku 1.2. (a) Sporazuma (metoda trgovačkih cijena)

POPIS STUDIJA

- 1.1. Postupak vrednovanja rabljenih motornih vozila. Dodatak studiji 1.1.
- 2.1. Postupak s robom u najmu ili zakupu